

പി. ടി. നരേന്ദ്രമേനോൻ

മലയാളനാട്

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ

എസ്. കെ. നായർ

ചീഫ് എഡിറ്റർ

പ്രേമാനായർ

എഡിറ്റർ

വി. ബി. സി. നായർ

പുസ്തകം ഒൻപതു*

ലക്കം ഒന്ന്*

1152 ഇടവം 8

ലേഖനം: സാഹിത്യവാദപഥം എം. കൃഷ്ണൻനായർ △ നവീനകഥ-ഒരു സമീപനം
 കെ. എസ്. നാരായണപിള്ള △ എന്റെ ലോകം മാധവിക്കുട്ടി △ കാക്കമണ്ണി
 നാടകം ബാലകൃഷ്ണൻ. കെ △ ബോംബയിലെ മാത്രികൾ കൊളാബാവാര △
 ഈ അശുഭമനഃശ്ചക്ര പരിചയപ്പെടു ഡാ: എസ്. കെ. നായർ △ ശ്യാമികയുടെ
 തിരിച്ചടവ് പി. ടി. നരേന്ദ്രമേനോൻ △ ഒരു നാട്ടുവാഴിയുടെ കഥ നീലമ്പേരൂർ
 കഥ: തിരുതികൾ ഓ. വി. വിജയൻ △ ഉദയാസ്തമനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിളക്കുടി
 രാജേന്ദ്രൻ △ കഷായം സുകുമാർ △ ഓർക്കാതെ അറിയാതെ ബാലകൃഷ്ണൻ മാ
 ഞാടു △ റോവൽ: നിലാവുതേങ്ങ ജാലകങ്ങൾ രാജി എസ്. സിന്ധു △
 ഉദകപ്പോള പത്മരാജൻ △ വിളക്കിനമാത്രമോ ചുവപ്പ് കവിഞ്ഞ് കണ്ണദാസൻ
 △ സിനിമാനിരൂപണം മംഗലശ്ശേരി △ മുഖചിത്രം ഫോട്ടോ: രാജൻ കല്ലായി △

മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ശ്രീ. എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങളിലൊന്നിൽ വിശദവിവരമായ അമേരിക്കൻ നൽകി ഇസഡോറ ഡങ്കന്റെ ആത്മകഥയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നു. [Isadora Duncan 1878 - 1927] അവർക്കു മുമ്പായശസ്തനായ ഫ്രാൻസ് പ്രതിമാ നിർമ്മാതാവ് റൊഡാണിനോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രേമബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. [Francois Auguste Rene Rodin - ഫ്രാങ്ക്സ് റെനേ റോഡാങ് 1840-1917] ഇസഡോറയുടെ My Life എന്ന ആത്മകഥ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ റൊഡാങ്നെക്കുറിച്ച് അവർ പറയുന്ന ഭാഗം ഇവിടെ എടുത്തെഴുതാം:

"Sometimes he murmured the names of his statues, but one felt that names meant little to him. He

toward me. He ran his hands over my neck, breast, stroked my arms and ran his hands over my hips, my bare legs and feet. He began to knead my whole body as if it were clay, while from him emanated heat that scorched and melted me. My whole desire was to yield to him my entire being and, indeed I would have done so if it had not been that my up bringing caused me to become frightened, and I with drew, threw my dress over my tunic and sent him away bewildered. (Pages 68 and 69 - Sphere books Ltd)

ഇസഡോറ ഡങ്കന്റെ ആത്മകഥയെക്കുറിച്ച് എഴുതാൻ മനോഹരമാണ് സ്വാമിജി ചിത്രകാരനായ സാൽവാദോർ ഡാലിയുടെ (Salvador Dali) "The

മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ കൊച്ചു പ്രതിമ: അത് ബഷീറിനെപ്പോലിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ കലാനിരൂപണല്ല, കലാകാരനെ വാക്സിപ്പറയലല്ല. പ്രസ്താവിക്കാൻ ഉള്ളത് ബഷീറിന്റെ സ്വഭാവം മുഴുവൻ ആ കൊച്ചു പ്രതിമയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു എന്നതാണ്. "ജീനിയസ്" എന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ കലാകാരനെ ആശ്ളേഷിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ബഹുമാനം ഉത്തരജ്ഞത്തിൽ ഇല്ലാതായി. ഞങ്ങൾ ആ ഭവനത്തിന്റെ ചുവടെ കളിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ "പെയിൻറ് ചെയ്ത്" ചിത്രങ്ങളൊക്കെ വേറൊന്നുമില്ല. ചിത്രങ്ങളെന്ന് പറഞ്ഞാൽ പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളല്ല, മനുഷ്യരൂപങ്ങളല്ല. സ്നാനങ്ങൾ ജനനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പല വലിപ്പത്തിൽ പെയിൻറ് ചെയ്തവയായിരുന്നു. ലിയോനാർഡോ ഡാവിഞ്ചി മനുഷ്യന്റെ കൈയും കാലുമൊക്കെ വരച്ചതിന്റെ പടങ്ങൾ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ചിത്രങ്ങളിൽ തെരച്ചുകളും മാംസപേശികളും ഉയർന്നുകാണാം. അതുപോലെ ആ യുവാവ് ചുവരിൽവെച്ചുവെച്ച ചിത്രങ്ങളിൽ ഭക്തധർമ്മികളും മാംസപേശികളും എഴുന്ന കാണാൻണ്ടായിരുന്നു. കലയായിരിക്കാം. എങ്കിലും അപ്പുറം അമ്മയും മറ്റുള്ളവരും താമസിക്കുന്ന വീട്ടിൽ ഇതെന്തൊരു ആഭാസം എന്നാലോചിച്ച് ഞാൻ വിവർണ്ണമായ മുഖത്തോടുന്നിന്നു. എന്റെ വിചാരം ഉറപ്പിച്ചെടുത്ത അയാളുടെ പിതാവ് തലകുനിച്ചിരുന്നു. അമ്മയുടെ "അവൻഎത്ര പറഞ്ഞാലും കേൾക്കുകയില്ല. ചുവരിലൊക്കെ" എന്നു മൊഴിഞ്ഞു മിണ്ടാതെന്നു. ഈ യഥാർത്ഥ സംഭവം ഓർമ്മിച്ചത് കലാകരന്റെ മുമ്പാകെ ശ്രീ എം. ഡി. അജയപ്പോഷ് എഴുതിയ "പെയിൻറിംഗ്" എന്ന കഥ വായിച്ചതിനാലാണ്. മൊൽ പെണ്ണുകാണാൻ വരുന്നു. അവളെവിടെ എന്നുനോക്കിപ്പോൾ തള്ള പറഞ്ഞു. "വെക്കോ വാ." സംബന്ധത്തിനുള്ള ആലോചനയുമായി വന്നയാൾ "വരക്കോ? എന്ത്?" "കല" "തലയോ?" അമ്മ മറുപടി നല്കി: - "തലയും കാലുമൊക്കെ വരക്കും. പറഞ്ഞാൽ കേൾ

എം. കൃഷ്ണൻനായർ

ക്കില്ല" നോക്കുക കഥയിലെ അമ്മ പറഞ്ഞ അതേ വാക്കുകൾ, മുൻപ്, ജീവനുള്ള മൊൽ തന്നെ എന്നോടു പറഞ്ഞതാണ്. വന്നയാൾ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടു. ഓടാനും എന്താണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ പെണ്ണുതന്നെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു: - "അത് സൂപ്പർട്രെയുടെ മെമ്മോ. യോനി." (അതിന്റെതന്നെ സൈഡ് വ്യൂ വേറൊരിടത്തുണ്ട്) "സംഭോഗത്തിന്റെ സെനിത് പോയിൻറ്" "ഷബ്ബന്റെ ദുഃഖം" "പീതകിപ്പോലെ പ്രൊജക്ട് ചെയ്ത നീല്പാത് പെനിസിന്റെ ക്ഷോഭം" വരനാകാൻ വന്ന ആൾ പ്രാണനുംകൊണ്ടോടി ഓടുകയല്ല കസേരകൾക്കു മുകളിലൂടെ പറന്ന ഗോറുചാടിക്കണ്ടു കാറിലെത്തി. "വണ്ടിവിട്ടു വേഗം" എന്ന് ഡ്രൈവറോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. അജയപ്പോഷ്ന്റെ കഥ ഒന്നാൽക്കും സന്ദർഭമില്ലെന്നു വായനക്കാർക്കു തോന്നിയേക്കാം: സംഭവിക്കും, സംഭവിക്കും, അതിനുള്ള തെളിവാണ് ഞാൻ വർണ്ണിച്ച യഥാർത്ഥ സംഭവം—ഞാൻ—നഗ്നത്തിലെ മെയിൻറോഡിൽ നീല്പവേൾ എന്റെ സുഹൃത്തായ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ റോഡിലൂടെപ്പോയ ഒരാളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് "അറയുമോ ആ ആളിനെ" എന്ന് ചോദിച്ചു. "അറിയും" എന്ന് ഞാൻ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹം വലിയ ഭക്തനാണ്. വലിയ പുരുഷനാണ്. നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുഷ്പാദരി ഒരു കാണാൻ പോകാം. കാരണമെന്താണ്?" കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ഒരു ബുധനാഴ്ച ഞാനും അദ്ദേഹവും ആ ഭക്തന്റെ കാര്യസ്ഥനായൊരു ചെറുക്കൻ ഓടിക്കൊണ്ടു പുളിയുടെ താമ

സാൽവിതോർഡാലി

ran his hands over them and caressed them. I remember thinking that beneath his hands the marble seemed to flow like molten lead. Finally he took a small quantity of clay and pressed it between his palms. He breathed hard as he did so. The heat streamed from him like a radiant furnace. In a few moments he had formed a woman's breast that palpitated beneath his fingers. തുടർന്നുവരുന്ന ഭാഗം ഇതിനേക്കാൾ മനോഹരമാണ്.

Then I stopped to explain to him my theories for a new dance, but soon I realised that he was not listening. He gazed at me with lowered lids, his eyes blazing, and then, with the same expression that he had before his works, he came

Secret Life of Salvador Dali" എന്ന ആത്മകഥ. ഇതിന്റെ ഒന്നാംഭാഗവും എനിക്കു വായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പേര് "ഓർമ്മയിൽ നിന്നു ഓടിപ്പോയിരിക്കുന്നു."

റൊഡാങ് അല്പം കളിമണ്ണെടുത്ത് ഉരുട്ടി സ്ത്രീയുടെ മുഖയുണ്ടാക്കിയതും അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വകർമ്മ താഴെയായിരുന്നു" സ്വന്തംകൊണ്ടും ഇസഡോറ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ കലാനിർമ്മാണത്തിനു സദൃശമായ ഒരു സർഗ്ഗപ്രക്രിയ കറച്ചുകാലത്തിനുമുമ്പ് ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടു ഞാൻ ഒരു കൂട്ടുകാരനോടുകൂടി പ്രശസ്തനായ ഒരു ചിത്രകാരനെ കാണാൻ ചെന്നു. ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം കുറച്ചു കളിമണ്ണെടുത്ത് ഉരുട്ടി കൈത്തലത്തിൽവെച്ച് അമർത്തി ഒരു മനുഷ്യരൂപമുണ്ടാക്കി ഞങ്ങളുടെ മുൻപിൽവെച്ചു. നോക്കിയപ്പോൾ— അത്ഭുതാവഹമെന്നു പറയട്ടെ— വൈക്കം

ഉണക്ക കിനാവീന്റെ കാലായ നി;
നിന്റെ

മുലയോളമിയുന്ന തുണാവിലെൻ
തടയിരെയു നിവേദിക്കട്ടെ,
നിൻ അരയിലെപ്പൊയ്കതൻ പൂം
കരിമ്പായലായ്

കിളരട്ടെയെന്റെ മനോരമങ്ങൾ,
തൃഷ്ണകളുടെ ശ്രുതിതൻ മഹസ്യ
താളങ്ങളിൽ
ഒരു ധനുർവീണയ്ക്കു ചിത്തുതീർക്കട്ടെ,
പാഴ്-

ക്കരലും വിറയ്ക്കുന്ന വിരലും മറന്ന
നിൻ സ്വരവാഗ്ധീശപരിയിലൊന്നു
മുങ്ങട്ടെ ഞാൻ.

എവിടെ നീ
ഞാനെന്റെ സിരകളുടെ കാഴ്ചകളിലല്ലോ
തിരഞ്ഞു, ചിതലുതിയെന്ന
പുറകളിലല്ലോ തിരഞ്ഞു,
തപകളുടെ കെട്ടുകളടക്കിയതി-
നടിയിലെപ്പിണമാകുമുണ്ണികൾ-

ഇന്നലെക,-
ഉതുകളുടെ ചിതകൂട്ടിയല്ലോ ചികഞ്ഞു
ഭിന്നസരികൾ പല്ലതേച്ചും കളിച്ചും
വീർത്തഫയലുകൾ മറിച്ചു വാലൻപുഴ-
ച്ചിത്തകൾ പൊടിയുമാറല്ലോ വിരഞ്ഞു.
എന്നാലും-

മൊരു ശ്യാമനിദ്രയുടെ
താഴ്വരയിലൊരുനിമിഷമെന്തിനു
വിളിക്കുന്നു നിന്നെ ഞാൻ.
പഴമയുടെയസ്ഥികളെടുത്തു മുങ്ങുന്നു അഴി-
മുഖമൊറ നാളെയുടെ-
യന്തരാളങ്ങളിൽ
പുരുഷാന്തങ്ങളിൽ വാൻ
കണ്ണിമിന്റെ വെലിയീട്ടുനോക്കുന്നു.
വിടരമെൻവാക്കിന്റെ നളിന

മേഞ്ഞുകളിൽ
ഒരുതൂടം നിഹാരതീർത്ഥമായ്
നില്ക്കുന്നു.
ഒരു ഭ്രാന്തി-
തന്നഗ്നിസന്ധ്യകളുദിക്കുമോ,

ശ്യാമനിദ്രയുടെ തീരങ്ങളിൽ

പി. ടി. നരേന്ദ്രമേനോൻ

ഒരു പ്രളയജലധിയുടെ
പടഹമീ ജീവതപകഹമമേനി-
സ്സുരചണ്ഡഗാനം പാഴുമളവിൽ
നക്ഷത്രനാഗങ്ങൾ
ഇണചേരുമോ,
ഉലയുന്ന ചപ്രമഞ്ചത്തിലീ
ഭൂമിതൻ ജ്വലനമുരുകീട്ടമോ
ജാഗരമുർപ്പയിൽ?
ഇതു വെറുംസ്വപ്നം
കപർദ്ദിനി!
വാഴ്വിന്റെ വഴിയിലെ വരിപ്പല്ലക്കി
ഞാൻ കാണുന്ന മൃഗജലം,
ഉറക്കത്തിൽവീണും ഉണന്നേകിക്കും
ഉയിർസ്വപ്നമോരുന്ന
മുക്തിസ്സുവം.
തമിസ്സയ്ക്കു താക്കോൽകൊടുത്താണു ഞാൻ
നിൻ വെളിച്ചക്കളിക്കൊട്ടി-
ലോറൻശ്രമം.
അന്ത്യക്ഷരങ്ങൾതൻ ശൂന്യമാ-
മർത്ഥത്തിൽ.
താലാഗ്നിതന്നെകജീഹ്വയിൽ,
സംവർത്തനീരാഴിയിൽ
ചെന്നറങ്ങുമൊരുനാൾ
മാംസമോഷങ്ങൾ.
അതുവരെയിരുട്ടിലെൻ
മിന്നാമിനുങ്ങിമൻ കളിയുതി
ദൂരഘണ്ടാരവംകാത്തു ഞാൻ
ചെകിടോത്തിരിക്കട്ടെ
വരിക ഭഗമാലിനി!

△△

സം. അപേക്ഷയനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം
പൂജാമുറി തുറന്നു. ഞാൻ പത്രഭാഷയിൽ
തെട്ടിയില്ല. കരുവാളിച്ചുനിന്നുപോയി.
കാരണം ചുവതുമുഴവൻ അജയലോഷി
ന്റെ ചെറുകഥയിലെ പെണ്ണു പറഞ്ഞ

മാതിരി "സൂഷ്മിയുടെ മന്ദിരങ്ങൾ." വെ
ങ്കലം, വെള്ളി, തടി, പിച്ചള, ഇരുമ്പ്
ഇവകൊണ്ടു പല വലിപ്പത്തിലുള്ള "സൂ
ഷ്മിമന്ദിരങ്ങൾ" ചുവതുകളിൽ തൂക്കിയി
രിക്കുന്നു. ഒരു വലിയ "മന്ദിരം" ഒരു

മലയാളനാടീൽ

1977 ജൂൺ രണ്ടാംവാറന്മുതൽ
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു.

കാക്കനാടന്റെ

"ഈ നായ്ക്കളുടെ ലോകം"

*

വി. കെ. എൻ-ന്റെ

പയ്യന്റെ ഫസ്റ്റ് ലേഡി

*

1977 മെയ് 29 മുതൽ

വായിച്ചുതുടങ്ങുക.

പമ്മന്റെ

'പാപമോക്ഷം'

പിറഞ്ഞിരിക്കുകയും ഭക്തൻ മാലയാർത്തിയിരിക്കുന്നു. പൂക്കൾവാരിയെറിഞ്ഞത് അതിന്റെ ചുറ്റും ചിതറിക്കിടക്കുന്നു, ഭക്തൻ അറിയിച്ചു:— “ഇതിനേക്കാൾ വലുത് ഒരേണ്ണം തീർക്കാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്.” ഞാൻ ഈശ്വരവിശ്വാസിയായാണു്; ഞെറിയൽ ഷിർദ്ദിയിലെ സേം മം തൊട്ടിരുന്നു. അത് ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മലിനമാകരുതെന്നുവിചാരിച്ചു ഞാൻ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. വിഹപലതയോടെ ഞാൻ ആ ഭക്തനോടു ചോദിച്ചു:— “എന്താണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം? ഭക്തൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. — ശക്തിയുടെ സിംബലാണ്. ഞാൻ ശക്തിയെ ആരാധിക്കുകയാണ്.”

ഞങ്ങൾ യാത്രപറഞ്ഞു റോഡിലേക്കുവന്നു. ഞാൻ സ്റ്റേഫിനോസ് പറഞ്ഞു:— “ഈ മനുഷ്യന്റെ ദാമ്പത്യജീവിതം തകരാറിലായിരിക്കും. അതിന്റെ റീയാക്ഷനാണിതു്” സ്റ്റേഫിനൻ അറിയിച്ചു:— “ശരിയാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ വൈശ്വവൃത്തിന്റെ ഉല്പെട്ടതത്രപമാണ്. അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് കാലം കഴിയായി.” എന്നിങ്കൽ അതു കേട്ടപ്പോൾ ആ ഭക്തനോടു് സഹതാപമുണ്ടായി. പാവം! ആർക്കും ഉപദ്രവമില്ലാത്ത ഒരു പൂജനമുള്ളതും. നടത്തട്ടെ അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മസംതുപ്പിയുണ്ടാവട്ടെ. Truth is stranger than fiction. അജയംലോഷിന്റെ കഥ കള്ളമാണെന്നു് ആരും ചിലേണ്ടതില്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കും.

What's in a name? that which we call a rose by any other name would smell as sweet” എന്ന് ഷേക്സ്പിയർ രോമിയോ ആൻറ് ജൂലിയറ്റ് നാടകത്തിൽ. “Their bodies are buried in peace, but their name liveth for evermore” എന്ന് മൈബിളിൽ. [ഇവിടെ name എന്ന വാക്കിന്നു മറ്റൊരുർത്ഥമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞ ആശയത്തോടു് ഇതിന്നു എതിർപ്പില്ല (ഫ്രാൻസിസ്ജീവിച്ച അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരി ഗർട്രൂഡ് സ്റ്റൈൻ (Gertrude Stein) “Rose is a rose is a rose is a rose” എന്നുപറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു് പേരി

ലൊന്നുമില്ലെന്നു ധരിക്കേണ്ട. അങ്ങനെയൊന്നു് ശ്രീ സി.പി. നായർ ഐ.എ. എസ് നമ്മെ അറിയിക്കുന്നതു്. മുൻ മുഖ്യമന്ത്രിമാരുടെപേരുകൾ കറു-ണാ-കറൻ എന്നും അപ്പുതംമെൻ എന്നും ഉച്ചരിക്കുന്ന റേഡിയോക്കാരുടെ പരാക്രമം നോക്കൂ. ആ വ്യക്തികൾക്കു് എത്രത്തോളം ഈ വികലമായ ഉച്ചാരണം കേട്ടാൽ? [ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചരിക്കുന്നതും ഏതാണ്ടു് ഇങ്ങനെ വിലക്ഷണമായ രീതിയിൽത്തന്നെ. എന്നെ എച്ച്. സി. പോപ് വത്ത് എന്ന സായ്പ്പ് പറിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ ഗുരുനാഥൻ പാഞ്ഞ കററവാക്കുപോലും മനസ്സിലാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് സിനിമാകാണാൻ പോകാറുണ്ടു്. സായ്പ്പന്മാരായ അഭിനേതാക്കൾ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കും. എന്നാൽ ഇവിടെയുള്ളവർ ഇംഗ്ലീഷ് വാങ്ങുവാൻ കഴിയാതെ, പട്ടച്ചവനാണെന്നു് സത്യം, എന്നിങ്കൽ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാറില്ല. മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഈ ദുരവസ്ഥയാണ്. “പ്രധാനമന്ത്രി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു മറുപടിപറഞ്ഞു” എന്ന് ചൊഴിഞ്ഞ. “പോരാ എന്താണു് ചിലർക്കു്. അവർ “വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു മറുപടിപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പ്രധാനമന്ത്രി അറിയിക്കുകയുണ്ടായി” എന്നു പറയു Replying to the arguments the Prime Minister said എന്ന് അവർ ഇംഗ്ലീഷിൽ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടാണു് മലയാളഭാഷയെ ഇങ്ങിനെ ടൂഷിപ്പിക്കുന്നതു്. അതിനിടക്കേ. നമുക്കു സി. പി. നായരുടെ ലേഖനത്തിലേക്കു തന്നെ പോകാം] വാർത്തവായിക്കുന്ന നാൾ സായു ബ്രഹ്മാനന്ദന്റെയെ ബർമ്മാ നന്ദന്റെയൊക്കുന്നമിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു് ലേഖകൻ ചോദിക്കുന്നു:— “അദ്ദേഹം ബർമ്മയിൽ എത്ര ആനന്ദമാണു് കണ്ടെത്തിയതെന്നു് ശ്രോതാക്കൾ അമ്പരന്നുപോകുന്നെങ്കിൽ അവരെ കുറപ്പെടുത്താനൊക്കുമോ? നർമ്മദാസ്യമൊണു് ശ്രീ. സി.പി നായരുടെ ലേഖനം. “കുൽ പതിഷ്ണു” എന്നും “വാക്കുശം” എന്നും മലയാളം പ്രഹസർമാർ എഴുതുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയും ഉച്ചാരണത്തിന്റെ ശുദ്ധിയും പ്രധാനമാണെന്നു സി. പി. നായർ ഉപന്യസിക്കുന്നതു് എത്ര ആഹ്ലാദപ്രദമാണെന്നോ? അദ്ദേഹ

മുന്ന്

പണ്ടെന്നെയമം -
നെട്ടത്തുനയൊൻ
നെഞ്ചിലമർത്തി-
ചെവിയിൽ ചൊരിഞ്ഞു
സമ്പാദം:-

“കാൽകൾ വളർന്നിൽ-
കൈകൾ വളർന്നിൽ-
നാവുവളർന്നിൽ-
ശിർഷംവളർന്നിൽ-
കാലത്തെ പേടിപ്പെടുത്തി,
ലോകത്തെ കാൽക്കീഴ്പ്പെടുത്തി
കുരുത്തിന്റെ ചാത്ത-
യെക്കുഞ്ഞുകാട്ടി വളരേണം!
വനവഹ്നിപോലെ,
കൊട്ടംകാറ്റുപോലെ, നീ
ഉരുതിപ്പൊകിയവരേണം!
ഭൂമി, യമ, മൃതന്ത
കൊട്ടാരമുണ്ടതിൽ
തണകിരീടവും.
നീയതു കയ്യുക്കുകാട്ടി
കൈവശമാക്കി
വന്നെത്തേണം!
നാടുവാഴേണ്ട തലകൾക്കു
തലയാണ് നീയെന്നു
ചൊല്ലിക്കരംപൊക്കി

നീലവേത്രൻ

നീൽക്കുന്നു കാലം.
മണ്ണിൽപ്പുരമുന്നി
വിണ്ണിൽ മനമുന്നി
ദിക്കുകളെട്ടിലും കയ്യുന്നി
തലയിൽക്കനക-
കിരീടവുംചൂടി
നീൽക്കുന്ന നിന്നിൽ
പുനർജ്ജനിക്കും എന്റെ
പൂർവ്വപിതാക്കളും ഞാനും!”

(മുദ്രം)

ത്തിന്നു നന്ദി പറയട്ടേ.

പഴയരീതിയിൽ ഇന്നും കഥപറയുക എന്നതു് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് എനിക്കറിയാം. വിശ്വാസങ്ങളും സമൂഹസിദ്ധാന്തങ്ങളും വർഗ്ഗസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഇന്നു വിഭിന്നങ്ങളായതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യസമൂഹം പലതായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ “വിഭാഗീകരണം” ആഖ്യാനത്തിന്റെ പൊതുവായ അടിസ്ഥാനത്തെ തകർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഏതുകാലത്തും ഇതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കാം. ഈ വി. കൃഷ്ണപിള്ള കഥ പറഞ്ഞ മട്ടിലല്ല തകഴിയും കേശവദേവം ബഷീറും ആഖ്യാനം നിർവഹിച്ചതു്. അവരുടെ രീതിയിലല്ല ഒ. വി. വിജയൻ കഥ പറയുന്നതു്. അക്കാണെത്താൽ പുനത്തിൽക്കുഞ്ഞു് മുളള ഇന്നരീതിയിലേ ആഖ്യാനം നടത്താവൂ എന്ന് ആരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകയീല്ല. എങ്കിലും കൈ

നിക്കിന്നും മറ്റും വൈവിധ്യം മേണം, വൈവിധ്യം മേണം. കഞ്ഞുവ് മുളളയ്ക്കു് ഒരു രീതിയുള്ളതു്. വിശ്വാസനീയമായമട്ടിൽ കറയെടുക്കുകയെന്നിട്ടു് ഒട്ടപ്തൽ അവിശ്വാസനീയമായ മട്ടിൽ എന്തെങ്കിലും പറയുക ഇതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറാത്ത രീതി. കൂലിക്കാർക്ക് പെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു മുൻപേപോകുന്നു. ചെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ പിറകേ. ഉടമസ്ഥന്റെ വസത്രവും ഉടുപ്പും ഓരോനായി വാങ്ങിച്ചു ധരിക്കുന്ന കൂലിക്കാർക്ക് ഒട്ടപിൽ ഉടമസ്ഥനായി ഭാവിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമൂഹം കൂലിക്കാരനെ ഉടമസ്ഥനാണെന്നു് ധരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വേറൊരു കഥ. കടംകൊടുത്തവൻ കടം വാങ്ങിച്ചവനെ കാണാൻചെല്ലുന്നു. കടം വാങ്ങിച്ചവൻ തുങ്ങിക്കിടച്ചുകഴിഞ്ഞു. അയാൾ താമസിച്ചിരുന്ന ലോഡ്ജിലേ വേ (ശേഷം 57 - ൽ)

നിങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്ന

മനശ്ശാസ്ത്രം മാസിക

മനശ്ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് നേരിട്ടു നേടുന്ന: ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും ഉറക്കുമുതൽ ബഹിരാകാശംവരെ - മനശ്ശാസ്ത്രം സ്വാധീനം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം കഴിവുകളെ വികസിപ്പിച്ച് സമൂഹത്തിനും നിങ്ങൾക്കും പ്രയോജനകരമായി ജീവിക്കാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുകയാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

അഡ്വൈസറി കമ്മിറ്റി

ഡോ: കെ. എൻ. ചൈല, ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ ഗ്രേഗേറിയസ്
ഡോ: വി. കെ. അലക്സാണ്ടർ, കെ. എം. മാത്യു (മനോരമ)
ഡോ: ഇ. ഐ. ജോർജ്ജ്, എ. പി. ഉദയഭാനു (മാതൃഭൂമി)
ഡോ: എസ്. ശാന്തകുമാർ, കൈനിക്കര കാരാപ്പള്ളി
ഡോ: പി. ഗോപാലപിള്ള, എം. കെ. കെ. നായർ
ഡോ: വി. കെ. രാമചന്ദ്രൻ, എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ
ടി. എസ്. എൻ. പിള്ള, എം. കൃഷ്ണൻനായർ
ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി, പി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

ചീഫ് എഡിറ്റർ പി. എം. മാത്യു (വെല്ലൂർ) (ഫോൺ 60433)
മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ സി. വി. ബാലചന്ദ്രൻ (ഫോൺ 60809)
എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ ഇ. എ. ഫർണാൻഡസ് (ഫോൺ 64570)
പബ്ലിഷർ എൻ. പരമേശ്വരൻനായർ (ഫോൺ 4881)

വിഷയം വിഭവം

മാനഷിക - ബന്ധനങ്ങൾ പാളിച്ചകൾ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ ജീവിത തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ലൈംഗികവിജ്ഞാനകോശം വിജയത്തിലേക്കുള്ള പടവുകൾ പുരാണങ്ങളിലെ മനശ്ശാസ്ത്രം ആരോഗ്യം - ശാരീരികം - മാനസികം മനശ്ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ഗൃഹസംവിധാനം വനിതകൾക്കും യുവാക്കൾക്കും വ്യായാമങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രത്യേക പാക്കുകൾ സാഹിത്യവും മനശ്ശാസ്ത്രവും സിനിമാത്തരങ്ങളുമായും കലാകാരന്മാരുമായും മനശ്ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച വിദഗ്ദ്ധർ ഓരോ പാക്കിനും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്പോൾ മുൻകൂർ അടച്ചാൽ വാർഷികവരിസംഖ്യ പത്തുരൂപ. മൂന്നുരൂപയുടെ വിശേഷാൽപ്രതി വാർഷികവരികാക്ക് ഒരു രൂപക്കു ലഭിക്കുന്നു. വാർഷികവരികാരാകുവാനും ഏജൻസിക്കും എഴുതുക.

ജൂൺ ഒന്നിനു വിശേഷാൽപ്രതിയായി ആദ്യലക്കം പുറത്തുവരുന്ന

വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിലുള്ള ഓഫ്സെറ്റ് പ്രിൻറിംഗ്

മനശ്ശാസ്ത്രം മാസിക, ചാലച്ചിറ, തിരുവനന്തപുരം -3

A Publication of M E N Publishers & Enterprises Private Limited.

“എന്നടി ഇതിലേ ശിരിപ്പ് വേണ്ടിക്കിടക്കൂ!” അമ്മ മകളെ ശകാരിക്കുന്നു.

“പിന്നെ എന്നാ? അവരുതമ്മിലൊന്ന് സംസാരിച്ചുവെച്ച് ഒരുത്തിവന്നു” മോങ്ങുന്നതുകണ്ടില്ലേ? നോൺസെൻസ്!” യമുനയുടെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നു കലങ്ങി.

“നിനക്കത് മനസ്സിലാവില്ല. പ്രേമം എന്ന വികാരത്തിന് ഒരു പരിമിതിയുമില്ല. കല്പിക്കാത്ത നിനക്ക് മനസ്സിലാക്കുകിലേ അടുത്തുള്ളൂ.” ആ വാക്കുകൾ ഒരു തോൽവിലായിരുന്നു അലിഞ്ഞുചേർന്നത്.

അവളുടെ മുഖം പെട്ടെന്നു മങ്ങി. എങ്കിലും ആ ലേലമേനയിലായിരുന്ന കണ്ണുകൾ തലയിണയിൽ മുഖമേന്തി തേങ്ങുന്ന യമുനയെ നന്നേ നോക്കിയിട്ട് അമ്മ എഴുന്നേറ്റു.

ജലപ്പരപ്പിൽ മുങ്ങിത്തുടിക്കുന്നു. രഞ്ജിത! അങ്ങനെ പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ല, യമുനയ്ക്ക് പ്രയാസംതോന്നി. “മോളേ പോവുകയോണോ?” എന്നിൽ അമ്മ.

തളർച്ച മുഖത്തുനിന്ന് വലിച്ചുമാറ്റാൻ പണിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു അവൾ ചിരിച്ചു.

“എനിക്കൊന്നുംവെണ്ട. എന്തോ ഒരു ക്ഷീണംപോലെ തോന്നി. ഒക്കെ മാറി. നാളെ വരാം.”

അവൾ സാവധാനം പടികളിറങ്ങുമ്പോൾ അവളുടെ ശബ്ദം!

“ഒന്നും വിചാരിക്കരുതേ കേട്ടോ മോളേ! രഞ്ജി അങ്ങനൊക്കെ പറഞ്ഞത് ഒന്നും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടല്ല.”

നില്പവുണ്ടെന്നു ജ്വാലകിന്ദ്രൻ

നോവൽ പത്തു രാജി എസ്. സിന്ധു

നേററുപോയി. അപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ രഞ്ജിതയെ ഒന്നു തഴുകിയിട്ടാണു് തിരിഞ്ഞത്.

ആ നേട്ടത്തിന്റെ ചുഴ് രഞ്ജിതയുടെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിയിലേക്കു ചുഴ്ന്നിറങ്ങി. അവൾ തലകുനിച്ചിരുന്നു.

എത്രനേരം അങ്ങനെ കിടന്നോ എന്തോ? എവിടെയോ പെട്ടെന്നുദിച്ച നെട്ടലിൽ യമുന തലയുയർത്തി.

അവൾ വേഗം എഴുന്നേറ്റു. ഇടുന്ന പാദങ്ങൾ നിലത്തു് അമർത്തിച്ചുവിട്ടു വേഗം അവൾ മുറിവിട്ടിറങ്ങി. വാതിലിൽ ചെന്നതും അവൾ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു.

ജനാലയിലൂടെ വിരിയുന്ന നീലാകാശത്തിൽ മിഴിനട്ടു്, അന്ത്യമില്ലാത്ത ഏതോ

അവൾ പതുക്കെ തലയാട്ടിയിട്ടു് റോഡിലേക്കിറങ്ങി. നടക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതുപോലെ.

തിരിച്ചുപോയാലോ? രഞ്ജിത കാറിൽ കൊണ്ടുപോയി വീട്ടിൽ വിട്ടു.

വേണ്ട! യമുന ഓത്തു. ആക്കും കാരണമേ, തന്റെ വഴി തനിക്കു്!

ബസ്സിനു് കാത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ ക്ഷമയുടെ കണ്ണികൾ ഓരോന്നായി അററുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനിക്കാത്ത കാത്തിരിപ്പിന്റെ ഏതോ ഒരു നിമിഷത്തിൽ ശ്വാസംമുട്ടി കിതച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ബസ്സിനെ സ്വപ്നംകണ്ടു് ആ വെയിലിൽ നിൽക്കുകിടന്നു.

വീയർപ്പ് തുള്ളികളായി കുത്തിനിൽക്ക

ന്ന മുഖം സാമിത്തുസ്സുകൊണ്ടു തുടച്ചപ്പോഴോത്തു. തുവാല ഡെയ്സിയുടെ വീട്ടിലിട്ടു പോന്നിരിക്കുന്നു.

തുവാലമാത്രമേ! അവളുടെ തനിക്കെന്താണു നഷ്ടപ്പെട്ടതു? ജീവിതംതന്നെ.

കണ്ണുകൾ വീണ്ടും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. അടുത്തുനിന്ന മദ്ധ്യവയസ്സ് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു എന്ന് തോന്നി. കൈയിലിരുന്ന പേഴ്സ് വെയിലിൽ മറയെന്നോണം കണ്ണുകൾക്ക് മുകളിൽ പീടിച്ചുനിന്നു.

ഏതെങ്കിലും വേണ്ടി ദുഃഖിക്കുന്നതു വിഡ്ഢിത്തമല്ലേ? അവളുടെ ബുദ്ധി സംശയിച്ചു. ഒരിറു സ്റ്റേജലും കൊതിച്ച തീർത്ഥാടനംചെയ്യുന്ന ഒരു വേഴാമ്പലിന് ഒരു തണ്ണീർപ്പുനൽ അയാൾ വാഗ്ദാനംചെയ്തു എന്നിട്ട് —

തലയുടെ ഭാരം കൂടിവരുന്നു. അവൾ ബസ്സ്റ്റോപ്പിന്റെ തുണിയിൽ ചാരി കണ്ണടച്ചുനിന്നു.

കാറിന്റെ തുടർച്ചയായ ഹോൺ കേട്ടാണവൾ കണ്ണുതുറന്നതു. ശല്യങ്ങൾ!

ചുളിഞ്ഞ പുരികങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ അവളുടെ കണ്ണുകൾ ആ കാറിൽ പതിഞ്ഞു. റോസാപ്പൂവിന്റെ നിറം! ഇപോലി

“മിസ്. യമുന! വത്ര, ഞാൻ വീട്ടിൽ ഡ്രോപ്പ് ചെയ്യാം.”

ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നീണ്ട, ഗോഗിൾസ് മുടിയ മുഖം!

യമുനയുടെ മുഖം വല്ലാതെയായി. ചുറ്റും നിൽക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ എന്താവും കരുതുക? അവൾ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

“നോ, താങ്കൾ. ഞാൻ ബസ്സിൽ പൊയ്ക്കുള്ളതേ.”

“നോ, നോ. യു ലുക്ക് ടു ടേഡ്. പ്ലീസ്. വത്ര.” അയാളുടെ ശബ്ദം അവളുടെ കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്നു.

സംസാരം കൂടുതലും മറ്റുള്ളവർ അങ്ങോട്ടുകർഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നവൾക്ക് മനസ്സിലായി. പെട്ടെന്നവൾ കാറിനടുത്തേക്ക് ചെന്നു.

അയാൾ വേഗം മുൻവശത്തെ ഡോർ തുറന്നു. യമുന ബാക്ക് ഡോറിൽ കൈവച്ചു. അയാളുടെ മുഖമല്ലം തുടുത്തെന്നു തോന്നുന്നു.

“അയാൾ നോട്ട് യുവർ ഡ്രൈവർ. ആരെ?”

അവളുടെ കൈ അറിയാതെ പിൻവലി

ഞ്ഞു. ഫ്രണ്ട് സീറ്റിലേക്ക് കയറിയിരുന്നതും ഇപോല ചീറിപ്പാഞ്ഞതും ഒരമിച്ചായിരുന്നു.

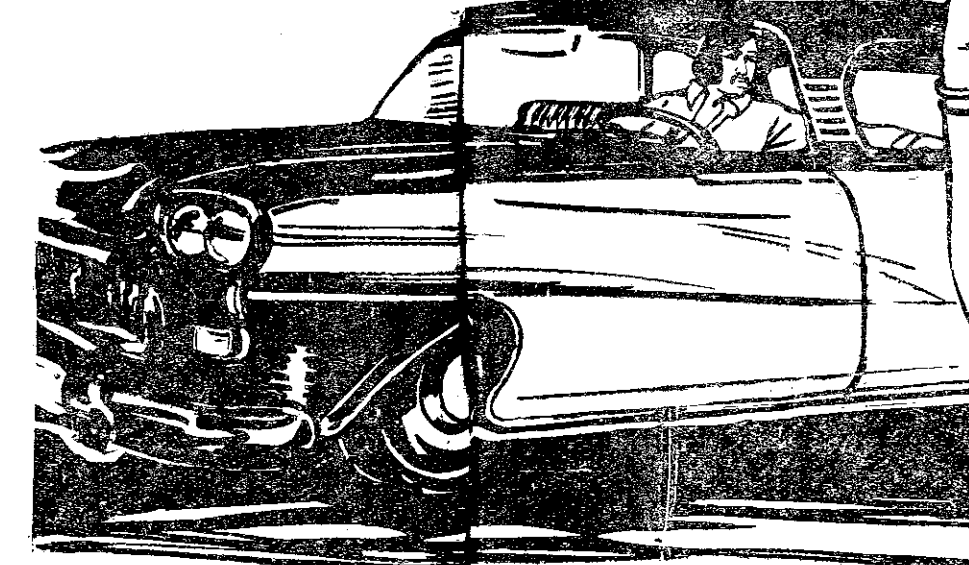
യമുന തലകനിച്ചിരുന്നു. ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ?

കണ്ടാലെന്നോ? ഇനി ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ പേടിക്കേണ്ട. ആർക്കുവേണ്ടിയാണി ആത്മാർത്ഥത? എല്ലാം വെറും പ്രഹസനം. എല്ലാവരും സാർത്ഥർ.

അവളുടെ ചിന്തകൾ വനാനുരണങ്ങളിൽ വഴിതെറ്റി അലഞ്ഞു.

“എന്താ യമുന ഒന്നും മിണ്ടാത്തതു?” മോഹന്റെ ശബ്ദം അവളെ ഉണർത്തി.

“ഓ, ഒന്നുമില്ല.” യമുന അയാളെ നോക്കാതെതന്നെ പറഞ്ഞു.

റോഡിൽനിന്നും ഒരുനിമിഷം കണ്ണുഴത്തിട്ടയാൾ യമുനയുടെ നേക്കു തിരിഞ്ഞു.

“ആർ യു സീറ്റിൽ മാഡം അററ മീ?”

“തീർച്ചയായും അല്ല.” സത്യത്തിൽ അവളിൽ അയാളോടു അവശേഷിച്ചിരുന്ന വെറുപ്പും ഈ സമയത്തു അലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതെയായിരുന്നു.

ഒരു പുരുഷൻ നേകിടാവുന്നതിൽ എറ്റവും വലിയ അപമാനം അയാൾക്ക്

നൽകിയ അവളോടു അയാൾ എത്ര സ്നേഹമായി പെരുമാറുന്നു!

യമുനയുടെ മനസ്സ് വീണ്ടും സുധീറിനെ ചുറ്റിയലഞ്ഞു. അയാളും ഡെയ്സിയും

കൂടെ എത്ര സമാന്തരതയോടെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പകുതിയെങ്കിലും തന്നോട്ട് കാട്ടിയിട്ടുണ്ടോ?

ആ അവധേമനസ്സിന്റെ കാർമ്മയിൽ

അന്നെ അവളിലെ മുറിവേററ കാമുകി പിടഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നു കാർ നിന്നു. അവർ മുൻവശത്തെ കണ്ണാടിയിൽ ചെന്നിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

മോഹന്റെ കൈകൾ അവളെ ബലമായി പിടിച്ചുനിർത്തി.

ഒരു നിമിഷം അവർ അയാളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ആഴമായി നോക്കി. അയാളും അവളെത്തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അവർ വേഗം കൈകളെ അയാളുടെ കൈകളിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമാക്കി - ഏതാനും ശക്തിയായി മകനും പുറത്തേക്കു തള്ളി.

മുഖത്തേക്കു വീണ മുടിയിഴകൾ മാടി കളുക്കിക്കൊണ്ടവർ പുറത്തേക്കു നോക്കി. ട്രാഫിക് സിഗ്നലിൽ ചുവപ്പുലൈറ്റ് എരിയുന്നു.

“എങ്കിൽ പിന്നെ എന്താളു് സംസാരിക്കുവാൻപോലും മടിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു്?” മോഹന്റെ ശബ്ദം.

അവർ അയാളെ ഒരു നോക്കിയിട്ടു് നിശ്ശബ്ദയായിരുന്നു. സ്റ്റാൻഡിംഗ് വിൽ താളാപിക്കുന്ന അയാളുടെ വിരലുകൾ മനോഹരങ്ങളാണു്, അവർ കരുതി.

അയാൾ സ്റ്റാൻഡിംഗിൽ തലവേർത്തു് മുന്നോട്ടു് നോക്കി. ഏതോ കാർത്തിട്ടെന്നപോലെ പെട്ടെന്നുതാൾ തലയുയർത്തി.

ഏതോ വാക്കുകൾ ആ ചുണ്ടുകളിൽ നിന്നു് സ്വതന്ത്രവും പ്രാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

യുദ്ധ അയാളോടു് പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു.

“ഗ്രീൻ ലൈറ്റ് വീണിരിക്കുന്നു. പോകാം.”

അയാളുടെ കാലുകൾ ആക്സിലറേറ്ററിൽ അമർന്നു. കലുക്കമില്ലാതെ ഒഴുകുന്ന ഈ കാറിലെ യാത്ര സുഖകരംതന്നെ. യമന അറിയാതെ പുഞ്ചിരിച്ചു.

“മിസ്റ്റർ മോഹൻ എവിടെപ്പോയിരുന്നു?” യമന സയാക്കുന്നിലയിലെ അന്തർ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവളുടെ മുഖത്തിനു് നേരെ തിരിഞ്ഞ അയാളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ പ്രകാശമു

ണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒടുവിൽ ഇങ്ങോട്ടൊരു കാർയും ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഞാൻ വെറുതേ ഇറങ്ങിയതാണു്”, മനസ്സിൽ എന്തൊക്കെയോ വിഷമം ആരോട് പറയാൻ!

ദീർഘനിശ്വാസം കലന്ന അയാളുടെ ഉത്തരം അവർക്കുണ്ടുതമാണു് നൽകിയതു്.

പാരിസ് പെർഫ്യൂമിന്റെ വലയത്തിൽ നിന്നു് സുന്ദരനായ ഈ യുവാവിലും ദുഃഖങ്ങളോ?

താൻ പരിചയപ്പെടുന്ന എല്ലാവരും ദുഃഖങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരാണ്ല്ലോ! യമനയുടെ നേർത്ത ചുണ്ടിൽ വിരക്തി ചായുകൊടുത്ത ചിരി വിടുന്നു.

“വൈ ആർ യു ഫാമിംഗ്?” മോഹൻ അവളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“ഒന്നുമില്ല!” അവർ പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

“ഒന്നുമില്ലാതെ സാധാരണക്കാർ ചിരിക്കാറില്ല!”

ഞാൻ അസാധാരണക്കാരനായിരുന്നെന്ന് കൂട്ടിക്കാളു്.

“എന്താണു് അസാധാരണത?”

“മറുഭാഷാക്കു് പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവില്ല!”

“ഞാനതു് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചാലോ!”

യമന പെട്ടെന്നു് അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി. അയാൾ റോഡിലേക്കു തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുകയാണു്.

“ദുഃഖങ്ങളില്ലാത്തവക്കു് അതു് മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല.”

“എനിക്ക് ദുഃഖങ്ങളില്ലെന്നു് യമന കണ്ണടയെടുത്തുവരിയാ?”

“ദുഃഖിക്കുന്നവർക്കിങ്ങനെ ജോളിയായി നടക്കാനാവില്ലാ ഉദ്യോഗം”

വാദപ്രതിവാദത്തിൽ അയാളെ തറവാറ്റിച്ചുവെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ സന്തോഷത്തോടെ അവർ അയാളെ നോക്കി.

“യമനയെത്തന്നെ അറിയില്ല, ഞാൻ നല്ലവനല്ല ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഞാൻ നല്ലവനായിരുന്നു.”

“മനസ്സിലാകാത്തതുപോലെ അവർ അയാളെ നോക്കി; പക്ഷേ, അയാൾ അതു് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശൂന്യതയോ

ടന്നവണ്ണം അയാൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്നിലെ നല്ലവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടതു് ഒരു പക്ഷേപാച്ചിലിനിയെലായിരുന്നു. ജീവിതയാത്രയിലെവിടെയോ ഏതോ ഇവഴിയിൽ വീണുപോയ സന്തോഷം എന്ന ഒരു വികാരത്തെത്തേടിയുള്ള പരക്കുപാച്ചിലിനിയെൽ, എന്നെ നിരന്തരം വേട്ടയാടുന്ന ദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നു് മോചനം നേടുവാൻ വേണിയുള്ള പക്ഷേപാച്ചിലിനിയെൽ.”

ഓടിക്കൊണ്ടുവന്നപ്പോലെ അയാൾ കിതച്ചു. യമനയുടെ കണ്ണുകൾ സ്ലീഡോമിറ്ററിൽ തറച്ചുനിന്നു. 80 മൈൽ സ്ലീഡിപ്പോൾ തനിക്കുണ്ടെന്നു യമന അറിയിക്കുന്നു.

“ഇതു സ്ലീഡ് ഈ പക്ഷേപാച്ചിലിനും വേണോ?” അവർ പതുക്കെ ചോദിച്ചു.

അയാൾ കേട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അയാൾ വേഗേ ഏകോപം ലോകത്താണു്. കൈകൾ മാത്രം യാത്രാകുമാരി കാർ നിർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എതിരേവെന്ന ഒരു ലോറിക്ക് സൈഡ് കൊടുക്കുവാൻ സ്ലീഡ് കുറച്ചപ്പോൾ അവർ വീണ്ടും അയാളെ വേഗതയെക്കുറിച്ചു ചർച്ചിച്ചു.

അയാൾ ഞെട്ടിയെന്നു് അവളെ പകച്ചുനോക്കി, പിന്നെ പുറത്തേക്കു.

പെട്ടെന്നുതാൾ കാർ റോഡരികിലേക്കു് ചേർത്തിട്ടു. ഗോഗിൾസ് ഊരി സിറ്റിൽവെച്ചിട്ടു്, രണ്ടു കൈകളും സ്റ്റാൻഡിംഗിൽചേർത്തു് കൈപ്പന്തകിടന്നു.

പുറത്തേക്കുവരാത്ത ഏതോ ദുഃഖം അയാൾക്കുള്ളിൽ പുകയുന്നുണ്ടെന്നു് അവർക്കു തോന്നി. അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ അവളുടെ മനസ്സ് തുടിച്ചു. പക്ഷേ, അവർക്കുണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

എങ്കിലും തന്നെപ്പോലെ ദുഃഖിക്കുന്ന വേദാഭാമിയെക്കണ്ടതിൽ അവർക്കു് അല്ല; ആശ്വാസം ഉണ്ടാവുകതന്നെ ചെയ്തു.

അപ്പോഴാണ്വൾ കണ്ടതു്, അയാളുടെ പേഴ്സൺ താഴെക്കിടക്കുന്നു. കനിയത്തപ്പോൾ താഴെപ്പോയതാവാം. തുറന്നുകിടക്കുന്ന അതിരുകളിൽ ഒരു ഫോട്ടോ.

യമനയിലെ സ്ത്രീസഹജമായ ആകാം

NBS NEWS

കാലം

എം. ടി. വാസുദേവൻനായർ
ജീവിതത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഉറങ്ങുകയെന്ന സാർവ്വത്രികമായ ചേതോഹരമായിച്ചിത്രീകരിക്കുന്ന നോവൽ **s p e s** പതിപ്പ് വില 12-50

എന്റെ ദേവാലയം
എറ്റുമാനൂർ
പുനശ്ചൈവമനനായർ
ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തമാവങ്ങൾ ഒപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന അതിവഹുരുമായൊരു നോവൽ വില 6-25

കുന്നുകളിൽ മഴവീഴുമ്പോൾ
ജി. എൻ. പണിക്കർ
കഥാകൃത്തിന്റെ അത്യഭാജ്യങ്ങളായ ഏഴുകഥകളുടെ സമാഹാരം വില 3-25

രണ്ടുകൊലപാതകങ്ങൾ
ഹമീദ്
കറാണിപക്ഷണവകുപ്പിലെ പ്രഗത്ഭനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്നു് സുസമ്മതനായ ശ്രീ ഹമീദിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ കൃതി. വില 4-50

രാജപാത
ചെമ്മനം ചാക്കോ
കണ്ണൂരിലെത്തിത്ത പരിഹാസത്തിന്റെ മാധുര്യം സ്പർശിക്കുന്ന മികച്ച പതിനാറുകവിതകളുടെസമാഹാരം വില 4-50

സഞ്ചാരികളും
ചരിത്രകാരന്മാരും
വേലായുധൻ പണിക്കരശ്ശേരി
ഇന്ത്യാചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 12 വിഭാഗം സഞ്ചാരികളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ സംഭാവനകളെ കുറിച്ചും ഉള്ള പഠനം. രണ്ടാംഭാഗം വില 8-50

നാഷണൽ ബുക്സ് സ്റ്റാൾ
കോട്ടയം

ക്ഷ അവളെക്കൊണ്ട് അക്കെട്ടുപിടിച്ചു. മുത്തശ്ശിക്കഥകളിലെ ഓജകമാരിയുടെ രൂപമുള്ള ഒരു യുവതി. അവളുടെ ഓരോ അവയവത്തിലും കവിത നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

ഇയാളുടെ മനസ്സിലെ റാണിയാവാം ഇവൾ, യമുന അന്യായയോടെ കാർത്തു. കാണെമില്ലാത്ത ഒരു മോഹഭംഗം തന്നിൽ നിറയുന്നതവൾ അറിഞ്ഞു. എന്തിന്?

“മിസ്റ്റർ മോഹൻ!” അവൾ വിളിച്ചു.

അയാൾ തലയുയർത്തി. യമുനയുടെ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ച അയാൾക്ക് വിശ്വസിക്കാനായില്ല. ആ കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞിരുന്നു.

“എന്താ യമുനേ?”

“ഒന്നല്ല” അവളുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിക്കാത്തമട്ടിൽ അയാൾ വീണ്ടും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

പെട്ടെന്നെന്നോ കാർത്തിപ്പെന്നപോലെ പാൻറസിയൻ പോക്കറ്റിൽനിന്നും കർച്ചിഫ് എടുത്തു അയാൾ കണ്ണുകൾ ഉടച്ചു. ഗോൾഡ്സ് വച്ചുകൊണ്ട് കാർ സ്മാർട്ട് ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ മെല്ലെ പറഞ്ഞു.

“അതാം സോറി!”

അവൾ അല്ലനേരം അയാളെ നിന്നിമേഷയായി നോക്കിയിരുന്നു. എന്നിട്ട് കൈയിലിരുന്ന ചേഴ്സ് അയാളുടെനേരെ നീട്ടി.

അയാളെ വാങ്ങിയിട്ട് അവളെ നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിലെ ചോദ്യം അയാൾ വായിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു.

“ആ പെൺകുട്ടി ആരാണെന്നറിയാമോ?”

അവൾ ഇല്ലെന്നു തലയാട്ടി. അയാൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടുനോക്കി.

“താങ്കളുടെ പുതിയ കാമുകി?” അവൾ അല്പം പരിഹാസകലനശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു. പക്ഷേ, അതിൽ അല്പം നിരാശയുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

അയാൾ കൈട്ടി, അവളെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആ മുഖഭാവം അവളിൽ പശ്ചാത്താപമുണർത്തി. അങ്ങനെ ചോദിക്കുകയായിരുന്നു, അവൾ കരുതി.

(ശേഷം 53-ൽ)

‘എനിക്ക് മടുത്തല്ലോ ഇപ്പോൾ’ അവൾ പറഞ്ഞു.

“നിർമ്മുക്തയായി,” ചെറുപ്പക്കാരൻ കഷ്ടപ്പെട്ടുനോക്കി പറഞ്ഞു. “ഇതിനി നേരംകൊണ്ട് നമ്മെ രണ്ടുപേരെയും വിട്ടുമാണ് തോന്നുന്നു—”

“ഇല്ല, എന്നെ വിടല്ല, ഞാൻ സാർവ്വദേശീയവിപ്ലവത്തിന്റെ നേതാവാണ് മുതലാളിത്തം എന്നെ വെച്ചേക്കില്ല.”

“നടന്നിട്ടില്ലാത്ത വിപ്ലവത്തോടു പോലീസുകാർ വലിയ അലിവാണു്; അവർ ഒന്നും ചെയ്യില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ആ പുക ഒന്നു നിയന്ത്രിയ്ക്കൂ; പുറത്തുചെന്ന് വല്ല പുഴവക്കത്തോ തോട്ടത്തിലോ ഇരുന്ന് നമുക്ക് ചേർന്നു പുകവീടാം. ഇവിടെ ഈ മണ്ടിപ്പെണ്ണ്, പോലീസുകാർ.”

മനസ്സിലാക്കുന്നസോടെ കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സന്തതം മുട്ടി. മുതലാളിത്തം തന്നെ ഒരു ശത്രുവായി അംഗീകരിച്ചേക്കില്ല എന്ന ധ്വനി അയാളെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു.

പതുക്കെ മുടൽമഞ്ഞു ശമിച്ചു. പെണ്ണ് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് നടന്നു.

ഒരു വീഞ്ഞുകടയിൽ കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനും ഇരുന്നു. കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കരിശിനെപ്പറ്റിച്ചിരിന്നു. എന്നായിരുന്നു ഈ കരിശിനെ സാധനം? അതിനെ കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുവോഴയെന്നും ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ കോടിയ്ക്കുന്നതെന്തിന്? അതെന്തു, ആരാണ് പോലീസുകാർ? എല്ലാ വിഷമിനെയും സ്വന്തം പോലീസുകാരുടേതല്ലോ വേണ്ടുവോളം. ഇതിനെല്ലാം കാരണം അന്ന് പട്ടാളക്കാർ കൊട്ടാക്കത്തിനേക്കു വെടിവെക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നതാണു്. ഒരേയൊരു പട്ടാളക്കാരനാണു് പേടിപ്പിച്ചു. അവൻമാത്രം. അവൻ കാഞ്ചിവലിച്ചിട്ടു. അതുകൊണ്ട് മറ്റാരും കാഞ്ചിവലിച്ചില്ല. അവൻ കാഞ്ചിവലിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ക്ഷണിക്കാത്ത അതിഥി

യായി വീഞ്ഞുകടിക്കാൻ ചെല്ലുന്നതിന് തന്നെ ആരും ഇന്ന് പരിഹസിക്കുകയില്ലായിരുന്നു, താൻ കാർക്കാപ്പറത്തു പറയുന്ന വാക്കുകൾപോലും ചരിത്രസത്യമായി ആളുകൾ ആവർത്തിക്കുമായിരുന്നു — ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി പതിനേഴ് കെംബോർ പതിനേഴ് വലിയൊരു പുകച്ചുതളായി, മുടൽമഞ്ഞായി എങ്ങോ പടന്നു —

വീഞ്ഞുകടയിൽ നൃത്തം നടക്കുന്നു. നൃത്തംവെച്ചു നൃത്തംവെച്ചു മുന്ന പെൺകുട്ടികൾ ഉടയാടുകൾ ഒന്നൊന്നായി ഉരിഞ്ഞെറിഞ്ഞു. വീഞ്ഞു കുടിച്ചുകൊണ്ട് കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അങ്കിയിട്ട ചെറുപ്പക്കാരനും അതുകണ്ടു തലയാട്ടിയിരിച്ചു.

“എനിക്ക് എന്റെ ക്രൂപ്സ്യേയയെ കാർമ്മവരകയാണു്,” കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“എനിക്ക് ആരെയാണെന്നോ കാർമ്മ

63. വി. വിജയൻ.

തന്നിയില്ലാതെ അവിടെ പുലയാടിയ മുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ നടുവിൽ കാക്കിയുളള ഒരു മധ്യവയസ്സൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മുറിമീശ. ഉദാത്തവും ഗംഭീരവുമായ മണ്ടത്തത്തിന്റെ റുഖം. അയാൾ പെൺകുട്ടികളുമായി കൈകോർത്തുപിടിച്ച് കൂത്താടാൻ തുടങ്ങി. പെൺകുട്ടികളെല്ലാവരെയും തന്നെ ചന്തികുലക്കു ശംഗരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വീഞ്ഞുകടിക്കാൻ ആളുകൾ പിന്നെയും വന്നുകേറിയെന്നു. കെട്ടിടം പണിക്കാരും മിൽത്തൊഴിലാളികളും വേശ്യകളും ദല്ലാളികളും ചിത്രകാരന്മാരും. അവർ ആ കൂത്തു കണ്ടു കിട്ടുകിട്ടെ ചിരിച്ചു.

വിപ്ലവകിശ

വരുകയാണു്,” ചെറുപ്പക്കാരനും പറഞ്ഞു. “സാത്താൻ കറേ പെണ്ണുങ്ങളെ കാണിച്ചുതന്നതായിരുന്നു.”

“കുക്കി ഇപ്പോഴും സ്ഥലത്തുണ്ടോ?” “ആരു?”

“സാത്താൻ എന്നല്ല പറഞ്ഞതു്?”

ചെറുപ്പക്കാരൻ ചിരിച്ചു. “സാത്താൻ പിശാചാണ്.”

“പ്രതിവിപ്ലവകാരിയോ?”

“ഏയ്, വെറും പിശാചു്.”

“സാരമില്ല അദ്ദേഹം എവിടെയാണെന്നു പറയു്.”

“ഇവിടെനാമല്ല.”

“ആ പെണ്ണുങ്ങളോ?”

ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്തോ ഓത്തു് നിശ്ശബ്ദനായി, പിന്നെ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങളുടെ വിപ്ലവത്തിന്റെ കഥപോലെയാണു് അതൊക്കെ. എന്റെ മുടൽമഞ്ഞാണെന്നു കരുതിക്കോളൂ. അതാ, നോക്കൂ—”

“എനിക്ക് കഷ്ടിയെ അറിയാം,” ചെറുപ്പക്കാരൻ കഷ്ടപ്പെട്ടുനോക്കി പറഞ്ഞു. “ഓഹോ?”

“യഹൂദന്മാരുടെ ശത്രുവാണെന്നു് സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്നു. അതിന്റെപേരിൽ എന്നോടു ലോകംകൂടാൻ ഒരുദിവസം കേറിയെന്നു്. എനിക്ക് നിനക്കു എന്തു്? എന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ കഷ്ടിയെ വിരട്ടി വിട്ടു.”

“പേരെന്താ?”

“അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലർ.” കണ്ണുതട്ടിമിഴിച്ചു ഇടയ്ക്കിടെ കവിൾ വീർപ്പിച്ചു അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലർ പെൺകുട്ടികളോടുചേർന്നു കൂത്തു തുടന്നു. പെട്ടെന്നു് അയാളുടെ മുക്കിലൂടെ കറുത്ത പുക വരാൻതുടങ്ങി.

“ചുരുട്ടു വലിയ്ക്കുകയാണോ?” കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ചെറുപ്പക്കാരനോടു ചോദിച്ചു.

“ഹേയ്,” ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞു,

പുകയല്ല, മുക്കമഞ്ഞാണു്. നോക്കൂ, അതാ ആ ചുരുൾ. അതു് ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി മുപ്പത്തിയൊമ്പതാണു്."

"എന്നാണതു്?"

"പാവം മനുഷ്യൻ. അക്കൊല്ലം താനോ യുദ്ധം തുടങ്ങണമെന്നു് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചതായിരുന്നു. ഒരു തനിമ്രാസൻ യുദ്ധം. അതിന്റെ കഥകളാൽ നിങ്ങൾ ചിരിച്ചുപോവൂ. അത്രയ്ക്കു ബാലിശം."

"എന്നിട്ടു നടന്നില്ലായിരിയ്ക്കൂ?"

"അതല്ലേ ഈ പുക. യുദ്ധവും നടന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മയായി; അതാ, ജൂതന്മാരെ ചുട്ടെറിയാൻ ഒരു ചുട്ട പണിമതിന്റെ തീയതി—"

തടിയനായ ഒരു കെട്ടിടംപണിക്കാരൻ കഷണിക്കാരന്റെ അരികത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി ഇരുന്നു.

"ലോകത്തിൽ എന്തൊക്കെ നേരമ്പോക്കാണു്. നോക്കൂ, കെട്ടിടം പണിക്കാർ പറഞ്ഞു. "മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ നയിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഓരോ കോമാളിയും തന്റെ മുക്കമഞ്ഞുതി എന്നെപ്പോലെത്തെ തടിമാടന്മാരെ മെന്തിപ്പിക്കുന്നു."

തടിയൻ കഷണിക്കാരന്റെ തുടയിൽ തല്ലി വീഞ്ഞുമോന്തി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പിന്നെ തടിയൻ തുമ്മാൻതുടങ്ങി. അയാൾ തുവാലയെടുത്തു കണ്ണു തുടയ്ക്കുകയും മൂക്കു ചീറ്റുകയുചെയ്തു.

"ചെമ! നിന്റെടാ!" തടിയൻ ഉച്ചത്തിൽ കയറുതു, "നിന്റെ മുക്കമഞ്ഞു് ഇങ്ങിരിക്കുന്നു. എന്റെ കണ്ണിലും മുക്കിലും അതു കേറി."

"അഡോൾഫിന്റെ മുക്കമഞ്ഞിന്റെ മണം മിക്കവക്കും പിടിക്കാറില്ല", ചെറുപ്പക്കാരൻ കഷണിക്കാരനോടു പറഞ്ഞു. "അതിനു് തീട്ടത്തിന്റെ മണമുണ്ടു്."

"നേമാണു്", കഷണിക്കാരൻ പറഞ്ഞു, "വളിയുടെ മണം."

"ആ മണം ആളുകൾക്കു് പഥ്യമാവുമെന്നാണു്" പാവം അഡോൾഫിന്റെ "ധാരണ."

"ധാരണ ശരിയാണു്."

"എന്തോ, ആളുകളെക്കൊരുമല്ലേ. എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

"എനിക്കറിയാം."

"നിർമ്മാണം" തടിയൻ അഡോൾഫി

നെ ദേഹോപദ്രവംചെയ്യാൻ എണീറ്റു. "നിർമ്മാണം" വീഞ്ഞുപിടിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചു.

നിർമ്മാണവയാരെ, വളിയുമെന്നുള്ള പുക സുവിക്കുകയായിരുന്നു അഡോൾഫ്. അവസാനം ഉടുത്തുണിയില്ലാത്ത ആ പെൺകുട്ടികൾ അയാളുടെ വായിലും മുകിലും ചെവിപ്പുഴുക്കളിലും മലമുത്രപാടങ്ങളിലും വിരിച്ചുകൾവെച്ചു് പുകയെ തടഞ്ഞു. അങ്ങിനെചെയ്തപ്പോൾ തുടർന്നുണ്ടായ സമ്മർദ്ദത്തിൽ അഡോൾഫ് വാവിട്ടുകയറുകയും പെൺകുട്ടികളുടെ കൈപ്പങ്ങളിലേയ്ക്കു് മുത്രമൊഴിക്കുകയും തുറുകയുചെയ്തു. അതിനുശേഷം അയാൾ നിലയ്ക്കു കമിഞ്ഞുവീണു. പെൺകുട്ടികൾ നിവർന്നിന്നു് തീട്ടവും മുത്രവും പററിപ്പിടിച്ചു വലയുകെകളുതത്തി അഡോൾഫിനെ അഭിവാദ്യംചെയ്തു: "സീഗ് ഫെയ്ൽ!"

"അതെന്താ അതു്?" കഷണിക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

"ഒരു മുദ്രാവാക്യമാണെന്നുതോന്നുന്നു", ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞു. "അവന്റെ ഈ വളിയും തീട്ടവും മുത്രവും കഴിഞ്ഞാൽ പെൺകുട്ടികൾ എന്നും വിളിച്ചു പറയാറുള്ള ഒരു മുദ്രാവാക്യമാണതു്."

തടിയൻ സംഭാഷണം ചെകിടോർക്കുകയായിരുന്നു.

"അവന്റെ പ്രത്യേകതയൊന്നുമല്ല, തടിയൻ പറഞ്ഞു. "വളിയും തീട്ടവും മുത്രവുമൊക്കെ കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ നേതാവും ഈ അഭിവാദ്യം പ്രതീക്ഷിക്കും. ആളുകൾ അതു് കൊടുക്കുകയുചെയ്യും."

"നിങ്ങൾക്കു കേറ്റിവില്ലായി; കഷണിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. "തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കാർയ്യം അങ്ങിനെയല്ല."

"താനാ അതു പറയാൻ?" തടിയൻ ചോദിച്ചു.

"തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നേതാവു്"

"അത്രയല്ലേയുള്ളു്? ഞാൻ നേതാവല്ല, തൊഴിലാളിതാനാ, താൻ—"

"ഞാൻ—"

"ചെമ! മിണ്ടാതിരിയെടാ!"

തടിയൻ തല്ലുകൂട്ടുന്നവനാണു്. മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണു് ബുദ്ധിയെന്നു് കഷണിക്കാരൻ നിശ്ചയിച്ചു.

[ശേഷം 53-ൽ]

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച)

ഒരു ശിശു

തനിക്കു നണഞ്ഞറിയാനാവാത്ത ഏതൊരു വസ്തുവും വലിച്ചെറിയുന്നതുപോലെ ഓരോ ആസ്പാദകനും തന്റെ താല്പര്യത്തിനിണങ്ങുന്നതും തന്റെ പരിചയസീമയിൽപ്പെടുന്നതുമായ വസ്തുതകൾമാത്രം കലാസൃഷ്ടിയിൽ കാണണമെന്നു ശഠിച്ചാൽ അതു കലാമാനദണ്ഡം ആവുകയില്ല.

മധുരം ഭക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, യാതൊരു ശിക്ഷണവും അദ്ധ്വാനവുംകൂടാതെ ആർക്കും അലസവേളയിൽ എടുത്താസ്വദിക്കാവുന്ന ഒരു വസ്തുവാണു് കഥാസാഹിത്യമെന്ന ധാരണയാണു് അടിസ്ഥാനപരമായി നാം വച്ചുപുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുള്ളതു്.

സാമൂഹ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമാവ്യക്തിഗതാതികൾ സചിതരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, പ്രത്യക്ഷസമുദായസ്ഥിതിഗതികൾ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കണമെന്നും, മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നാം ഉരുവിട്ടുപിടിച്ച സാമൂഹ്യജീവിത തത്വങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അതു് ഘോഷിപ്പിക്കണമെന്നും നാം നിർബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി.

സാമൂഹ്യപരിവർത്തനം സാധ്യമാക്കാനുള്ള ഉപാധിയെന്നനിലയിൽ, അംഗീകൃതനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് കഥാകൃത്തുകൾ ജീവിതം ചിത്രീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു് പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടു. സമൂഹത്തിൽ നമുക്കു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ പ്രതീതി കഥകളിൽ കണ്ടെത്തുകയോ, മനഃപൂർവ്വം സംവിധാനംചെയ്ത സംഭവങ്ങളിലൂടെ നമുക്കു പ്രിയംകരങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു കേൾക്കുകയോചെയ്തു നോഴുള്ള സുഖം മാത്രമാണു് കഥകളിൽ നിന്നു് നാം ആഗ്രഹിച്ചതു്.

ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമാണു് പ്രധാനമെന്നവനും കഥയോ? ചമൽകൃതമായ ഒരു ഉപകരണംമാത്രമാണു്, കഥ. ഒരുതരം "പരിചയംപുതുക്ക"ലാണു് അത്തരം കഥകളുടെ ആസ്പാദനം; അല്ലെങ്കിൽ, കാത്തുനിന്നതിന്റെ ദർശനം; അതിനപ്പുറം സൃഷ്ടിപരമായി അവയിൽ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും അധികംവേദം അതു കാണാറില്ല. സാഹിത്യകാരന്റെതായ ദർശനത്തിനും അതിൽ നിന്നു നൈസർഗ്ഗികമായി നടക്കുന്ന

സൃഷ്ടിക്കും കഥയിൽ പ്രസക്തി ഇല്ലേ? ഇല്ലെന്ന വീക്ഷണഗതിയുടെ ഫലമായി അല്ലെങ്കിലും ചെത്തിമിനുക്കലോടു കൂടി ഒരേ അച്ചിൽ വാർത്തെടുത്ത കഥകളുടെ പ്രവാഹം സംഭാഷണമായി, അവയിൽ എത്രയെണ്ണം ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നു് ചിന്തിച്ചു നോക്കുക. മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറകളെ ഒട്ടും ദണ്ഡിപ്പിക്കാതെ അവ മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു; അഥവാ അവയിൽ പ്രത്യക്ഷലോകത്തിന്റെ ഛായയോ ചില ആശയങ്ങളോ കണ്ടെത്തുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം കഴിഞ്ഞിരുന്നു; അതുമല്ലെങ്കിൽ അവ നമ്മെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തി മെന്തിപ്പിച്ചുവന്നു. ഇപ്രകാരം സാഹിത്യബാഹ്യവും സാധാരണവുമായ എന്തെങ്കിലും ഒന്നു് ചെറുകഥകളിൽനിന്നു വലിച്ചുനീയെടുക്കാൻ കഴിയാതെ വരികയും, അതു് അനന്യസാധാരണമായ വ്യക്തിത്വമുള്ളതാവു

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

കയും, തനതായ സർഗാത്മകമായ സത്തയെ മാത്രം അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ചെത്തോടു കൂടിയാണു് എതിർപ്പും ആരംഭിച്ചതു്. പുതിയ കഥ മനസ്സിലാകുന്നില്ല, അസംബന്ധമാണു്—അങ്ങനെ പരാതിപ്പെടുന്നവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഗോയ്-മേയ്ക്കും ഷേക്സ്പിയറും സോഫോക്ളിസും വ്യാസനുമെല്ലാം വിഡ്ഢികളാവാം; അവരുടെ സൃഷ്ടികൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നിഘണ്ടുനോക്കിയാൽ പോരാ, ആ സൃഷ്ടി വ്യാപാരത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽ മുഴുകിയെ പറ്റൂ. കലയിലേ ലോകത്തിലേ അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നിലനിൽപ്പുള്ളു്—സാധാരണ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അ

വബോധവും സാധാരണഭാഷയും കൊ

ബു വിശദീകരിക്കാനാവത്തവരും, അ സംഭാവ്യങ്ങളെന്നു തോന്നുന്ന പലതിന്റെയും സംയോഗത്തിലൂടെ ചിത്രപ്രതിഷ്ഠനേടിയവരുമായ കഥാപാത്രങ്ങൾ.

സാഹിത്യം മനസ്സിലാക്കുക എന്ന വെച്ചാൽ അതിലെ സംഭവങ്ങൾ ചുരുക്കിപ്പറയാനും വാക്യങ്ങൾക്കു അർത്ഥം പറയാനും കഴിയുകമത്രമാണെന്നു നാം കരുതുന്നപക്ഷം നവീന കഥകളെല്ലാം നിർമ്മാണങ്ങളാണു്, എന്നാൽ എത്ര കാലഘട്ടത്തിലെയും വിശിഷ്ട സാഹിത്യത്തിന്റെയഥാർത്ഥമൂല്യം ഈ അംശങ്ങൾക്കു് അപ്പുറത്തുള്ള "അതീതഭാവം" ആയിരുന്നു. ഈ മൂല്യം അനുഭവിച്ചറിയുന്നവർ അതിനായി ഏകാഗ്ര ചിന്തയോടെ സാഹിത്യകൃതിയിൽ മുഴുകുന്നവരാണു്. കഥാസാഹിത്യവും അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. സമീപകാലത്തെ സർഗാത്മകമൂല്യമുള്ള കഥകൾ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ രസകരങ്ങളായ സംഭവഘട്ടനങ്ങളെ അവലംബിക്കാതായിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഈ കഥകളിലുള്ള മുർത്താംശങ്ങളോ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ശിഥിലങ്ങളായ കഠിന ബിംബകങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും മാത്രം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉപരിപദ്യമായ കൗതുകത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സർഗാത്മകമായ അതീതഭാവം ബലികഴിക്കാൻ കഥാകൃത്തു് അഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഇത്തരം ബിംബകങ്ങളുടെയും പ്രതീകങ്ങളുടെയും സംവിധാനത്തിൽ തന്നെ ആസ്വാദ്യത കണ്ടെത്താൻ, ഈ അനന്യസാധാരണരായതെന്ന ആസ്വാദിക്കാൻ, തൽപര

രായ ആസ്വാദകർക്കു കഴിയും. പക്ഷേ; മറ്റു ചിലതു പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, സാഹിത്യത്തിനു വെളിയിൽ അൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു തന്നെ സാഹിത്യത്തിലും കണ്ടു രൂപപ്പെടുവാൻ കൊതിച്ചുകൊണ്ടു്, അതിനെ സ്ഥിരപിക്കുന്ന വായനക്കാർ ആദ്യമേ തന്നെ നവീന കഥയിൽനിന്നു മാനസികമായി പിന്മാറുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അതു് അരോചകമോ അസംബന്ധമോ ആണെന്ന മുൻവിധിയോടു കൂടി വായന തുടങ്ങുന്നു. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അതിന്റെ സത്തയോടു് അടുക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതി വിശേഷമാണു് മലയാളത്തിലെ നവീന കഥ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. മറ്റൊന്നു് നവീനതയെ മുഖംമൂടിയാക്കിക്കൊണ്ടു് ബാലിശ വിനോദത്തിലും കൃത്രിമതത്തിലും തെറിയിലും വിഹരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരുടെ ആധിക്യവും, ഏതൊരു സാഹിത്യനരണിയിലുമെന്നപോലെ കഥാസാഹിത്യത്തിലും കൂണുകളാണു് പെടുന്ന കൂഴതൽ പൊന്തിവരിക, എന്നാൽ അവയോടുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടു് സർഗാത്മകതയുടെ അധീശത്വം അംഗീകരിക്കാനുള്ള നിർവ്യാജതാൽപര്യത്തിനു് നാം അയിത്തം കൽപിക്കരുതു്. *

* അച്ചടിയിലിരിക്കുന്ന "നവീനകഥ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു്.

—o—

ക്രിയാത്മക പരമ്പരയിലൂടെ സാംസ്കാരിക—കലാ—ഭാഷാവിജ്ഞാനംഗത്തെ സംഭവവികാസങ്ങളും വാർത്തകളും നിറച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്ന

ഭാരതലാപനി വാരിക

വിജ്ഞാനപ്രഭവും, വിനോദപ്രഭവും, വിമർശനാത്മകവുമായ വിഭവങ്ങൾ കഥകൾ, കവിതകൾ, ലേഖനങ്ങൾ—നിറയെ വൈവിധ്യം തുളുമ്പുന്ന

എഴുത്തുസമ്പ്രദായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു്, ഏജൻസി വ്യവസ്ഥകൾക്കെഴുതുക.

ഡെമ്മി ½ സെന്റു്

പേജ് 12

വില 50 പൈസ

മാനേജർ,

ഭാരതലാപനി വാരിക

കലൂർ P. O., കൊച്ചിൻ-682017

കഥ

മിത്തുകാലം കഴിഞ്ഞു് വേനൽക്കാലം ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള ഒരു ഇടവേളയിലാണു് അതുണ്ടായതു്. ഗ്രാമത്തിലെ വിളയെടുപ്പുകാലമായിരുന്നു അതു്. പാടങ്ങളിൽ കർഷകർക്കു നൂറുമേനി വിളഞ്ഞു് കതിർ ചാഞ്ഞു പഴുത്തുകിടന്നു. അതിനു തലേക്കൊല്ലം ഗ്രാമത്തിൽ ഉരുൾ പൊട്ടലുണ്ടായി സർവ്വതും നശിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതു് ഒരു തരത്തിൽ ഇപ്പോൾ പുണ്യകരമായൊന്നു് കർമ്മമാണിമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഉരുൾപൊട്ടലിന്റെ ഫലമായി ലേയട്രിവാദങ്ങളിൽനിന്നു് എക്കൽ നിറഞ്ഞ മണ്ണു് ഗ്രാമത്തിലെല്ലാം നിറക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കൊല്ലത്തെ വിള, മുഖനാരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം അത്ര സമൃദ്ധവുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഗ്രാമവാസികളെയെല്ലാം അമ്പരപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു വാർത്ത പരന്നു: ഗ്രാമത്തിൽ സർപ്പശല്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ ഗ്രാമത്തിലെ നൃസംബുദാ ആയ ചാരായം കുടൻപിള്ളയുടെ കാപ്പിക്കടയിലെത്തി. കാഷ്ചാലിററികളുടെ ലിസ്തു് എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാലും കിട്ടിയേടത്തോളം വിവരംപെട്ടു് ഇതിനകം സർപ്പദംശനമോറവരുടെ എണ്ണം നൂറായും അത്യാസനനിലയിലുള്ളവരുടെ എണ്ണം അമ്പതായും മൃതയടഞ്ഞവരുടെ എണ്ണം ഇരുപതെങ്കിലുമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായും കുടൻപിള്ള അറിയിച്ചു.

ഗ്രാമവാസികൾ ഭയന്നു വിറച്ചു. ആക്കം ആരോടും ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല അവർ കുടൻപിള്ളയുടെ കടയിൽ നിന്നു് താന്മാങ്ങളുടെ വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങി.

വർഷാവസാനപ്പതിക്കയായിരുന്നിട്ടും കുട്ടികളെ സ്കൂളിലെച്ചില്ല. സ്കൂളുകളും സ്കൂൾവരാനുള്ള അടയാർത്ഥികേന്ദ്രങ്ങളായി മാറി. സർപ്പശല്യം അധികം കണ്ടേത്തുന്നിന്നു് ജനങ്ങൾ സ്വയം ഒഴിഞ്ഞുപോരുകയായിരുന്നു.

മൈവകോപമാവാം എന്ന് ഗ്രാമത്തിലെ പഴയ തലമുറ ഭയന്നു.

എന്നാൽ മൈവകോപം വരുന്നതവിധത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആയിടെയാണു് ക്ഷേത്രത്തിൽ അ

ഷ്ടംബസ്ഥലം ആർഭാടപൂർവ്വം നടത്തിയതു്. ചുറ്റുമുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിലെന്നപോലെ, ആ ഗ്രാമത്തിലെ ക്ഷേത്രത്തിനും സ്വന്തമായി മൈക്കം, ഭക്തിഗീതങ്ങളടങ്ങിയ കെട്ടുവീയ കമ്പനിക്കാരുടെ റിക്കാർഡുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ പ്രഭാതങ്ങളിലും പ്രദോഷങ്ങളിലും ബാലാനന്ദസ്വാമി അതു് ഉച്ചത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചിരുന്നു താനും. പുഷ്പാഞ്ജലികൾ, പായസം വഴിപാടുകൾ, ധാരകൾ ഇവയും ദേവനു് ധാരാളമായിത്തന്നെ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പുറമേ വെടിവഴിപാടും. ഇങ്ങനെ യഥാവിധി വേണ്ടതു ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, മൈവകോപം വരാൻ ഇടയി

ദേവസ്ഥലം
വിളക്കിടയിൽ

വിളക്കിടയിൽ രാജേന്ദ്രൻ

ഒല്ലെന് ഗ്രാമവാസികൾ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു.

വിന്നെ എങ്ങനെ ഗ്രാമത്തിൽ ഇപ്പോൾ പെരുകി? അവർ ഒറ്റയായും കൂട്ടായും വീണ്ടും വേർപിരിഞ്ഞും ചിന്തിച്ചു രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു.

മെഡിക്കൽകോളജിലേയ്ക്കു പോവുന്ന കാരുകളും, അവിടെനിന്നും വരുന്ന കാരുകളും കുടൻപിള്ളയുടെ കടയ്ക്കു മുന്നിലൂടെ തിരിഞ്ഞു് ഗ്രാമത്തിനു പുറത്തേയ്ക്കും ഉള്ളിലേയ്ക്കും പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതൊരു സാധാരണസംഭവമാണെന്നപോലെ, ഇതിനിടയ്ക്കു്, മരണങ്ങൾ സർപ്പദംശ

നങ്ങൾ വഴി തന്നെ ഉണ്ടായതാണോ എന്ന് തീർന്നുപോയിട്ടു് ഗ്രാമവാസികൾ തർക്കങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ തർക്കം പ്രബലമാവുകയും ഗ്രാമത്തിൽ മുന്യതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില കുടുംബക്കാർ തമ്മിലുള്ള കടിപ്പുകയെ ആളിക്കത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. സർപ്പയേതെക്കൊളം വലിയ യേം ഇതു് ഗ്രാമത്തിലുണ്ടാക്കി.

മരണമടഞ്ഞവരുടെ വീടുകളിൽ പോകുവാനോ, നാട്ടാചാരപ്രകാരം ശവം മറവു ചെയ്യാൻ സഹായിക്കാനോ, സന്തപ്ത കുടുംബാംഗങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനോ ഗ്രാമവാസികൾ തയ്യാറായില്ല. ഇതിനു പ്രത്യേകമായ എന്തെങ്കിലും കാരണങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു.

കൊയ്ത്തിനിറങ്ങിയ പെണ്ണുങ്ങളിൽ നിന്നാണ് സമ്രഭജനകമായ വാർത്തകൾ പിന്നെയും പരന്നതു്. പാടങ്ങളിൽ മുഴുവൻ സർപ്പങ്ങൾ തലചായ്ച്ചു കിടക്കുന്നു. അരിവാളും വാഴനാരും ഉപേക്ഷിച്ചു് അവർ കടിലുകളിലേക്കു പാഞ്ഞു.

കരിമ്പിൻ തോട്ടങ്ങളിൽ, വാഴക്കൂട്ടങ്ങളിൽ, ഇടവഴികളിൽ, ചതുപ്പുകളിൽ ഒക്കെ പലജാതി പാമ്പുകൾ.

കുട്ടൻപിള്ളയുടെ ഇടത്തുറു പേജിന്റെറു ബുക്കു മുഴുവൻ സർപ്പ വിഷബാധയേറ്റവരുടെ സ്ഥിതി വിവരക്കണക്കുകൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അതിൽ മിക്കവരും അയാളുടെ പററുവരുകാരായിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യയും മകളും ഏങ്ങലടിച്ചുകരഞ്ഞു.

പെണ്ണുങ്ങൾ കൊയ്ത്തുപാടങ്ങളിലേക്കോ, മുറ്റത്തു തന്നെയോ ഇറങ്ങാതെ അടുക്കളയിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. പുരുഷന്മാരും അടച്ചുമുടി തങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ ഇരുന്നു. കാരറ്റുപോലും കടക്കാത്തമട്ടിൽ സൂക്ഷിപ്പങ്ങൾ ചെയ്തിയേം സിമന്റൊക്കെങ്ങ് അടച്ചു. മാന്ത്രികകളിൽ അവർ ഉറങ്ങാതെ കിടന്നു.

ഗ്രാമത്തിന്റെ ഒത്ത നടുവിലുള്ള കോവിലിന്റെ മുൻവശത്തെ അരയോലിൽ സർപ്പങ്ങൾ താവളമടിച്ചു. അരയോലിന്റെ പടന്നു പന്തലിച്ചു കിടക്കുന്ന ശാഖകളിൽ കിടന്നു് അവ പററു പേരുകി. ചാറ്റാൽ മഴകളുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ, മണ്ണിന്റെ പുതുഗന്ധം ഏൽക്കാനും ഇളം മണ്ണു ഭക്ഷിക്കാനും മാത്രമേ അവർ ഇപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങിയുള്ളൂ. എന്നാലും

ജനങ്ങൾ ഭയന്നു. വേനൽക്കാലം ആരംഭിക്കാൻ പോവുകയായിരുന്നു.

ഗ്രാമവാസികൾ, പഴയതുപോലെ, പുറത്തിറങ്ങാതെ സ്വന്തം മാളങ്ങളിൽത്തന്നെ രാപകലുകൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

നടുക്കുന്ന ഒരു വാർത്തയുമായാണം തുടർന്നു് ഒരു പ്രഭാതം വന്നെന്നതിനാലാണു്. രാവിലെ പാലുമായി, കുട്ടൻപിള്ളയുടെ കാപ്പിക്കടയിലെത്തിയ കല്യാണിയമ്മ നിന്ന നിലയിൽ നിലവിളിച്ചുപോയി, ചെററു പൊക്കി പതിവുപോലെ അകത്തു കടന്നു പ്രോഴാണു് അവർ കണ്ടതു്. കുട്ടൻപി

ള്ളയുടെ ദേഹത്തു് ഒരു സർപ്പം തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്നു. കല്യാണിയമ്മയെക്കണ്ടു് പാമ്പു് തലയിളക്കി. അവർ വല്ല വിധേനയും ഒക്കുപെട്ടു.

നാട്ടിലെ മാന്ത്രികാരിലൊരാളായ വാസുവണ്ണനും തലേന്നു് കാപ്പിക്കയുടെ മുന്നിൽവെച്ചു് വിഷം തോടുകയുണ്ടായി.

മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലേക്കു പോവുകയും, വരുകയും ചെയ്യുന്ന കാരുകളുടെ എണ്ണം ദിനപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ പൊതു ശ്മശാനത്തിൽ തീയും പുകയും മാറാതെ നിന്നു.

യഥാർത്ഥമായും എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു ഗ്രാമീണർ ഇപ്പോഴേക്കും മനസ്സിലാക്കി. ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ചില ആഭിചാരവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും താന്ത്രികരുടെയും വിദഗ്ദ്ധവേലകളിലൊന്നും സർപ്പങ്ങൾ മയങ്ങാതെ വന്നതു കൊണ്ടാണു് ഈ ഒരു തീരുമാനത്തിലേക്കു് ഗ്രാമീണർ കടന്നതു്.

അകലെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നും പാമ്പുപിടിത്തക്കാരെ വരുത്തി, അവയെ ഒന്നോടെ നശിപ്പിക്കാനാണു് പഴയ തലമുറ പ്ലാൻ ചെയ്തതു്. എന്നാൽ ഇ

സ്ഥാനം പിടിച്ചതു്. ആ വീടുകൾ മുൻപു് ചാലപ്പുരകളായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം കാട് പുരകളായി കഴിഞ്ഞു.

ഗ്രാമത്തിലെ ചില തന്യുക്കാരന്മാർ ചാർത്തിക്കൊടുത്ത വിശാലമായ പറമ്പുകളുടെ ഇങ്ങത്തലയ്ക്കുലാണു് ഈ വീടുകളെല്ലാം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പ്രമാണിമാരുടെ സൗകര്യം പ്രധാനമാണല്ലോ.

അനന്തരം കാളിയനും പെണ്ണുങ്ങളും കൂടി ചാരായം വാറ്റും, വിൽക്കും. ഗ്രാമത്തിലെ ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും ഉള്ള തറവാടുകളിലെ മുത്തമുറയിലും പെട്ട ഇളമുറയി

തു് സർപ്പമെവരതെ വളർത്താനെ സഹായിക്കുന്ന ആഭിചാരവിദഗ്ദ്ധരുടെ അഭിപ്രായത്തെ മാനിച്ചു് ആ ആലോചനയെ പേക്ഷിച്ചു.

ന്യൂസ് ബ്യൂറോയിൽ നേരത്തെത്തന്നെ എത്തിയിരുന്ന ഹെഡുവാത്ത് പക്കോൻ ഇനി ക്ഷമനീച്ചിപ്പു: ഗ്രാമത്തിന്റെ തെക്കേക്കോണിലുള്ള ഒരു നിമി വീടുകളായിരുന്നു ആ വാർത്തയുടെ വിഷയം. അനന്തൻ കാളിയൻ എന്നീ മുപ്പനാരുടെ കുളത്തുളം അവരിൽ പിറന്ന അസംഖ്യമായ ചെൺകിടാങ്ങളുമാണു് വാർത്തകളിൽ

ലും പെട്ട മധ്യവയസ്കന്മാരും ചെറുപ്പക്കാരും ഈ ഒരു നിമി വീടുകളിലേക്കെങ്കിലും ഒന്നു് നിത്യമെന്നോണം സന്ദർശിക്കു പതിവാണു്. ആ പെൺകൊടികൾ അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം നൽകി. പകരം നിലങ്ങളും പുരയിടങ്ങളും പാട്ടും, പാതിയാരും എന്നീ വ്യവസ്ഥകളിലും തുടർന്നു് സൗജന്യമായും നൽകപ്പെട്ടു.

കൊയ്ത്തിനും, തേങ്ങയിലേനും നേതൃത്വം വഹിച്ചെത്തുന്ന ഇളമുറക്കാരിൽ നിന്നു് നെല്ലും, തേങ്ങയും ചുമടുകളെക്കുറിച്ചു് ഈ വീടുകളിലേക്കു് “കാവർക്കുലി”

യായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഗ്രാമത്തിലുള്ള ആണൊരുത്തർക്കെല്ലാം ഈ വിദ്യകളിലെ പല പ്രായങ്ങളിലുള്ള പെണ്ണുങ്ങളുടെ പേർ മനഃപാഠമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പുരുഷന്മാരും, ആൺമക്കളും ഇങ്ങനെ ഹെസ്യങ്ങൾക്കായി പോകുമ്പോൾ ഗ്രാമപ്പെണ്ണുങ്ങൾ നെല്ലുണ്ടു വീൽക്കുകയും, പലഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കഴിക്കുകയും, ചെറുമന്മാരെ നെൽപ്പുരകളിൽകയറ്റി ശപാസംമുട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭാര്യമാർ ഭർത്താക്കന്മാരെയും യുവാക്കൾ പിതാക്കന്മാരെയും സംശയിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു തീർച്ച. പല യുവാക്കളുടെയും രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിന്മേൽ പൊരിഞ്ഞ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നു. നിലവിലുള്ള പല അച്ഛൻ-മകൻ ബന്ധങ്ങളും ചെറും സഹചാരികളാണെന്നും തെളിയിക്കപ്പെട്ടു.

ഗ്രാമവാസികൾ ഇത്തരം സങ്കചിതതാല്പര്യങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷനേടി, സർപ്പശല്യം എന്ന പൊതുശത്രുവിനെ നേരിടാൻ അരയും തലയുമുറുകി രംഗത്തുവന്നു. സർപ്പങ്ങളെ ഉരത്തുന്നകാര്യത്തിൽ പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് ആരും വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്കു തയ്യാറില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടും യാതൊരു പരിഹാരനടപടികളും സ്വീകരിക്കാനായില്ല.

പ്രജ്ഞയാറ ശരീരങ്ങൾ പല വാഹനങ്ങളിലായി ഗ്രാമത്തിൽ അപ്പോഴും തിരിച്ചെത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു—

വയലിൽ നെൽമണികൾ കോഴിത്തുവീഴുകയും, കതിരുകൾ ചെളിയിലാണു നശിക്കാൻതുടങ്ങുകയുംചെയ്തു.

ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ ജോസ്യന്റെറ വിധിയേടി യാത്രയായി. ഗണപതിയെപ്പോലെ കടവയറുള്ള ജോസ്യർ രാജാചര്യോളം കവടികൾ നിർത്തി. ഗ്രാമിണർ അയാളുടെ ഭജനമുറിയിൽ ഉറക്കമൊഴിച്ചു കാത്തിരുന്നു.

തന്റെ മുന്നിലുള്ള ഗ്രാമവാസികളെ അർത്ഥഗർഭമായി കടംകുടിച്ചുകൊണ്ട് വേദവേദാന്തങ്ങളുടെ മറുകൾ കണ്ടവനും ത്രികാലജ്ഞാനിയുമായ ജോസ്യർ ഇവിടം ഉവാച: നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇവിടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരേയും സർപ്പം ഭംഗിച്ചിട്ടില്ല. ഭംഗം ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തിയേ

ആവുന്നില്ല.

പിന്നെ എങ്ങനെ ആളുകൾ മരിക്കുന്നു—ഗ്രാമവാസികൾ ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായി ചോദിച്ചു.

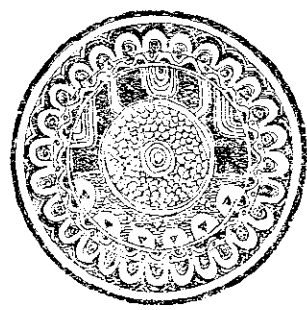
അതിന്നു് ഒരു മറുചോദ്യമാണു് ജോസ്യർ നൽകിയതു്: സർപ്പം ഭംഗിക്കുന്നതു് നിങ്ങളിലാക്കെങ്കിലും കാണുകയുണ്ടായോ? പറഞ്ഞുകേൾക്കുകയല്ലാതെ?

ശരിയാണു്. അവരിലാരുതന്നെ മരിച്ചവരുടെ ബന്ധുക്കളായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സർപ്പം ഭംഗിക്കുന്നതു് കണ്ടിരുന്നുമില്ല. വാത്തകൾ പലവഴിയായി വന്നതുമത്രമേ അവർ അറിയൂ.

ജോസ്യരുടെ ചോദ്യം ഗ്രാമവാസികളെ ഒരുനിമിഷത്തേയ്ക്കു് സ്തബ്ധരാക്കി. തുടർന്നു് അവർ ഓരോപാസത്തിൽ മറുപടി നൽകി; ഞങ്ങൾ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല, പറഞ്ഞുകേട്ടതല്ലാതെ.

സർപ്പങ്ങൾക്കു സൃഷ്ടിക്കാനേ കഴിയൂ. സംഹരിക്കാനാവില്ല. ബ്രഹ്മാണേയാപാഖ്യാനത്തിലെ ഒരു കഥ ജോസ്യർ ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു. അതു് ജനത്തിന്നു ബോധിക്കുകയുംചെയ്തു. തിരിയെ കോവിലിന്നുമുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ, അരയാലിൽനിന്നു സർപ്പങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു എന്നു സത്യം ഗ്രഹിച്ചു.

കൊയ്യാതെകിടന്ന നിലങ്ങളിലെ നെല്ല് നീരുകളിൽനിന്നു് വേരുകൾ മണ്ണിലേയ്ക്കുണ്ടിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദുഃഖാ മറക്കുവാൻ വേണ്ടി അവർക്കു് ഒരു താവളം കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരുന്നു. അവർ ജാഥയായി അനന്തന്റെറയും കാളിയന്റെറയും അകത്തുള്ളങ്ങളിലേയ്ക്കു നടന്നു. പെണ്ണുങ്ങൾ പകർന്നു നൽകിയ ചാരമായും മോന്തി യഥേഷ്ടം മദിച്ചാർ അവർ.

ഇനിയും ഇരുപതുവയസ്സു് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കൂട്ടുകാരിയുണ്ടെന്നിടം. അവളുടെ മാനം രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ അവളെ ഷീല എന്നു വിളിക്കുന്നു. അവൾ അടുത്തിടെ ഒരു നാഡീതകർച്ചയിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്: അവളെ ശാന്തയാക്കുന്നതിന്നു് ഞ്ഞുതവണ ഇലക്ട്രിക് ഷോക്കു് നല്കേണ്ടിവന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി അവൾ ഇന്നലെ എന്റെറ വീട്ടിൽ വരികയുണ്ടായി. അവൾ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്താണു് ഞാൻ അവളെ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയതു്. കാക്കണമില്ലാതെ ചിരികാൻ താല്പര്യംകാട്ടുന്ന രെലിഞ്ഞ ഒരു പെൺകുട്ടി ആയിരുന്നു അവൾ. അവളുടെ ചലനങ്ങളിൽ എപ്പോഴും വളരെയധി

മറൈലോകം

മാധവികുട്ടി

കം സംഘരഷ്ടങ്ങളായിരുന്നു. പീഡയാണികൾ അയക്കലോ കുറഞ്ഞപക്ഷം എണ്ണയിലെങ്കിലുമോ അവൾക്കു ആവശ്യമായ ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ ആയിരുന്നു അവൾ: അവളുടെ ഉള്ളിലെ ഏതോ ഒരുതരം അസാധാര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കവിത അവൾ എഴുതിയിരുന്നു. അവളുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയെന്നും അമ്മ തന്റെ ഒരു ഒരു മകളുമായി കൊച്ചുവത്സരമാനം പറയാൻ ഒട്ടും സമയമില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നും അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഷീലയുമായുള്ള സംസാരത്തിൽനിന്നു് അവളുടെ അമ്മ വശ്യസൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി, അതുകൊണ്ടു് അവൾക്കു സായാഹ്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒന്നോ രണ്ടോ പുരുഷന്മാരുള്ള കൾ അവൾക്കു ഉണ്ടാവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. ഷീലയ്ക്കു് അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട എവിടെയും പോകാനുള്ള സാധനത്തൂം നൽക

പ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെമേൽ ഒരിക്കലും കുററം ആരോപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തനിക്കു വേരുകളില്ലെന്നതന്നെ ആർക്കും വേണ്ടെന്നും അവൾക്കുതോന്നി. ബന്ധുക്കൾ അകലെ ആയിരുന്നു. അവളുടെ ഏകാന്തതയിൽ ആശ്വാസത്തിന്നുവേണ്ടി സമീപിക്കാൻ അവൾക്കു് ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ എന്റെറ സ്ഥലത്തു വരിക പതിവായി ഇരുളുവോളം അവൾ അവിടെ തങ്ങി. ഞങ്ങൾക്കു സന്ദർശകരുള്ളതിനാൽ അവളെ കാണാൻ പെട്ടെന്നു തരപ്പോത്തപ്പോൾ അവൾ വരാത്തതിൽ കാത്തിരുന്നു. എങ്കിലും എന്റെറ ഭർത്താവു് അവളോടു് സമയം വൈകിയെന്നു് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും വീട്ടിൽ പോവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവോളം അവൾ പോയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സന്ദർശിക്കുന്നതിനോടു കാരണമെന്നിലയിൽ അവൾ

എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു ചെറിയ കവിത കൊണ്ടുവന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി അർത്ഥശൂന്യമായി എന്നിരിക്കുമെന്നി. എന്റെറ സ്വീകരണമുറി മിക്കവാറും എല്ലാ സായാഹ്നങ്ങളിലും സുഹൃത്തുക്കളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു "ഇതൊരു വലിയ കൂട്ടുകുടുംബം പോലെയാണു്," കണ്ണുകളിൽ തിളക്കത്തോടെ ഷീല പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവൾ വന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞു, അവൾ കോളേജിലെ ഒരു സഹപാഠിയുമായി പ്രേമത്തിലാണെന്നു്. അയാൾ ധാരാളം ആൾക്കരുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗമാണെന്നു അവൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ ബംഗാളി ആയിരുന്നു; ലജ്ജാശീലനും പതിഞ്ഞ സ്വഭാവക്കാരനും ആയിരുന്നു. തന്റെ മാതാപിതാക്കളോടു ഷീലയുമായുള്ള പ്രേമത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ അയാൾ വിസമ്മതിച്ചു അതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രകാശത്തിൽ അവൾ അയാ

ളുടെ അമ്മയുടെ അടുക്കൽപോയി, മകൻ പ്രേമിക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയാണെന്നു സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി; അവരുടെ വിവാഹത്തിന് അനുകൂല ചോദിച്ച അമ്മ മറ്റു പടിപറഞ്ഞില്ല പക്ഷേ, ചില ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വിവാഹത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടു. താമസിയാതെ ഷീല പാർവ്വത്യനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ബംഗാളിയെ ആയിത്തീർന്നുള്ള ശ്രമത്തിലായി. അവൾ ബംഗാളി പഠിക്കുകയും ബംഗാളിമീതലിൽ വെള്ളസാരി ധരിക്കുകയും ഇടതുകയ്യിൽ ഇരുമ്പുവള അണിയുകയും മുടി പകർക്കുന്നസ്ഥാനത്തു് സിന്ധു

തം ചാത്തുകയും ചെയ്തു ഭർത്താവിന്റെ ഇളയ സഹോദരനാകു് അവളെ ഇഷ്ടമായി അവരുടെകൂടെ ക്യാരും കളിക്കാനും അവരെ ഗൃഹപാഠത്തിൽ സഹായിക്കാനും അവൾ തയ്യാറാണെന്നു് അവർ കണ്ടു കരോലത്തേക്കു് എല്ലാം ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിർദ്ദേശമായി തോന്നി അന്നുതന്നെ അവൾക്കു് ഒരു കത്തു ജനിച്ചു പാർവ്വത്യനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ബംഗാളി വയ്യ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ മറ്റൊരാൾ കടമയാണു് അതെന്നു് അവൾക്കുതോന്നി; ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛനമ്മമാക്കു് കൊഞ്ചിച്ചു (ശേഷം 45-ൽ)

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽനിന്നും തുടർച്ച)
“നി ഇവിടെയിരിയ്ക്കു്.” ബാബു എനോടു പറഞ്ഞു: “ഞങ്ങൾ ഇവരെയെല്ലാം ഔണിൽ കൊണ്ടാക്കിയിട്ടു് ഉടനെ വരാം, എനിക്കൊന്നെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയും മുമ്പു്, വണ്ടി സ്പോർട്ട് ചെയ്തു. പറയാൻ വിട്ടുപോയതേനോ, പെട്ടെന്നു് ഓർത്തിട്ടെന്നതുപോലെ ജയകൃഷ്ണൻ തപ്പിത്തേഞ്ഞു് വണ്ടിയിൽനിന്നുറങ്ങിയിറങ്ങി വന്നു. എന്നെ അല്ല നീക്കിനിർത്തി അയാൾ മന്ത്രിച്ചു: “അതേ, ആ മുലേൻ കാണുന്നതാ അവന്റെ വീട്ടു്. അങ്ങോട്ടൊരു കണ്ണുവെച്ചുണ്ണു. ഈ ഇരുട്ടത്തെങ്ങാനും പതുങ്ങിയിരുന്നോ.”

ഭൂമിശാസ്ത്ര

ഞാൻ തലയാട്ടി.
എന്തൊക്കെയാണു് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു്, എനിക്കുതന്നെ അപ്പോൾ പൂർണ്ണമായ രൂപമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും, വണ്ടി അകന്നപ്പോൾ, എനിക്കു ലേശം പരിഭ്രമം തോന്നിത്തുടങ്ങി! അപരിചിതമായ ഒരു വീട്ടുകാരത്തു്, നിലാവിൽ ഞാനങ്ങനെ പതുങ്ങിനിൽക്കുന്നതു് ആരേങ്കിലും കണ്ടാലുള്ള അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചോർത്തിട്ടായിരുന്നു ഭീതി. എനിക്കു് എന്തു വിശദീകരണം കൊടുക്കാൻ പറയും?

അക്കലെ രാമനുണ്ണിനായരുടെ വീട്ടു് മനമറിയാതെ, ചതുക്കിടന്നു: അവിടെ ആളോ വെട്ടുമോ കണ്ടില്ല.

ജയകൃഷ്ണൻ ബാബുവും കൂടി മടങ്ങിയെത്തുമോ എന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും എനിക്കു ബലമായ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. എപ്പോഴും എന്തു പരിപാടികളും ഇടാനും വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കാനും യാതൊരു മടിയും അവർക്കു രണ്ടു പേർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. കൈയിൽ കാശൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഒന്നു വെട്ടുത്തു കിട്ടിയാൽ ഔണിലെത്താം എന്നു് ധൈര്യമുള്ളതുകൊണ്ടു്, എനിക്കു വേറെ സൈപത്യ ക്ഷേമങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ബാബുവിന്റെ ബസ്സു് ആ വഴി ഓടുന്നുണ്ടു്. ഒന്നരങ്ങി, ആദ്യത്തെ ബസ്സിനു് സ്ഥലം വീടും എന്നു തീരുമാനിച്ചു്, ഞാനും ഉമ്മറത്തുകയറികിടന്നു.

പക്ഷേ, എന്റെകഴിഞ്ഞൊന്നെങ്കിലും ഒട്ടുവിൽ കാർ തിരിച്ചുവരികെന്നു ചെയ്തു. ചെറുതായൊന്നു മയങ്ങിത്തുടങ്ങിയ ഞാൻ കാറിന്റെ ശബ്ദംകേട്ടു്, ഞെട്ടിയുണർന്നു.

പിറകിലെ സീറ്റിൽ പുതുതായി രണ്ടു പേർ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാളും ബാബുവിന്റെ ജോലിക്കാരായിരുന്നു. നേരെത്തെ പറഞ്ഞ പോർട്ടർമാർ.

എനിക്കു ഭയംതോന്നി. ഞങ്ങളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ അവിടെ ചേരുകയെന്നു തെറ്റി. കാറിന്റെ വേഗതയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേട്ടിട്ടുവെന്നും, വേലിയ്ക്കുണ്ടാപ്പറത്തു നിന്നു് ഒരു ഓർച്ചു് ഞങ്ങളുടെ നേരെ വന്നു. — ഓരോന്നിനായർ—

വേലിയ്ക്കുപ്പറത്തുനിന്നു് കിഴവൻ വീട്ടിലുചോദിച്ചു: “എന്താ മഃരേഖ, വിശേഷംവല്ലതുമുണ്ടോ?”

ജയകൃഷ്ണൻ പെട്ടെന്നു് എന്നെ നോക്കി. അയാൾക്കു് എങ്ങിനെയാണു് ആ സന്ദർഭം തരണം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് പിടിച്ചില്ലാതെ നിൽക്കുകയാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. “കിഴവനോടു് ഇങ്ങുതുവരൻ പറയാം. എന്നിട്ടു നമുക്കുട്ടി വണ്ടിക്കേറാം. വീട്ടു തീവയ്ക്കുന്ന പ

നോവൽ പി. പത്മരാജൻ

രിപാടി തൽക്കാലം വേണ്ട.” അയാൾ, പരിപാടിയിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങൾ ഞങ്ങളെ പിറ്റുപിറ്റുപിറ്റുക്കൂടെ അറിയിച്ചു. ഞാനും ബാബുവും അതു ശരിവെച്ചു. “ഇങ്ങോട്ടൊന്നും വരണം, നായരേ,” ജയകൃഷ്ണൻ വീട്ടിലു പറഞ്ഞു: “ഒരു ചെറിയ കഴപ്പും.” വേലിയ്ക്കുനു് കിഴവൻ പുറത്തേയ്ക്കുവന്നു. ഞങ്ങളെല്ലാവരും കാറിനോടു ചേർ

ന്നുനിന്നു. ബാബു കരുതലോടെ കൈയെ വൃദ്ധ സിററിൽ കയറിയിരുന്നു. പേർ ഉൾക്കൊണ്ട് കൊൾ പിൻസിററിലും. “പാതിക്കൊട്ടു”, എന്നു കാറ്റുവെക്കുക പോവുക ചെയ്യുന്നോണം നോക്കുകയെന്നും അടുത്തുതന്നെയും, കിഴവൻ പറഞ്ഞു. കൂട്ടത്തിലുള്ള അപരിചിതരായ മനുഷ്യരെ, അടുത്തുതന്നെയും പോകണം” അയാൾ കണ്ടുതന്നുതോന്നി.

അല്ലെങ്കിൽ, അയാൾക്കുമേലും കാണാൻ ഇടകിട്ടിയില്ല എന്നതാണു സത്യം അതിനുമുമ്പ്, പിറകിലെ ഡോറിനുള്ള നിന്നിരുന്ന ബാബുവിന്റെ ജോലിക്കാൻ കിഴവനെ ചുറ്റിയെടുത്തു പിൻസിററിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒപ്പം അയാളും കയറി. കിഴവൻ നിന്നു “ഒരു വിളിപ്പോലും ഉയരാതെ അയാളുതന്നെ ഇത്ര നിസ്സാരമായി സാധിച്ചു എന്ന്” അനന്തരം ചിലപ്പോൾ.

ബാബു കാർ സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്തു. വണ്ടി നിർത്തിയപ്പോഴേക്കും ഞാനും ജയകൃഷ്ണനും മുൻസിററിൽ കയറിപ്പിററി.

അദ്ധ്യായം 25

ഏറെനേരം കാരോടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് കിഴവൻ സംസാരിക്കാൻ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത്. ശബ്ദം കിട്ടിയപ്പോൾ, അയാൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചത് ഒരു നിലവിളിയുടെയായിരുന്നു. “എന്നെ കൊല്ലല്ലോ—” അയാൾ ഒരു അലവലാക്കിശബ്ദത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. “ഞാൻ സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുതരാം.”

അടുത്തിലാകും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ആ മൗനം കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ അതുതന്നെ തുടരെ ആവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒച്ചകേട്ടു എന്നു തോന്നിയില്ലാതെ, പിൻസിററിൽനിന്നുമുറങ്ങ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. “കേടന്നു” തൊള്ളതുറന്നു, കോണുകളും തുടങ്ങി.

കിഴവൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി. എന്നാലും ആത്മരക്ഷയെപ്പറ്റി ശബ്ദത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞതുതന്നെ പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഡാമിൽക്കൊണ്ടുപോയിക്കളയാൻപോവാ. ബാബു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കിഴവനെ അറിയിച്ചു: “മിണ്ടാതെ അവിടെയെങ്ങാനുമിരിക്കേണം.”

അതുകേട്ടപ്പോൾ, അയാളൊരു ഭ്രാന്തന്റെ ചേഷ്ടകൾ കാണിച്ചു. അലറാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒപ്പംതന്നെ കിഴവനോടു സഹതാപംതോന്നിക്കാൻ അയാളുടെ ആ ഭ്രാന്തൻചേഷ്ടകളിൽ ഏതിനോ കണിന് ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. കാരണം എല്ലാവരും ഏതാണ്ടു ഒരേസമയത്തുതന്നെ പരസ്പരം നോക്കി. ബാബു കാർ നിർത്തി.

“എന്താ മാറിപ്പോട്ടു?” ബാബു ചോദിച്ചു.

“നാളെ.” കിഴവൻ തോഴതു. “എന്നെ കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽമതി. നാളെ ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കാം.”

“എങ്ങോട്ടാ മാറുന്നേ—നറിയാമോ?”

“അറിയാം.”

“ശരിക്കറിയാമല്ലോ?”

“അറിയാം.”

ഞങ്ങൾ മൂന്നാളും വീണ്ടും പരസ്പരം കണ്ണുകളിൽ നോക്കി.

“ഇവിടുന്ന് മടങ്ങി വീട്ടിലെത്താനുള്ള വഴിയറിയാമോ?”

“അറിയാം.”

“കൊണ്ടുവീടേണോ?”

“വേണ്ടാ—” കിഴവൻ മോങ്ങി. “ഞാനെങ്കിലും പോകട്ടെ—”

“പിന്നെ ഒരു കാര്യം” കിഴവനെ പുറത്തേക്കിറക്കിനിർത്തിയിട്ടു ജയകൃഷ്ണൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു: “ഒരായാൽ ഈ സംഭവം അറിയാതെ.”

“ഇല്ല.”

“എന്നാൽ നടന്നോ.”

ബാബു വീണ്ടും കാർ സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്തു. ഭയാനകമായ വേഗതയിൽ വാഹനം മുന്നോട്ടു കൂട്ടിച്ചപ്പോൾ ഒരു സൊല്ലയൊഴിഞ്ഞതിന്റെ സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കപ്പോൾ പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടോ, ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

പോർട്ടർമാരെ അടുത്തു ഏതോ വളവിൽ ഇറക്കിവിട്ടു. അവർക്കുവിടെനിന്നു ഓടുന്നില്ലേയ്ക്കോ? ലോറികിട്ടം.

വീണ്ടും കാറിൽ ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേർ മാത്രമായി. ഒരു പ്രശ്നം എന്നെന്നേക്കുമായി.

യിരുന്നതിന്റെ ആശ്വാസം ജയകൃഷ്ണന്റെ ചലനങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ മുറക്കമില്ലായ്മ, ഞങ്ങളെ പുലയംവരെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

വെളിച്ചാൻകാലത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ, ഒരു ചെറിയവളവിൽ, കാർ റോഡിൽനിന്നു പാടത്തേയ്ക്കു കടന്നു. പഠിച്ചുപണി മുഴുവൻ നോക്കിയിട്ടും, പാടത്തെ പുണ്ട ചേരിൽനിന്നു ഞങ്ങൾക്കു കാർ പൊന്തിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടെ യാത്രയ്ക്കു വിരമമിട്ടു. പുലർന്നിട്ടു ആളുകളി വണ്ടി പോക്കുകയല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു നിർവ്വാഹവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

“നമുക്കു ഓടാം.” ബാബു പറഞ്ഞു: “വല്ലാതെ ഉറക്കംവരുന്നതും.”

മുൻപേവിലും പെട്ടെന്നു തളർച്ചയും ക്ഷീണവും തോന്നിക്കാൻ, ബാബുവിന്റെ ആ വാക്കുകൾ കഴിഞ്ഞു. പ്രഭാതത്തിനുമുമ്പ് ഉറങ്ങാൻ ഒത്തിരിസമയമുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു, ഞങ്ങൾ കാറിയിൽ നിന്നു. വെളിച്ചാൻകാലത്തെ വയലിന്റെ കാറ്റിൽ, ഉറക്കം സുഖമായിരുന്നു. തോന്നുന്നതുമ്പോഴും, ബാബുവിന്റെ കൂർക്കുവലികൾക്കു ബലക്ഷയംതട്ടിയിരുന്നില്ല. സ്റ്റാർറ്റിംഗ് വീലിൽ മൂലം ചേർത്തിരുന്നു അയാൾ സുഖമായുറങ്ങി.

കാറിൽ പുറത്തു കാർച്ചമാറി പാടങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കിനിൽക്കുകയായിരുന്നു, അപ്പോൾ ജയകൃഷ്ണൻ.

ഞാൻ അയാളുടെ അടുത്തേയ്ക്കു ചെന്നു. “നമുക്കു പോവേണ്ടേ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“വേണം.” അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാളുടേതു ഒരു പിരിമുറുക്കിയ നില്ലാണെന്നു ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ, എനിക്ക് മനസ്സിലായി.

“എന്തൊക്കെയാ ഇന്നലെക്കാണിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു വല്ല പിടീ ഉണ്ടോ?” ഞാൻ കുറുപ്പേറ്റുന്നതുപോലെ ചോദിച്ചു.

“എന്തൊക്കെ ഓർമ്മയുണ്ടു്—” അയാൾ വല്ലാത്ത കുറുബോധത്തോടെ സ്വയം നെററിച്ചുളിച്ചു: “ഓപ്പി എന്തൊരു വൃശികേട്! ക്രാക്കി!”

തൊന്നൊന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“പെങ്ങൾടെ പണയപ്പണമെടുക്കാൻ കൊണ്ടുവന്ന കാര്യംകൊണ്ടായിരുന്നു ഇന്നലെ ഈ കളിയായ കളിയൊക്കെ കളിച്ചു

തു്—” ജയകൃഷ്ണന്റെ സ്വഭാവം നേർക്കിരുന്നു.

നശിക്കാനുള്ള അയാളുടെ ഗുതി, അയാളെത്തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങുന്നു എന്നു ഞാനറിഞ്ഞു—

* * *

ആ രാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങൾ കറേയെ രേഖീകരണത്തേയ്ക്കു എനിക്ക് ചെറുതായ മനശ്ശല്യത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. പണം ചിലവാക്കാൻവേണ്ടി പുതിയ ഭ്രാന്തൻചാലുകൾ കണ്ടെത്തുന്ന ജയകൃഷ്ണന്റെ പ്രവണത, എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അയാളുടെ ആത്മവിശ്വാസം പൊലിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നെന്നിടക്കമനസ്സിലായി.

താമസസ്ഥാനം താമസംമാറിയോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടും. ഏതായാലും ജയകൃഷ്ണൻ പിന്നീടയാളെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ല.

ഒരുദിവസം തങ്ങൾ പറഞ്ഞാണറിഞ്ഞതു്. പട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള ജയകൃഷ്ണന്റെ പഴയ കൂറ്റൻ കെട്ടിടം വിററുപോയെന്നു്. അയാളുടെ അച്ഛൻ പ്രതാപകാലത്തു പണിയിച്ചിട്ടാണു്. ഏതോ ഗവണ്മെന്ററു് ഓഫീസിനു് വാടകയ്ക്കുകൊടുത്തിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു ഇത്രയും. ട്വറി സ്റ്റാർഫോട്ടർ നടത്താനായി ഏതോ പാർട്ടി വിലപറഞ്ഞപ്പോൾ, ജയകൃഷ്ണൻ കെട്ടിടം ഒഴിപ്പിച്ചെടുത്തു വീല്ലുകയായിരുന്നുവത്രെ.

“സങ്കടം അതല്ല” തങ്ങൾ പറഞ്ഞു. “ആ കട്ടിയ്ക്കു് ഇത്ര വിലമെല്ലാതായിപ്പോയല്ലോ. മുൻപേക്കുതീർന്നു കറയാതെ, ഒരാക്കുപോം ഇല്ലാതെ കിട്ടേണ്ട സ്ഥലമാ. എഴുപത്തയ്യായിരം രൂപയ്ക്കു കച്ചോടം നടന്നിരിക്കുന്നു. അതീതന്നെ അമ്പതേ കയ്യിട്ടിട്ടുള്ള വാങ്ങിച്ചേക്കുന് പാർട്ടിയെ എനിക്കറിയാം. ബാക്കി കൊടുത്തുപോലെതന്നെ...”

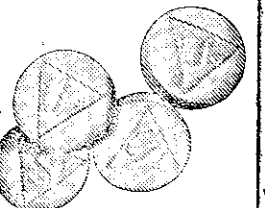
നില്ലക്കളിയില്ലാത്ത ഏതോ നിമിഷത്തിലായിരിക്കണം ജയകൃഷ്ണൻ അതു ചെയ്തതെന്നു് എനിക്കുതോന്നി. വാടകക്കാരെ ഒഴിപ്പിച്ചു്, അവിടം ഒരു പരിഷ്കരിച്ചെടുക്കണം എന്നു് ഇടയ്ക്കു

ലിക്ക കട്ടികളും വേണ്ടത്ര പാലു കടിക്കുന്നില്ല അതിനാലാണ് അവർക്കു

ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് ഗുളികകളുടെ ആവശ്യം

ഇൻഡ്യയിലെ മിക്ക കട്ടികൾക്കും ക്യാൽഷ്യത്തിന്റെ പോരായ്മ ഉണ്ട്. നിങ്ങളുടെ കട്ടികൾക്കോ? അവയുടെ പല്ലുകൾക്കോ എല്ലുകൾക്കോ ആവശ്യമുള്ള ക്യാൽഷ്യം പോഷണം കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്ന് നിങ്ങൾ തന്നെ എളുപ്പം തിരുമാനിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഓരോ കട്ടിയും ദിവസേന മൂന്നു വലിയ ഗ്ലാസ് പാലു കടിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് ഗുളിക കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഉറപ്പുള്ള പല്ലുകളും ബലമുള്ള എല്ലുകളും ഉള്ളവരായിത്തീരും. വളരുന്നതിനും ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് സഹായിക്കുന്നു. വിനോമിനകം സി, ഡി, ബി12 എന്നിവയ്ക്കായി സാധ്യമായും, രാസബോറിന്റെ സാദൃശ്യമുള്ള ആയ ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് എന്നറിയപ്പെടുന്നതും, കട്ടികൾ വളരും ഇവയുപയോഗിച്ചാണ്. ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് സ്വീറ്റ് സർവ്വീസിലെ സാൻഡോസ് നിർമ്മിച്ചത്-ലോകത്തിലെ സർവ്വോത്തമ ക്യാൽഷ്യം.

നിങ്ങളുടെ ഓരോന്നിനും ദിവസേന കറഞ്ഞത് 3 ക്യാൽഷ്യം സാൻഡോസ് ആവശ്യമാണ്. ഓരോ അവസരത്തും ആഹാരത്തിനും ശേഷം 2 ഗുളികകൾ വാഴൂ.

ക്യാൽഷ്യം-സാൻഡോസ് വലിയതും ചെറിയതും ഉൾപ്പെടെ എല്ലാക്കാരും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതും

അയാൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. എല്ലാമുണ്ണിലുണ്ടും പോഷണനവേ നിങ്ങൾ, തെളിവുസംതാനവിടെ കട്ടേബന്ദമേൽ വന്നാൽമേസി യും എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അയാൾ പറയു മാതിരിയ്ക്കും. "പിന്നെ കമ്പനീം ഇല്ല മ ദൃപാനാം ഇല്ല. ഞാനവിടേങ്ങിനെ പ തുങ്ങിയിരിയ്ക്കും; ഞാനെടു ചെയ്ത ബിസിനസ്സുമാറ്റംമേലൂ", വിടേളാരം പഠിപ്പിച്ചു."

ഇതായിട്ടേയ്ക്കി അയാൾ അങ്ങിനെയു ള്ള കാര്യങ്ങൾ തിരിപറയാൻപോട്ടു ആ ലി വസങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അയാളുടെ ധാരണകൾ വികലമായ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അമ്പലത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള മേൽമേന്മയിൽ വെളിച്ചംകൊള്ളു് പൂതിയപെൺ കട്ടികൾ വിമിശ്ഠവലനമുണ്ടാപ്പോൾ ഞാൻ ജയകൃഷ്ണന്റെ ഭാര്യയെക്കുറി ചോത്തു. ആ പെണ്കുട്ടിയുടെ സങ്കല്പങ്ങളുടെ തകർച്ച എനിക്ക് ഉരാരയ്ക്കുമാ യിരുന്നു.

പട്ടണത്തിലെ ജീവിതം ഏറ്റവും ദുസ്സഹമായി തോന്നിത്തുടങ്ങിയത് അപ്പോ ലത്താണ്. ഞങ്ങളുടെ സംഘത്തിലെ യ്ക്ക് പുതിയവർ പലരും വരികയും പഴയവർ പലരും പോവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ പലരും ഏവിടെ നിന്നു വന്നവരാണെന്നും എവിടേയ്ക്കു പോകുന്നവരാണെന്നും ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ വലിയ രൂപമാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പലരും അപ്രത്യക്ഷരായിക്കഴിഞ്ഞു, ഏറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകൾക്കു ചിലർക്കെ മടങ്ങിവന്നു. വിവരം പലരെയും ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നും അകത്തു മാറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്ന. (നമ്പൂതിരി അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടാണ് പോയത്. അമ്മയുടെ വിവരമെന്തെന്ന് ഞങ്ങളൊരു സന്ദേശം കൊടുത്തു. ഒരു വലിയ ബേഡ്ഷിററു്, ബംബു മുൻ കൈയെഴുത്തു പ്രത്യേകം തന്നിച്ച ആ ഷിററിന്മേൽ പട്ടണത്തിലും പരിസരങ്ങളിലുമൊക്കെ കല്പനശിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിരുന്ന പതിനാലോ പതിനഞ്ചോ വ്യഭിചാരിണികളുടെ പേരുകൾ, വർണ്ണനയുകൾ കൊണ്ടു് തന്നിടച്ചത്തിരുന്നു.)

കരുണാകരമേനോന്റെ വീട്ടിലെ ജോലി, എന്നിയ്ക്കു വല്ലാത്ത മനപ്പ്രയാസമുണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആ വലിയ കെ

ട്ടിടത്തിന്റെയും അതിനുള്ളിലെ മനഷ്യരുടെയും തളക്കെട്ടിയുള്ള നില്പ് എന്നെ നിരന്തരമായി ശല്യംചെയ്തു. കൈവിയുളളതുമായ ആ അന്തരീക്ഷവും കാലത്തിന്റെ ഭിത്തിപ്പാടുകളും ചൊളിഞ്ഞുതുടങ്ങുന്ന പടിക്കെട്ടുകളും, പലപ്പോഴും എന്റെ ദൃശ്യപ്പങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലവേദിയായി. ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ, വൃദ്ധനായ പരിചാരകൻ, ഭീമാകാരമായ രൂപഃപുണ്യം, കടന്നുവന്നു. അയാൾ വലിയ ഒരു കട്ടയുതാങ്ങിപ്പിടിച്ച്, കടൽപോലെ പരന്നുകിടക്കുന്ന മേൽതറത്തിന്റെ നടുവിലേയ്ക്കു് നടന്നുവന്നു. കട്ടയുറന്ന്, കൂറ്റൻ കഴകന്മാരുടെ നടുവിലേയ്ക്കു് അയാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു എന്തെന്നായിരുന്നു—

ഏകതാനതയുടെ സുവിശത്തുകൾ എന്ന ഇടയ്ക്കു് തെളിപിരികൊള്ളിച്ചു. സാതിപ്പിരിൻ മുഖത്തെ ചുളിവുകളുടെ എണ്ണം അനുകൂലം പെരുകിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയെന്നതോന്നൽ മാത്രമായിരുന്നു എന്റെയും വിധത്തിലുള്ള ഒരു മാറ്റത്തിന്നു് തെളിവായി എന്നിയ്ക്കു കിട്ടിയതു്; നീണ്ട തൊലിയും തൂക്കി അയാൾ ഇരിയ്ക്കുമ്പോൾ, മുഖാവടിയ്ക്കുന്ന കത്തികൊണ്ടു്, ആ കഴുത്തുചെത്തിയെടുക്കുന്ന ഒരു ത്രാന്തൻ മൂപ്പുത്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതികലൻ ചിന്തകൾ, എന്റെ ദിവസങ്ങളെ അലങ്കോലമാക്കി.

ദേവി മരിച്ചതോടെ, കരുണാകരമേനോൻ ഒരു വെറും പുറത്തോട്ടു മാത്രമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ള ദിവസങ്ങൾ അയാൾക്കു വെറും ഒരനുബന്ധം മാത്രമായി മാറി. കിഴവന്ന് ഒന്നിലും, വിശേഷിച്ചൊരു താല്പര്യം ഇല്ലാതെയായി. എല്ലാ ചടങ്ങുകളും ആചാരമൊപ്പിച്ചു ചെയ്തുതീക്കുന്ന നാനൂറുകനായ ഒരു പുജാ ഹിതയുപോലെ സ്വപ്നം മുറുമുറുത്തുകൊണ്ടു് അയാൾ തന്റെ ചിട്ടപ്പടിയുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ മുഴുകി.

എന്റെ ജോലി, കാലം ചെല്ലുംതോറും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. ഓവിലെ ഏറിവന്നാൽ, കരുണാകുൻനേരത്തെ കൈപ്പുചെയ്തൽ മാത്രമായി ഒട്ടുവിലതു ചുരുങ്ങി. ജോലിയിൽ ലാഘവമുണ്ടായെങ്കിലും, ജോലിസമയം കുറയ്ക്കുതോറും എന്നിൽ അവിശ്വാസനീയമാവിധം ഒരുത (ശേഷം 35-ൽ)

വെള്ളിയാഴ്ചയും വനം:

മാണിക്കത്തിന്റെ കല്യാണദിവസം. ഫോമിനുള്ളതന്നെയുള്ള ഒരു വലിയ പന്തലിൽ വച്ച് ആ വിവാഹം നടന്നു. വാദ്യമേളങ്ങളുടെ ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി.

മോഹിച്ചത് നേടാൻ കഴിയാതിരുന്നാലുള്ള അവസ്ഥയേക്കുറിച്ച് സാറിന് ഊഹിക്കാനാകുമോ? കഴിയില്ല. സാർ മോഹിച്ചതോക്കെ കയ്യാലക്കിയിരിക്കണം. പക്ഷേ, മാണിക്കത്തിന് മോഹിച്ച പക്ഷിയേ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പകരം മറ്റൊരു പക്ഷിയേയാണു കിട്ടിയത്.

അപ്പോൾ മാണിക്കത്തിന്റെ നില എന്തായിരിക്കും?

കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാം. വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. ഒന്നുംവേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു എല്ലാം എടുത്തേറിത്തു കണ്ടവരോടൊക്കെ ദേഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ "ഓ. ഇതെങ്കിൽ ഇതു" എന്നു ആശ്വസിപ്പിച്ചിരിക്കാം.

പുരുഷന്മാരുടെ മനസ്സിനെ അളക്കാൻ ആർക്കാണു കഴിയുക?

എന്നാൽ പിന്നീട് ഞാനറിഞ്ഞതു മറ്റൊന്നായിരുന്നു. നേരത്തേ കയറി അതു പറയുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ. യഥാസമയം പറയാം.

നിലവധി കാരുകളുടെ തുടരെയുള്ള ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി. വലിയ വീട്ടിലെ വിവാഹമല്ലേ. വരനവലിയകവും കാരുള്ളവരായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇന്നാട്ടിൽ, അവൻ പണക്കാരനോ എന്നന്വേഷിക്കാറുണ്ട്. പണക്കാരനെ സ്നേഹിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും ആളുണ്ട്. പക്ഷേ, അവൻ ഈ പണം എങ്ങിനെയാണു സമ്പാദിച്ചതെന്ന് ആരും അന്വേഷിക്കാറില്ല.

സാമ്പത്തികനില ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ കള്ളനും പിടിച്ചുപറിക്കാമെന്നും "പുച്ചെണ്ണം" ലഭിക്കും. അപ്പോൾ മാനുനാക്കു പോലും മര്യാദലഭിക്കാത്തതായും.

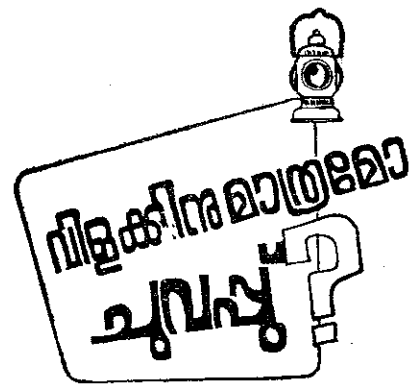
സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ മഹത്വം ലഭിക്കും.

നതു പണത്തിന്റെ തുക്കം നോക്കിയാണു്. പണമില്ലേ, മാനുക്കളുടെ പോലും മര്യാദലഭിക്കില്ല; പണമുണ്ടെങ്കിൽ മര്യാദയെന്ന വാക്കിന് അർത്ഥമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും.

നിതിഭേദന്റെ രൂപസിൽ പണമാണല്ലോ പടിയാനി ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

വള്ളവർ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് "പണത്തിനും അറിവിനും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലെന്ന്. മണ്ണു മണ്ണുതന്നെയാണു്. അവ തമ്മിൽ വളരെയേറെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഒരിക്കലും അവക്കു് ഒന്നിക്കാൻ കഴിയില്ല; ഒരയിൽപാതപോലെ സമാന്തരമായേ അതു പോകൂ. അതുപോലെതന്നെയാണു് പണവും മാനവും തമ്മിലും.

ഒരു ഉത്തമ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു് മാ

കവിഞ്ജർ കണ്ണാടാസ്സൻ

നമര്യാദയായി ജീവിച്ച ഒരു കന്യക, നിങ്ങളുടെ നീതിയുടെ വ്യാഖ്യാനം അവളെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചതു് റെയ്ഡുഫോമിലാണു്.

ആ നിയമത്തിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻവേണ്ടിയാണു് ഞങ്ങളു് ജനിച്ചതു്. മാണിക്കത്തിന്റെ വിവാഹത്തിന് വരുന്ന കാരുകളൊക്കെ എന്റെ ശരീരത്തിൽ കൂടിയാണു് കയറിപ്പോകുന്നതെന്നിരിക്കു് തോന്നി—

എത്രപ്രാവശ്യം ഏതെങ്കിലും വഴികളിൽ വച്ചാണു് ഒരു സ്ത്രീ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു്ക?

അപ്പോൾ മനം മറവിച്ചുപോകുന്നു; മരണം വരികാൻ ആഗ്രഹിച്ചുപോകുന്നു— നടുക്കലിൽ വെച്ചു വലിയൊരു മഞ്ഞു കട്ടയിൽ തട്ടിക്കുന്ന് കപ്പലിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കടപ്പാറത്തു് വന്നു് ഒത്തുകൂടുന്ന ഭയനീയകാഴ്ച, അതാണു് സാർ ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചിത്രം.

അന്നു വൈകുന്നേരം നവവധുവരന്മാർക്കു് സ്വീകരണമാണത്രേ അതോടനുബന്ധിച്ചു് ഗാനമേളയുമുണ്ടു്.

ആ സംഗീതം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി. എന്നെ അസ്വസ്ഥയാക്കി.

"സംഗീതത്തിൽ ആകൃഷ്ട"രാകാത്തവർ വഞ്ചകരോ, കള്ളന്മാരോ, മാജ്യട്രോ ഹികളോ ആയിരിക്കുമെന്നാണു് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

എന്റെ ഹൃദയം പതറി.

പുതിയ കല്യാണവേഷത്തിൽ മാണിക്കയും നവവധുവും സ്വീകരണമുറിയിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ കല്ലറചെയ്ത നോക്കി.

അവളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഞാനായിരുന്നെങ്കിലോ? എന്റെ മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചു.

അതോത്ത ചിന്ത—

ഞാൻ സ്വയം ശപിച്ചു —

പത്തുദിവസം കഴിഞ്ഞു.

ഒരു വാചകത്തിൽ അതു ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

ചുമർ ചുടികാരത്തിന്റെ സെക്കൻഡ് സൂപ്പി ഒരുപ്രാവശ്യം ഒരു പോയിന്റ് മാറുമ്പോൾ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു യുഗം മാറുമ്പോലെ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ആ ദിനങ്ങൾ.

ഒരു ദിവസം, ഞങ്ങളുടെ ഫോമിന്റെ പ്രധാന അധികാരി ഞങ്ങളെ ഒരു വാൽക്കുറിയായിച്ചു. ആകസ്മികമായിരുന്നു ആ വാൽക്കുറിയ്ക്കു്.

"നാളെ വൈകിട്ടു് അഞ്ചുമണിക്കു് ശ്രീമതി ജീനകിമാണിക്കം നിങ്ങളോടു് സംസാരിക്കും. അവർ നല്ലൊരു സാമൂഹ്യ സേവികയാണു്. വലിയൊരു വീട്ടിലെ മരുമകളായശേഷവും സാമൂഹ്യസേവനം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എല്ലാവരും കൃത്യം നാലുമണിക്കു് പ്രാർത്ഥനാഘോഷിതം കൂടണം? ജാനകി മാണിക്കാ!

എന്റെ മാനന് ചേർന്നു ജാനകി, അവർ ഏതു തരക്കാരിയായിരിക്കും?

ഞാൻ വീണ്ടും ചിന്തയിലേക്കു് വഴുകി വീണു.

"സുന്ദരനായ ഒരുൾ എന്റെ സമീപം വന്നുനിന്നു. അയാൾ എന്റെ വലതു കൈയ്ക്കു് ഹൃദയം. അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു് ഉററു നോക്കി പ്രിയ വിവരമായി ഞാൻ നിന്നു—"

പിറ്റേന്ന് നേരം പുലർന്നു.

ആരു് പ്രതീക്ഷിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും നേരം പുലർന്നു. ആ പ്രശ്നീയ തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

വൈകുന്നേരം നാലുമണി—

തുക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ച ഒരു കുറവാളിയേപ്പോലെ ഞാൻ ഓരോ നിമിഷവും തള്ളിനിൽക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അഞ്ചുമണിക്കു് സ്വീകരണം.

എല്ലാവരും അതിനുവേണ്ടി ഓടിനടന്നു. അവിടെ ഒരു ഉത്സവത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാക്കി.

ശ്രീമദ് രാമായണത്തിലെ സീതാദേവി ആഗതയായി.

എന്റെ കണക്കുകളിൽ തെറ്റായില്ല. അവർ സുന്ദരിയായിരുന്നു. എന്നെക്കാൾ സുന്ദരിയാണോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നായിരിക്കും മറുപടി.

വിവ: കടവിൽശശി

എല്ലാ പെണ്ണുങ്ങളും ഇങ്ങിനെതന്നെ തന്നെക്കാൾ സുന്ദരിയാണു് മറ്റൊരാളിനെയെന്നു് അംഗീകരിക്കാൻ വിഷമമാണു്.

സൗന്ദര്യം ആപേക്ഷികമാണല്ലോ. ഞാൻ സുന്ദരിയാണെന്നു് പറയുന്ന ഒരു വൻ അവരിൽ സൗന്ദര്യം കണ്ടില്ലെന്നുവരും. മറിച്ചുമാകാം. ജാനകി മാണിക്കത്തിന് മുടി വളരെ കുറവായിരുന്നു.

തെക്കേ കിഴക്കേഷ്യയിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യം അളക്കുന്നതു് അവളുടെ മുടിയുടെ നീളംനോക്കിയാണത്രേ!

മുടി നീളമില്ലാത്തവരെയും ഉള്ളമുടി ബോബുചെയ്തവയ്ക്കുവരെയും സുന്ദരിക

വെള്ളിയാഴ്ചയും വനം:

മാണിക്കത്തിന്റെ കല്യാണദിവസം. ഹോമിനടുത്തുതന്നെയുള്ള ഒരു വലിയ പന്തലിൽ വച്ച് ആ വിവാഹം നടന്നു. വാദ്യമേളങ്ങളുടെ ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി.

മോഹിച്ചത് നേടാൻ കഴിയാതിരുന്നാലുള്ള അവസ്ഥയേക്കുറിച്ച് സാറിനും ഈ ഹിന്നാകുമോ? കഴിയില്ല. സാർ മോഹിച്ചതോക്കെ കയ്യാലക്കിയിരിക്കണം. പക്ഷേ, മാണിക്കത്തിന് മോഹിച്ച പക്ഷിയേ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പകരം മറ്റൊരു പക്ഷിയേയാണു് കിട്ടിയത്.

അപ്പോൾ മാണിക്കത്തിന്റെ നില എന്തായിരിക്കും?

കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാം. വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. ഒന്നുവേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു എല്ലാം എടുത്തുറിഞ്ഞു കണ്ടുവരോടൊക്കെ ദേഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ “ബാ. ഇതെങ്കിൽ ഇതു” — എന്നു് ആശ്വസിപ്പിച്ചിരിക്കാം.

പുരുഷന്മാരുടെ മനസ്സിനെ അളക്കാൻ ആർക്കാണു് കഴിയുക?

എന്നാൽ പിന്നീടു് ഞാനറിഞ്ഞതു് മറ്റൊന്നായിരുന്നു. നേരത്തേ കയറി അതു് പറയുന്നതു് ശരിയല്ലല്ലോ. യഥാസമയം പറയാം.

നിവേധി കാറുകളുടെ തുരത്തുടരെയുള്ള ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി. വലിയ വീട്ടിലെ വിവാഹമല്ലേ. വരുന്നവരിലധികവും കാറുള്ളവരായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇന്നാട്ടിൽ, ഒരവൻ പണക്കാരനോ എന്നു നേപഷിക്കാറുണ്ടു്. പണക്കാരനെ സ്നേഹിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും ആളുണ്ടു്. പക്ഷേ, അവൻ ഈ പണം എങ്ങിനെയാണു് സമ്പാദിച്ചതെന്നു് ആരും അന്വേഷിക്കാറില്ല.

സാമ്പത്തികനില ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ കള്ളനും പിടിച്ചുപറിക്കാരനും “പുതുപ്പണു്” ലഭിക്കും. അപ്പോൾ മാന്യനാക്കുപോലും മര്യാദലഭിക്കുമതായാവിടും.

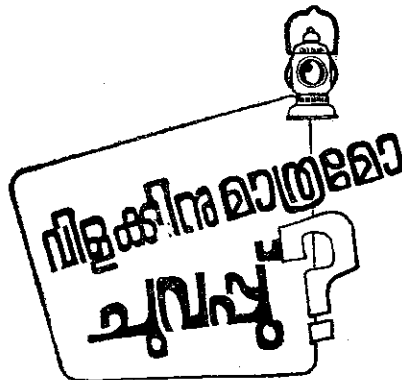
സമൂഹമധ്യത്തിൽ മഹത്വം ലഭിക്കു

ന്നതു് പണത്തിന്റെ തുക്കംനോക്കിയാണു്. പണമില്ലേ, മാനമുള്ളവർക്കുപോലും മര്യാദലഭിക്കില്ല; പണമുണ്ടെങ്കിൽ മര്യാദയെന്ന വാക്കിനു് അർത്ഥമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും.

നീതിദൈവന്റെ ത്രാസിൽ പണമാണല്ലോ പടിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

വള്ളവർ ഒരിടത്തു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് “പണത്തിനും അറിവിനും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലെന്നു്. രണ്ടു രണ്ടുതന്നെയാണു്. അവ തമ്മിൽ വളരെയേറെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഒരിക്കലും അവർക്കു് ഒന്നിക്കാൻ കഴിയില്ല; റെയിൽപാതപോലെ സമാന്തരമായേ അതു് പോകൂ. അതുപോലെതന്നെയാണു് പണവും മാനവും തമ്മിലും.

ഒരു ഉത്തമ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു് മാ

കവിത്ത് ജർ കണ്ണാടാസ്സൻ

നമര്യാദയായി ജീവിച്ച ഒരു കന്യക, നിങ്ങളുടെ നീക്കിയുടെ വ്യാഖ്യാനം അവളെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചതു് റെഡ്ഡിഹോമിലാണു്.

ആ നിയമത്തിനനുസരിച്ചു് ജീവിക്കാൻവേണ്ടിയാണു് ഞങ്ങളും ജനിച്ചതു്. മാണിക്കത്തിന്റെ വിവാഹത്തിനു് വരുന്ന കാറുകളൊക്കെ എന്റെ ശരീരത്തിൽ കൂടിയാണു് കയറിപ്പോകുന്നതെന്നിരിക്കു് തോന്നി—

എത്രപ്രാവശ്യം ഏതെങ്കിലും വഴികളിൽ വച്ചാണു് ഒരു സ്ത്രീ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുക?

അപ്പോൾ മനം മറവിച്ചുപോകുന്നു; മരണം വരികാൻ ആഗ്രഹിച്ചുപോകുന്നു— നടുക്കുലിൽ വെച്ചു് വലിയൊരു മഞ്ഞു കട്ടയിൽ തട്ടിക്കുക എന്ന കല്പനയ്ക്കു് അവശിഷ്ടങ്ങൾ കടപ്പാത്തു് വന്നിട്ടിരിക്കുക എന്ന ഭയനിയങ്കല്ലു, അതാണു് സാർ ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചിത്രം.

അന്നു വൈകുന്നേരം നവവധുവരന്മാർക്കു് സ്വീകരണമാണത്രേ അതോടനുബന്ധിച്ചു് ഗാനമേളയുണ്ടു്.

ആ സംഗീതം എന്റെ കാതുകളിൽ തുളച്ചുകയറി. എന്നെ അസ്വസ്ഥയാക്കി.

“സംഗീതത്തിൽ ആകൃഷ്ടരോകാത്തവർ വഞ്ചകരോ, കള്ളന്മാരോ, രാജ്യദ്രോഹികളോ ആയിരിക്കുമെന്നാണു് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

എന്റെ ഹൃദയം പതറി.

പുതിയ കല്യാണവേഷത്തിൽ മാണിക്കയും നവവധുവും സ്വീകരണമുറിയിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ കല്പനചെയ്ത നോക്കി.

അവളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഞാനായിരുന്നെങ്കിലോ? എന്റെ മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചു.

അതുകൊണ്ട് ചിന്ത—

ഞാൻ സ്വയം ശപിച്ചു — പത്തുദിവസം കഴിഞ്ഞു.

ഒരു വാചകത്തിൽ അതു ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

ചുമർ ചുടികാരത്തിന്റെ സെക്കൻഡ് സൂചി ഒരുപ്രാവശ്യം ഒരു പോയിന്റ് മാറുമ്പോൾ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു യുഗം മാറുമ്പോലെ എന്നിരിക്കുമ്പോഴു് ആ ദിനങ്ങൾ.

ഒരു ദിവസം, ഞങ്ങളുടെ ഹോമിന്റെ പ്രധാന അധികാരി ഞങ്ങളെ ഒരു വാക്കു അറിയിച്ചു. ആകസ്മികമായിരുന്നു ആ വാക്കു്.

“നാളെ വൈകിട്ടു് അഞ്ചുമണിക്കു് ശ്രീമതി ജീനകിമാണിക്കും നിങ്ങളോടു് സംസാരിക്കും. അവർ നല്ലൊരു സാമൂഹ്യ സേവികയാണു്. വലിയൊരു വീട്ടിലെ മരുമകളായശേഷവും സാമൂഹ്യസേവനം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എല്ലാവരും കൃത്യം നാലുമണിക്കു് പ്രാർത്ഥനാഘാളിൽ കൂടണം?”

ജാനകി മാണിക്ക!

എന്റെ രാമൻ ചേൻ ജാനകി. അവർ ഏതു തരക്കാരിയായിരിക്കും?

ഞാൻ വീണ്ടും ചിന്തയിലേക്കു് വഴുതി വീണു.

“സുന്ദരനായ ഒരാൾ എന്റെ സമീപം വന്നെന്നു. അയാൾ എന്റെ വലതു കരം സ്पर्ശിച്ചു. അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു് ഉററു നോക്കി പ്രീതി വിവശയായി ഞാൻ നിന്നു—”

പിറ്റേന്നു് നേരം പുലമ്പൻ.

ആരു് പ്രതീക്ഷിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും നേരം പുലരും. ആ പ്രകൃതി തുടർച്ചയോടെ തുടർച്ചയോടെ ചെയ്യും.

വൈകുന്നേരം നാലുമണി—

തുക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ച ഒരു കുറ്റവാളിയെപ്പോലെ ഞാൻ ഓരോ നിമിഷവും തള്ളിനീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അഞ്ചുമണിക്കു് സ്വീകരണം.

എല്ലാവരും അതിനുവേണ്ടി ഓടിനടന്നു. അവർക്കു് ഒരു ഉത്സവത്തിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാക്കി.

ശ്രീമദ് രാമായണത്തിലെ സീതാദേവി ആഗതയായി.

എന്റെ കണക്കുകളിൽ ഞെററിയില്ല. അവർ സുന്ദരിയായിരുന്നു. എന്നെക്കാൾ സുന്ദരിയാണോ എന്ന് ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നായിരിക്കും മറുപടി.

വിവ: കടവിൽശരി

എല്ലാ പെണ്ണങ്ങളും ഇങ്ങിനെതന്നെ തന്നെക്കാൾ സുന്ദരിയാണു് മറ്റൊരാളെങ്കിലെന്നു് അംഗീകരിക്കാൻ വിഷമമാണു്.

സൗന്ദര്യം ആപേക്ഷികമാണല്ലോ. ഞാൻ സുന്ദരിയാണെന്നു് പറയുന്ന ഒരു വൻ അവരിൽ സൗന്ദര്യം കണ്ടില്ലെന്നുവരും. മറിച്ചുമാകാം. ജാനകി മാണിക്കത്തിനു് മുടി വളരെ കുറവായിരുന്നു.

തെക്കു കിഴക്കേപ്പുറത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ സൗന്ദര്യം അളക്കുന്നതു് അവളുടെ മുടിയുടെ നീളംനോക്കിയാണത്രേ!

മുടി നീളമില്ലാത്തവരെയും ഉള്ളമുടി ബോധ്യപ്പെടുത്തുവുന്നവരെയും സുന്ദരിക

ഉായി കവികൾ വണ്ണിക്കാറില്ലല്ലോ.

അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് എന്തെങ്കാൾ സുന്ദരിയല്ല ജാനകീ മാണിക്കമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

എങ്കിലും കാണാൻ ചന്തമുണ്ടായിരുന്നു. കാതുകളിൽ നവീനരീതിയിലുള്ള കണ്ഡണിഞ്ഞിരുന്നു. മുകുന്തയില്ല. സാരി ഒരു പുതിയ ഫാഷനിൽ ചുറ്റിയിരുന്നു, തോളിൽ ഒരു വാനിറ്റിബാഗ്.

സാമൂഹ്യസേവനത്തിനു് ഇതൊക്കെ ആവശ്യമായിരിക്കാം. എന്നിക്കാറിയില്ലെന്നു് ഉള്ളു.

ആളെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അവളുടെ പ്രഭാഷണം കേൾക്കണം. പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാമുറിയിൽ കൂടി. സീതയുടെ ശബ്ദം ഉയർന്നു കേട്ടു. സ്ത്രീകൾ നല്ലനിലയിൽ ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നു് അവർ ഉൾബോധിപ്പിച്ചു. ഉപദേശിക്കാൻ ആക്കം കഴിയുമല്ലോ—അതുപോലെ ജീവിക്കാനാണല്ലോ വിഷമം.

“ചാരിത്രമാണു്” സ്ത്രീകളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആഭരണം. അതു് നശിപ്പിക്കാതെ ജീവിക്കാനാണു് നാം ഭാരതീയർക്കു് ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. എതു് പ്രതിസന്ധിയിലും ചാരിത്രം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയാണു് ഒരു സ്ത്രീയുടെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം. അതിനുവേണ്ടി അവർ എന്തുചെയ്യാലും അതു് തെറ്റാവില്ല. ഇതുവരെ നിങ്ങൾ ജീവിച്ചതു് എങ്ങിനെയോ ആകട്ടെ. ഇനിമുതൽ അപമാനബാധകളാകരുതു്? — അവരുടെ പ്രഭാഷണമാണു്.

മാണിക്കത്തിനു ലഭിച്ച ഭാര്യ എന്നു നല്ലവളാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു തികച്ചും അനുയോജ്യം. ഞാനാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായിത്തന്നെത്തീർന്നു് ഈ വീടാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്നിങ്ക് ആ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായില്ലല്ലോ—

പ്രഭാഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സ്ത്രീകളോടൊക്കെയും ശ്രീമതി മാണിക്ക പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കശലാപേപഷണം നടത്തി.

ചിലർ തങ്ങൾ തെറ്റുചെയ്തതായി സമ്മതിച്ചു. മറ്റു ചിലർ നിഷേധിച്ചു—ഒടുവിൽ ഏതെങ്കിലും അവസരമായി, ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയോ നിഷേധിക്കുകയോ ഉണ്ടായില്ല.

കയോ ഉണ്ടായില്ല.

കാരണം—സമ്മതിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. പിന്നെ, ഞാൻ തെറ്റുചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് ഇവരോടു് വാദിച്ചുജയിച്ചിട്ടുള്ളതേടാനാണു്.

അവർ തന്റെ കയ്യിലിരുന്ന “കുങ്കുമ ചെപ്പു” തുറന്നു് ഏതെങ്കിലും മുന്നിലേയ്ക്കു് നീട്ടി. അതിൽനിന്നും ഞാൻ കുങ്കുമമെടുത്തു നെറ്റിയിലണിയുമെന്നാണവർ കരുതിയതു്. പക്ഷേ, ഞാൻ എടുത്ത കുങ്കുമം അവരുടെ നെറ്റിയിലാണണിയിച്ചതു്.

“എന്താ?”—അവർ ചോദിച്ചു: “ആ ഭാഗ്യം നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണു്.” എന്റെ മറുപടി.

“നിനക്കും ആ ഭാഗ്യമുണ്ടാകും. ഇന്നലെ

സംഭവിച്ചതു് ഇന്ന് മറക്കുക. നാളെ കാലം വേറെ?—അവർ.

ഞാൻ ദീർഘമായൊന്നു് നിശ്ചയിച്ചു: “ഇവർ വന്നിട്ടു് ഞല്ലനാളെ ആയുളളു്—പ്രധാന അധികാരി എന്നെ ജാനകീ മാണിക്കത്തിനു് പരിചയപ്പെടുത്തി.

“ഇവിടേ” പുറത്തുവരുമ്പോൾ എന്നെ വന്നു കാണു്?

അതിനു മറുപടിയായി ഞാൻ ഒന്നും പറയാതെ നിന്നു. “എന്റെ ചെപ്പുക” എന്തെങ്കിലും സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കു് എന്നും പറയണമെന്നു് വിചാരിച്ചതാണു്, പറഞ്ഞില്ല.

ശ്രീമതി ജാനകീമാണിക്കത്തിനെ എല്ലാവരും ചേർന്നു് ബഹുമാനപൂർവ്വം യാ

ത്രയാക്കി,

കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. മുറിവുകൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി.

ചേട്ടനും ചെപ്പിയും തിരുപ്പതിയും കണ്ണനുംമൊക്കെ അടിക്കടിവന്നെന്ന സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വീട്ടിൽ പ്രത്യേകിച്ചു് വിശേഷങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായില്ല.

മാണിക്കം ഏതെങ്കിലും അനേപഷിക്കാൻ ആരെങ്കിലും അയയ്ക്കുകയോ അയാൾവന്നെന്ന കാണുകയോ ചെയ്തില്ല.

വിവാഹത്തിന്റെ പകിറഞ്ചാംദിവസം മാണിക്കത്തെയും ഭാര്യയെയും മധുവിധുവിനായി സ്വപിറുസർവ്വഭാഷിയായ ചുപോലും.

ദിവസം മുഴുവനും നിലനിൽക്കുന്ന നവ്വാനദ്രുതി മായാത്ത സുരണകൾ കോത്തിണിക്കുന്നു...

—മാർച്ചയിൽ തമ്മിനിൽക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ദിവസം ആരംഭിക്കാനുള്ള സുന്ദരമായ ഒരു മാർച്ച്.

15 തരം പൂക്കളുടെ സൗന്ദര്യം സവിശേഷമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന കട്ടിക്രോ കാരോ ദിവസവും നിങ്ങളെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറ്റുന്നു.

നാൾ തോറും ഒരു പുതിയ മനോഹാരിത നിങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ കട്ടിക്രോ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു.

കട്ടിക്രോ

കടുംബത്തിലേവർക്കും സർവ്വോപയോഗ ടാൽക്ക്

JAISONS-845-MAL

അതായത് ശ്രീമതി മാണിക്കും ഞങ്ങളുടെ ഫോമിൽ വന്നുപോയതിന്റെ അഞ്ചാംദിവസം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഫോമിലാണെന്നുകാർക്കും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുകയ്യില്ല.

അശോകവനത്തിലെ സീത ഹനുമാനെ കണ്ടതുപോലെ, ഒരുദിവസം ഞാൻ ആ വാൽ കേട്ടു.

“എന്റെ നല്ലനടത്തേയ്ക്ക് ശിക്ഷാകാലത്തിൽ ഒരുമാസം ഇളവു”ചെയ്തിരിക്കുന്നു, പത്തുദിവസത്തിനകം എന്നെ ഇവിടെനിന്നും മോചിപ്പിക്കും?—ഇതാണ് വാൽ.

ആ വാർത്ത എന്നെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. പുറംലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ ലജ്ജയും ഭയവുമുണ്ടെങ്കിലും മോചനത്തിന് ഒരു സുഖമുണ്ടല്ലോ.

ആ ദിവസവും സംജാതമായി. ഞാൻ അറിയിച്ചിരുന്നതനുസരിച്ച് എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ചേട്ടനും ചേച്ചിയും തീരുപ്പതിയും വന്നിരുന്നു.

അവരുടെ ആരുടേയും മുഖത്തു് സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വസ്ത്രങ്ങൾ മാറ്റി ഫോമിലുള്ളവരോടൊക്കെ ഞാൻ യാത്രപറഞ്ഞു.

എല്ലാവരുടെ മുഖത്തും വിഷാദം നിഴൽവിരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്താണെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങുവാൻത്തന്നെ ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്താ എല്ലാവരും ഒരു വല്ലാതെ?”—

ആരും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

ഒരു കതിരവണ്ടിപോലും വിളിക്കാതെ ഞങ്ങൾ നടന്നുപോയി. വീട്ടിൽ ചെന്നു കറുവിയ ഉടൻ ചേച്ചി കട്ടിലിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു.

ചേട്ടൻ അലമാരിയിൽനിന്നും എന്തോ എടുത്തു് ഇടുപ്പിൽ തിരുകിക്കൊണ്ടു് പുറത്തേയ്ക്കു നടന്നു.

“എന്താ ചേട്ടാ?”—ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“പണമൊക്കെ തീർന്നു. ഒണ്ടുദിവസമായി എല്ലാവരും പട്ടിണിയാണു്”. ആരേണങ്ങളെക്കൊണ്ടും എടുത്തു് പണയംവയ്ക്കുമെന്നറച്ചാൽ നിന്റെ ചേച്ചി സമ്മതിക്കുന്നില്ല?—

എന്റെ ശരീരം വിറച്ചു.

കണ്ണുനീർ ഒഴുകി—

(തുടരും)

(29-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

രം ഭയം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുടുംബക്കമനോഹരവരുന്ന കത്തുകൾക്ക് എണ്ണം കാലം ചെല്ലുംതോറും കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ ജോലി ചുരുങ്ങാനുള്ള പ്രധാന കാരണവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഞാൻ ജോലിയിൽ കയറുന്ന കാലത്തു്, അയാൾ ഏറ്റവും താല്പര്യമെടുത്ത കത്തുകളെഴുതിയിരുന്ന നാലഞ്ചു പേരുമായി ഇപ്പോഴയാൾക്കു് കത്തിടപാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

കാരോ പ്രാവശ്യവും പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽ വെച്ചുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, ഞാനും കുടുംബക്കമനോഹരനും, ആ കൂട്ടത്തിൽ ചരമക്കാർവുകൾ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു് ആ കാഷ്ഠാപൂർവ്വം പരമാൻ തുടങ്ങി. ചരമക്കാർവു് കൈപ്പറ്റുന്ന ദിവസം, ഏറെ നേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം അഡ്രസ്സ് ബുക്കുെടുപ്പിച്ചു്, അയാൾതന്നെ വിറയ്ക്കുന്ന വിരലുകൾകൊണ്ടു്, ഒരു പേരു വെട്ടി, ആ ദിവസങ്ങളിൽ അയാൾക്കു് മുൻകൂട്ടി ഏറിയിരുന്നു. ഉള്ളിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു വീശിപ്പോയതുപോലെയുള്ള ഒരുതരം മുതക്കൻ പെരുമാറ്റം.

തുടക്കത്തിൽ, പത്തുപന്ത്രണ്ടു് മേൽവിലാസങ്ങളായി നടന്നുപോന്നിരുന്ന കത്തുകൾക്കു്, നാലു മേൽവിലാസങ്ങളിലേയ്ക്കു ചുരുങ്ങുന്ന എന്നറിഞ്ഞദിവസം, വല്ലാത്തൊരു നടുക്കത്തോടെ, ഞാൻ എന്റെ നിലനില്പിനെക്കുറിച്ചോർത്തു. എന്റെ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ആ ബോധം സ്വയം കാണാൻ എന്നെ സഹായിച്ചു. ഞാനും ഒരു ശവംവെച്ചുള്ള കാത്തിരിപ്പിലാണു്, ഞാൻ; ഓത്തുപുറത്തേയ്ക്കുപോകുന്ന ഒരു ശ്വാസം അകത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിവരാതെയാവുന്ന നിർണ്ണായക മുഹൂർത്തവും കാത്തു് ഞാൻ ഇരിയ്ക്കുന്നു— നാലുകത്തുകളുടെ കാലാവധി.

ആ അസന്നിഗ്ദ്ധാവസ്ഥ തെക്കുറിച്ചോർത്തു വ്യക്തപ്പെട്ടുപോയപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിനു് തണുപ്പു പകർന്നതാൻ സഹായിച്ചതു്, കുടുംബക്കമനോഹരന്റെയും എന്റെയും അവസ്ഥകൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു താരതമ്യപരണമായിരുന്നു. എന്നെക്കാൾ എത്രയോ കഷ്ടമാണു് എന്റെ യജമാനന്റെ അവസ്ഥ!

കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ

ഒരു നാടിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആത്മം മാവ് കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്നത് അതിന്റെ സമ്പന്നമായ നാടൻ കലകളിലത്രേ. പച്ചമണ്ണിന്റെയും വിതർപ്പിന്റെയും മാസ്സുപോലെ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഗ്രാമീണജീവിതമാണു് നാടോടികലകളുടെ ഉറവിടം. ഗ്രാമീണകലകളുടെ കലവറയെന്നു് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന പ്രാചീനകേരളത്തിൽ ഓരോ സമൂഹത്തിനും തനതായ കലാരൂപങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ആശംഭാ, ആശയാദർശങ്ങളും, ശാക്തീയങ്ങളുമെല്ലാം തുടിക്കുന്ന പച്ചയായ കലാരൂപങ്ങൾ. ദേവതാപ്രീണത്തിനും ഇഷ്ടഫലസിദ്ധിക്കും വേണ്ടി നടത്തിപ്പോന്ന പാട്ടു്, നൃത്തനൃത്തങ്ങൾ ഇവയോ

ത്തു് തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങളാണു് സാമൂഹ്യം കല്പിക്കാവുന്ന ഇതു് നന്നയുടെ- സത്യത്തിന്റെ- ആത്യന്തികമായ വിജയം തെളിയിക്കുവാനും അവതരിപ്പിച്ചുപോന്നു. ലഘുവായ ഇതിവൃത്തം. ലളിതമായ ആവിഷ്കാരണരീതി. ഇതിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കളെന്തു് പറയപ്പെടുന്ന കാക്കാ(ല)നാരുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി പല കഥകളുണ്ടു്. ശിവപാർവ്വതിമാർ ഒരിക്കൽ നാടോടികളുടെ രൂപത്തിൽ ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു് പിറന്നതാണു് കാക്കാലന്മാർ എന്നതാണോരു കഥ. സ്ഥിരമായ പാർപ്പിടമില്ലാത്ത ഇവർ ശിവനെ ആരാധിക്കുന്നതിനാലാവാം ഈ കഥ. ഭിക്ഷാടനമാണു് പ്രധാന ഉപജീവനമാർഗ്ഗം. പച്ചകുത്ത്, ഗൗളിശാസ്ത്രം തുറന്നു, മുഖലക്ഷണം, ഫസ്തരേഖ എന്നിവയും ഇവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ പെടുന്നു. “ആദർശി”നു വേണ്ടി നാടൻ കലാകാരന്മാരെ പങ്കെടുപ്പിച്ചു് തിരുവനന്തപുര

കാക്കാരജി നാടകം

ഓപ്പറത്തന്നെ മാനസികോല്ലാസത്തിനും പൊതുവിനോദത്തിനും മുൻതൂക്കം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള കലാരൂപങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹാസ്യപ്രധാനങ്ങളായ കളികളും നാടകങ്ങളും സുലഭമായിരുന്നു. അവയെല്ലാംതന്നെ മുഖ്യമായും മതാദർശങ്ങളും ഈശ്വരവിശ്വാസവും പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളവയായിരുന്നു. നമ്മുടെ ദൃശ്യകലകളെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയവരെല്ലാം വലിയ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെ വിട്ട ഒരു കലാരൂപമാണു് കാക്കാരജിനാടകം. മതപരമായ ചടങ്ങുകൾക്കു് പ്രാമുഖ്യം കല്പിക്കാതെ, സമൂഹത്തിലെ ദുഷ്പ്രവണതകളെയും അനാചാരങ്ങളെയും വിമർശിക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിനോദപ്രധാനമായ നാടകങ്ങളിലൊന്നാണു് കാക്കാരജിനാടകം. അവതരണത്തിലും മാറ്റം കുറഞ്ഞിയാട്ടം, തമിഴിലെ കുറവഞ്ചി, തെരുളു

ത്തു് “കാക്കാരജിനാടകം” അവതരിപ്പിച്ചതു് നേട്ടമങ്ങാട്ടെ “നന്നേക്കെരളി”യാണു്. ഒണ്ടു് മംഗളമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നാടകം “താതാതിത തെയ്തോതിക” എന്നു് തുടങ്ങുന്ന നന്ദിശ്ളോകത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നു. തുടൻ്റു് വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. “കളരിക്കാണാതെ കളിപറിക്കുകയും കൈതൊടാതെ മധുരകുരുക്കയും” ചെയ്യുന്ന അയാൾ നാടകത്തെക്കുറിച്ചും നന്ദാക്കെക്കുറിച്ചും ഒരു ലഘുപ്രസംഗം നടത്തുന്നു. താനും അതു് മോശക്കാരനെല്ലെന്തു് ഞട്ടിയിക്കാൻ ഏതാനും ചുവടു് നൃത്തംവെച്ചശേഷം അയാൾസ്ഥലംവിടുന്നു. അതോടെ നായകനായ കരിം കാക്കാ (ല)ന്റെ പുറപ്പാടായി. വലംകയ്യിൽ കൊളുത്തിയ പന്തവും, ഇടംചുമലിൽ വടിയുമായി മാറാപ്പമായി താളം ചവുട്ടി ആടിക്കൊണ്ടും ഇരുവശത്തേക്കും ഉഗ്രമായി നോട്ടങ്ങളെറിഞ്ഞുകൊണ്ടും സദൃശ്യ

രൂപം ഇടയിലൂടെ നന്നേവരുന്ന കാക്കാൻ സ്റ്റേജിൽ കയറുന്നതോടെ വാദ്യമേളങ്ങൾ പടഹംമുഴക്കുകയായി. മുറുകിവരുന്ന താളത്തിനൊത്തു് കാക്കാൻ നൃത്തംചവിട്ടുന്നു. മെയ്യും ചുവടും ഉറച്ചു അയാൾ അരങ്ങു് തകർക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഉള്ളിൽ കർശ്വിയെറിയുന്ന അമിശരത്തിന്റെ കരാളമായ പ്രകടനം. എല്ലാ കലാകളും ഒരുകാലത്തു് കയ്യടക്കിവെച്ച സമൂഹത്തിലെ സവർണ്ണരുടെ അനിതിയോടുള്ള പ്രതിഷേധമത്രേ ഈ ആഞ്ഞു ചവിട്ടൽ.

നൃത്തമാടിത്തുടൻ്റു് ഭസിച്ചനിൽക്കുന്ന കാക്കാൻമായി തന്ത്രാൻ സംഭാഷണമാരംഭിക്കുന്നു.

“കാൻ തനിച്ചാണോ വന്നതു്?”

അനിച്ചാണു് പിറന്നവീണതു് എന്തു് ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ഏതാനും സംഭാഷണശകലങ്ങൾക്കുശേഷം ഒണ്ടു് കാക്കാത്തിമാരും കൂടെയുണ്ടെന്നു് കാക്കാൻ പ്രാകൃതമായഭാഷയിൽത്തന്നെ പറയുന്നു.

“അവരെവെട്?”—തന്ത്രാൻ.

“ഒത്തി അകത്തിരുന്തു് വാനോക്കണു് അല്ലാ കൈനോക്കണു്”

(കാക്കാത്തിമാരുടെ കലത്തെഴുതിലിലേക്കു് വിരൽചൂണ്ടുന്നതാണു് ഈ വാചകം)

തുടൻ്റു് കാക്കാത്തിമാർ, കാളിയും നീലിയും ചുവടുവെച്ചുകൊണ്ടു് പ്രവേശിക്കുന്നു. സഹോദരികളായ അവർ പ്രാണനാഥനായ കാക്കാനെ വശീകരിക്കുന്നതിനിടയിൽ കലഹിക്കുന്നു. പരസ്പരം മത്സരിച്ചു് വാക്സമരണത്തുറന്ന അവരെ “ശണ്ണകൂട്ടക മരുമാരേ” എന്നു് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ പോരാട്ടത്തിൽ നഖംചൊരിഞ്ഞു് മരിക്കുകയുമാണു് കാക്കാൻ.

പെൺപോർ

പാട്ടിലൂടെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ശണ്ണ മുറുകുകയാണു്.

“പല്ലുപറിപ്പേൻ ഞാൻ-നിന്റെ

എല്ലുപൊടിപ്പേൻ ഞാൻ.

പോമിനുവാടി, പോമിനുവാടി”

എന്തു് പരസ്പരം വെല്ലുവിളിക്കുന്ന കാക്കാത്തിമാർ കാക്കാന്റെ മുന്നിൽ ആവലാതിപ്പെട്ടുകയുംചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

“പ്രാണനായകാ

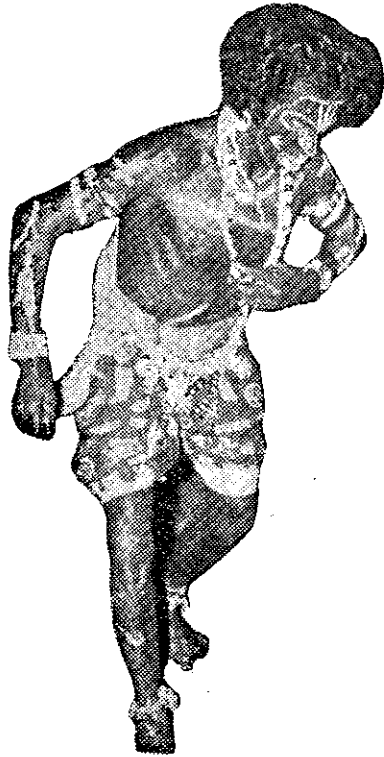

കരിംകാക്കൻ

ഇവർ ചൊന്നവാക്കുകൾ ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരുമേ സഹിക്കയില്ല നിശ്ചയം.” കാക്കാത്തിമാരെ മഞ്ജിപ്പിക്കാനുള്ള എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും വിഫലമായപ്പോൾ അയാൾ പിന്നെ വടികൊണ്ടു് കാക്കാത്തിമാരെ പൊതിരെ തല്ലുന്നു. “നാലഞ്ചു് കയറേട്ടെന്തു് കെട്ടാലോ ഞാനനങ്ങുല” എന്തു് സ്വപനം ശരീരവലയത്തെ അയാൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുമുണ്ടു്. കാക്കാത്തിമാർ ഇണങ്ങുന്നു. അവർ മാറിനിന്നു് നന്നപറഞ്ഞുതുടങ്ങി, കാക്കാൻ: “തന്ത്രാനേ ഇവർ ഇണങ്ങി. പക്കേക്കിലു് അടിയൻ ഒറ്റയ്ക്കായി.” അതോടെ പെണ്ണുങ്ങൾ കാക്കാനെ ഇരുവശത്തുനിന്നും പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു. “പ്രാണനാഥാ നമുക്കു് വിട്ടില്ലോകാം”

ഇനിയുമൊരു സംഘട്ടനത്തിന് വഴി വേക്കാനേ "നമുക്ക് പ്രാണൻ പോകും മുന്പേ വീട്ടിലേക്കോ" എന്നൊരു ഫലിതം തട്ടിവിട്ടുകൊണ്ട് കാക്കാൻ കാക്കാത്തിമാരുടെയടുത്തു പോകുന്നു. ഒന്നാം രംഗം അവസാനിക്കുന്നു.

കാക്കാനും തമ്പ്രാനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിലൂടെ പല ആനുകാലിക സംഭവങ്ങളും വിമർശനവിധേയമാവുന്നുണ്ട്. വാഴയ്ക്കു് വാക്കാണിയെന്നും മദ്യത്തിന് മത്തായളമെന്നും പറയുന്ന കാക്കാന്റെ തനി പ്രാകൃതഭാഷ, കാക്കാലസമൂഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക തത്ത്വത്തിലുള്ള ഭാഷയെക്കുറിച്ച് സൂചന നൽകുന്നു. അന്യർക്കർത്ഥം പിടികിട്ടാത്ത പല പദങ്ങളും ഇവരുടെ ഭാഷയിലുണ്ട്. (പരിക്കൻ = ചോറ്, ചൊന്റം = നാണയം. നാക്ക =

മണ്ഡം തുടങ്ങിയവ.)

സുന്ദരകാക്കാൻ

നായകനായ സുന്ദരകാക്കാൻ പാമ്പാട്ടിയുടെ വേഷത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതോടെ രണ്ടാം രംഗം ആരംഭിക്കുന്നു. കാട്ടിൽ വെച്ച് പുതുതായി പിടിച്ച പാമ്പിനെ ആട്ടുകയാണയാൾ.

"ആഴ പാമ്പേ
പുനം തേഴുപാമ്പേ—
ചുണ്ട് ചുവന്ന പാമ്പേ
ആഴ പാമ്പേ—"

പാമ്പിനോടൊപ്പം സർപ്പഗുണം അനുകരിച്ചാടുന്ന അയാളെ അബദ്ധത്തിൽ പാമ്പ് കൊത്തുന്നു. വിഷമുള്ള പുത്തൻ പാമ്പാണു്.

"ഓടിവായോ
ഓടിവായോ
ചത്തുപോയുമ്പെ വന്തം
രക്ഷചെയ്യേണ"

എന്നു് ഗാനാത്മകമായി വിലപിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തളൻവീഴുന്നു. കാക്കാനെ കാണാതെ പരിഭ്രമിച്ച കാക്കാത്തിമാർ.

"എങ്ങും കണ്ടില്ലേ
എങ്ങും കണ്ടില്ലേ
പ്രാണനാഥനെ
എങ്ങും കണ്ടില്ലേ"

എന്ന വിലാപഗാനത്തോടെ പ്രവേശിക്കുന്നു. സങ്കടം സഹിക്കാതെ നെഞ്ചത്തടിച്ചു കരയുന്ന അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും കാട്ടിൽ പാമ്പു് പിടിക്കാൻ പോയ കാക്കാൻ ഓഴയായി തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ലെന്നു് വ്യക്തമാവുന്നു. കാട്ടിക്കളി മാറിയിട്ടില്ലാത്ത അരുജൻ അഴകേശനെ അവർ കാക്കാനെ അനേപഷിക്കാനായി കാട്ടിലേക്കു് തല്ലിപ്പറഞ്ഞയക്കുന്നു.

കാട്ടിൽ ബോധം കെട്ടുകിടക്കുന്ന കാക്കാനെ അഴകേശൻ കണ്ടെത്തുന്നു. കാക്കാത്തിമാരും വന്നുചേരുന്നു. വിഷബാധയേറാ് നിശ്ചലനായിക്കിടക്കുന്ന കാക്കാന്റെ ശരീരത്തിൽവീണു് കാക്കാത്തിമാർ പൊട്ടിക്കരയുന്നു. പിന്നെ അഴകേ

താളത്തിനൊത്തു് ഗുണം

ശൻ കൊണ്ടുവരുന്ന മരുണകൊണ്ടു് വിഷമിറങ്ങി കാക്കാൻ ഉണക്കെണ്ണനേല്ക്കുന്നു: കരയുന്ന കാക്കാത്തിമാരെ കാക്കാൻ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

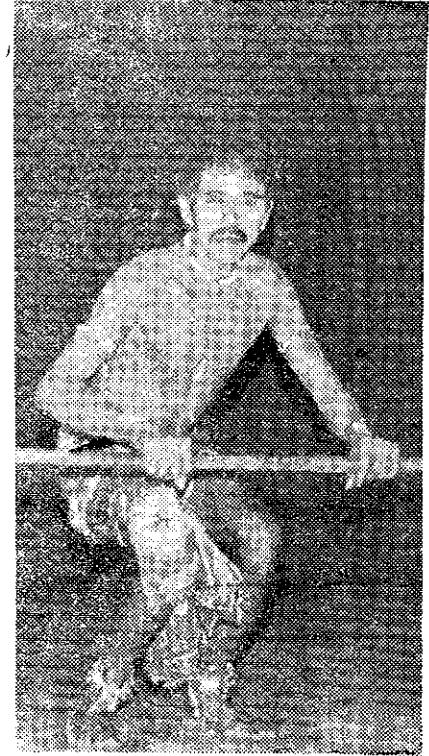
"സങ്കടംകളഞ്ഞീടേ
മകമാമേ—ഓ
മകമാമേ; നിങ്ങളുടെ
സങ്കടംകൊണ്ടൊഴുകുന്ന
കണ്ണനിനും"

തുടൻ് സഖംചേർന്നുള്ള പാട്ടു്, ഗുണം, ആഹ്ലാദപ്രകടനം, അതോടെ നാടകത്തിന് തീർശ്ശിലവീഴുന്നു

കാതിന് ഇമ്പമേകുന്ന ഈണത്തിലുള്ള നാടൻപാട്ടുകളും, താളനിബദ്ധമായ ഗുണങ്ങളും, കലർപ്പില്ലാത്ത അഭിനയവുമൊക്കെ ആദ്യതരം മനോഹരമാണു്. ഈ കലാരൂപം. മുൻകൂട്ടി എഴുതിപ്പറിച്ച ഗാനങ്ങളോ, ഗദ്യഭാഗങ്ങളോ അല്ല കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുന്നത്. സന്ദർഭത്തിനൊത്തു് പാട്ടുകളും ഗദ്യസംഭാഷണങ്ങളും ഫലിതങ്ങളുമെല്ലാം അപ്പപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിപ്പറയുകയാണു്. തലമുറയായി പകർന്നിട്ടിരുന്നതു് അവരുടെ അഭിനയവും മുദ്രകളും പാട്ടുകളുമെല്ലാം. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഓരോ ചലനവും പുതുമനറിത്തതാണു്.

ലളിതമായ വേഷവിധാനമാണു് കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു്. ഉടുത്ത മുണ്ടു് അല്ലെങ്കിൽ കൈലി. മേക്കപ്പ് നടീനന്ദൻ സ്വയം ചെയ്യുകയാണു്. കമികാക്കാ (ല)ന്റെയൊഴിച്ചാൽ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മുഖത്തെ അടയാളങ്ങൾക്കു് പ്രകടമായ അർത്ഥങ്ങളൊന്നുമില്ല. കമികാക്കാന്റെ മുഖത്തു് വെളിയിൽ വരച്ചുചേർത്ത മുദ്രാചിത്രങ്ങൾ ശിവശക്തിയെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നവയാണു്. രംഗസജ്ജീകരണങ്ങളൊന്നുമില്ല. സ്റ്റേജിന്റെ ഒരു വശത്തുതന്നെയാണു് മദ്യക്കാരനും ഇലത്താളക്കാരനും മറ്റു പാട്ടുകാരും. കഥാപാത്രങ്ങൾതന്നെയാണു് പാടുന്നത്, പിന്നണിഗായകർ ഏറ്റുപാടുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ചട്ടലഗുണം ചവിട്ടുന്നതിനിടയിലും പാട്ടിനു് യാതൊരു ഭംഗവും വരുന്നില്ല.

അവതരണത്തിലുള്ള ഒരു സവിശേഷത ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അഴകേശൻ കാക്കാനെ കാട്ടിൽ തിരയുന്ന

"ധിംതക...ധിംതക...ധിംതക"

തും, കാക്കാത്തിമാർ ഉൽക്കണ്ഠാകലമായി വീട്ടിലിരുന്ന് നെടുവീർപ്പിടുന്നതും ഒരേ സ്റ്റേജിൽ ഒരേസമയത്താണു് കാണിക്കുന്നത്. രണ്ടു് വിദ്യരസ്ഥലങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ, ദൂരത്തെ കാണിക്കാനായി യാതൊരു സജ്ജീകരണങ്ങളുടെ സഹായവുമില്ലാതെ, ഏകകാലത്ത് ഒരേ സ്റ്റേജിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതി ഏറ്റവും പുതിയ നാടകങ്ങളിൽപ്പോലും അവലംബിച്ചു കാണാറുള്ളതാണു്.

വ്യതിയാനം

കാക്കാരശ്മിനാടകം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക നിയമങ്ങളോ ചിട്ടകളോ

ഇല്ല. കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ കഴിവിലെ പരമാവധി പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള സാഹചര്യമുണ്ട്. കഥാപാത്രങ്ങൾ മുഴുവനുമായും ക്രിയാശയത്തിൽ ലയിച്ചു ചേരുന്നതിനാൽ ഈ നാടകം കാണുമ്പോൾ ഒരിക്കലും മുഷിപ്പിക്കുവപ്പെടുന്നില്ല.

ഇതിവൃത്തത്തിൽ, പണ്ടു കാണിച്ചു പോന്ന രൂപത്തിൽനിന്നും ഒരു വ്യതിയാനം കണ്ടത് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. വാസ്കുടിയേറ്റ കാക്കാനെ ജീവിപ്പിക്കാൻ വിഷഹാരിയായ ഒരു ലാട ഗുരു സദസ്യരുടെ ഇടയിൽനിന്നും പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടിയുണ്ട്. കാക്കാനെ ജീവൻ പ്രതിഫലമായി ഒരു കാക്കാനിയെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദുരാഗ്രഹിയായ തുരുവിനെ കാക്കാനിമാർ ആട്ടിയോടിക്കുന്നതോടെയാണ് രണ്ടാംഗം സമാപിക്കുക. അതുതന്നെയാണ് നാടകത്തിന്റെ ക്ലൈമാക്സ്സും. ഇവിടെ അഴകേൾ മരുന്നുകൊണ്ടുവരുന്നതാണ് കഥയിൽ.

ആകർഷണീയമായ സമാനങ്ങൾ നേടുക: പ്രവേശനഫീസില്ല

4	19	16	7
14	9	10	13
11	12	15	8
17	6	5	18

ഒരു മാതൃക.

ആകെ - 46

ഒരു വെള്ളക്കുടലാസ്സിൽ 16 കോളങ്ങൾ വെച്ചു. 7 മുതൽ 22 വരെ ഏതാനെ കൂട്ടിയായും 58 കിട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ അക്കങ്ങളെഴുതുക. ഓരോ അക്കവും ഒരു പ്രാവശ്യമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. ഫലപ്രഖ്യാപനമായാലുടൻ വിജയികളെ വിവരിച്ചുകൊണ്ടും അവർ പോസ്റ്ററോടു, പാക്കിംഗ് ചാർജ്ജ് അയച്ചുകൊണ്ടും തുമാണ്. സമാനങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്ന വിധം വിശദമായി വിജയികളെ അറിയിക്കുന്നതാണ്. ഒരു കുടുംബത്തിന് ഒരു പ്രവേശനമാത്രം ആദ്യം അപേക്ഷയയ്ക്കുന്നതാണിത് 101 രൂപയുടെ വിശേഷാൽ സമ്മാനം നൽകുന്നതാണ്.

RENU SALES (MO)
2827, Chailpuri, Kinari Bazar, Delhi - 110006.

കാലാനുസൃതമായി സംഭവിച്ചു. മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാകാം ഇത്. കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉഭയദിനേലിരിക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള അലിഖിതനിയമങ്ങളും ഇവിടെ പാലിച്ചു കണ്ടില്ല.

സിനിമാ നാടകനടന്മാരെപ്പോലെ പ്രസിദ്ധിയോ അംഗീകാരമോ ഇല്ലാത്ത ഇതിലെ കലാകാരന്മാർ ഗോവിന്ദൻ, ശ്രീധരൻ, ചെല്ലപ്പൻ, നേഗൻ, കൃഷ്ണകുട്ടി, കട്ടനാശാൻ എന്നിവരാണ്. കാക്കാനി മടമായി വേഷമിട്ടത് ഭാരതീയ ചന്ദ്രികയുമാണ്. പുനരാവിഷ്ക്കണം നിർവ്വഹിച്ച നടനേകരുടെയും വേഷജീക്കും ബാലശങ്കറും ഈ പ്രാചീനകലാരൂപത്തിന്റെ ഉറപ്പ് മാവു് ഒട്ടും ചോന്നപോകാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രൊഫഷൻ നാടകങ്ങളുടെ പ്രളയത്തിനിടയിൽ ആദർശീന്റെ ഈ സംരംഭം എന്തുകൊണ്ടും ശ്ലാഘനീയമാണ്.

—o—

സമാനങ്ങൾ

വാച്ചുകൾ, ക്യാമറകൾ, ട്രൈപ്പ് റിക്കോർഡറുകൾ, റിക്കോർഡ് പ്ലേയറുകൾ,

പ്രൊൽസാഹനസമാനങ്ങൾ

അമേരിക്കൻ ഡിസൈൻ സാരികൾ, ജപ്പാൻ മോഡൽ ട്റാൻസിസ്റ്റുകൾ മിതവിജയ് വിറ്റഴിക്കൽ പദ്ധതി, മെഷായികാരികളുടെ കിരണനം അവസാനത്തേതായിരിക്കും.

അവസാനത്തിയതി 3 - 6 - 77

ഒന്ന്

ഇരുൾപരന്നുകഴിഞ്ഞാൽ ബോംബെ ഒരു മഹാനഗരമാണ്. പക്ഷേ, രാത്രിയാവാൻ എന്തിന് കാത്തിരിക്കണം? ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും കർമ്മനിരതമാണ് ബോംബെ. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത സൗഹൃദം കളിയാടുന്ന ലോകം. ബോംബെ ചലിക്കുന്നത് ഇടത്തരക്കാരായ ആളുകളുടെ മാനുതയുടെ മുഴുപടം ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ്, സുയസിന് കിഴക്ക്, ടോക്കിയോയ്ക്ക് പടിഞ്ഞാറു്, ബോംബെയിലെ പെൺകുട്ടികളാണ് ഏറ്റവും സ്നേഹശീലർ. കലർപ്പില്ലാത്ത സെക്സിൻ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ചെലവുകുറഞ്ഞ നഗരവും ബോംബെതന്നെ. നിങ്ങളുടെ പ്രായവും സെക്സും ധനസ്ഥിതിയും അഭേദിച്ചും എന്തായിരുന്നാലും ഇന്ത്യയിലെ പ്രഥമനഗരമായ ബോംബെയിൽ, ലോകത്തിലെ പട്ടണങ്ങളിൽ അഞ്ചാം സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ബോംബെയിൽ, നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ലഭിക്കും.

വലിച്ചുത്തിലും ജനസംഖ്യയിലും സമ്പത്തിലും ബോംബെ ലോകത്തിലെ അനേകം രാജ്യങ്ങളേക്കാൾ മുന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ബോംബെ മുന്നിട്ടിപ്പൻ കോർപ്പറേഷനിലെ ജീവനക്കാർതന്നെ എൺപതിനായിരത്തിലധികം വരും നൂറ്റാണ്ടിലെ പതു കോടി രൂപയാണ് ഈ നഗരത്തിലെ ഒരുവർഷത്തെ ശരാശരി ബജറ്റ്! ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം ആദായനികുതിയുടെ മുന്നിലൊരുഭാഗം ബോംബെയിൽ നിന്നാണ് കിട്ടുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യവസായശൃംഖല ഇവിടെയാണ്. ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ തുറമുഖവും ഇതുതന്നെ. ഇന്ത്യയിലെ ആകെ കച്ചവടസാധനങ്ങളുടെ നാല്പത്തിയൊരു ശതമാനം ഇവിടെ ട്രാൻസ്ഫർട്ടുചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഒരുലക്ഷം ചില്ലറ കച്ചവടക്കാരുടെ 3 30 000 യാചകരുടെ 60,000 കയ്യുരോഗികളും പതിനഞ്ചു ലക്ഷത്തിലധികം ചേരിനിവാസികളും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് എട്ടുലക്ഷം വേശ്യകളും ചേർന്ന് ഇവിടുത്തെ നടപ്പാതകൾ സർവ്വഭാജനനിബിഡമാണ്. "ഈ വിനൂര കച്ചവടത്തിന് (വേശ്യാവൃത്തി) താമതം

ബോംബെയിലെ രാത്രികൾ

കൊളാബാവാല

ഒരു കണക്കില്ലെന്നതാണ് സത്യം." എന്റെ അധോലോകചാരൻ തമാശയായി പറഞ്ഞു.

അറേബ്യൻ കടൽത്തീരത്തുള്ള ഏഴു ദ്വീപുകളായിരുന്നു — കൊളാബാ, മലബാർപോയിൻറ്, മസാഗൻ, പാറൻ, വോർളി, മാഹിം, മട്ഗാ, സിയോൺ — ഒരിക്കൽ ബോംബെ, കഴിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള അടിമണ്ണായിരുന്നു അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. എങ്കിലും ഒന്നാന്നരമായ ഈ മൂവയും ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുചെല്ലത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഉൾക്കടലുകളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവിടെ പട്ടണമായി മാറി, ചെളിയും കല്ലുംനിറഞ്ഞ റോഡുകൾ ആസ്ഫാൾട്ട് റോഡുകളായി മാറി. വലിയവലിയ മണിക്കടകൾ ഉയർന്നുചൊങ്ങി. എല്ലാത്തരത്തിലും നഗരം വളർന്നു നാലു ചതുരശ്ര മൈൽ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള ലോകത്തിലെ

എററും വലിയ "റെഡ് ലൈറ്റ് ഡിസ്ട്രിക്ട്" [Red Light District] ഇവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പോലീസിന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് അമ്പതിനായിരം വേശ്യകൾ ഈ ചുവപ്പുവെളിച്ചമുള്ള സ്ഥലത്തുമാത്രം നിവസിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ അധ്വൈതകാലത്തെ റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ച് ഇവിടെ മണ്ഡലങ്ങൾ സ്ത്രീവേശ്യകളും ഇരുപതിനായിരം ആൺവേശ്യകളും—ഫിജറാകൾ ഉൾപ്പെടെ—ഉണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ വ്യവസായം പരസ്യമായി, തേലേശമില്ലാതെ നടത്തുന്നു.

ഈ വ്യഭിചാരലോകത്തിന്റെ താളത്തിനൊത്തു ബോംബെയ് നഗരം തുളുനും സുന്ദരികളായ പെൺകുട്ടികളെക്കൊണ്ടും താളങ്ങളെക്കൊണ്ടും വർത്തകപ്രമാണിമാരുടെ പുത്രിമാരെക്കൊണ്ടും എയർഫോസ്മാൻമാരെക്കൊണ്ടും സ്കൂളിലും കോളേജിലും ആഫ്രിക്കൻ പൊക്കന പെൺകുട്ടികളെക്കൊണ്ടും ലേഡി ഡീലർമാരെക്കൊണ്ടും കാൾഗേൾസിനേക്കൊണ്ടും—ഭാഗ്യമാകട്ടെയും ഗേൾഫ്രണ്ട്സിന്റെയും കാര്യം മറക്കുന്നില്ല—ഇവിടെ സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രവും സർവ്വപ്രധാനവുമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ എല്ലാ റോഡുകളിലും നടപ്പാതകളിലും ഉഴുവഴികളിലും സ്മാർട്ടർക്കേസുകൾക്കു താഴെയും—എന്നിം, മരൈൻഡ്രൈവിലെ കടൽഭിത്തിയുടെ മുകളിൽപ്പോലും—സെക്സ് വില്ലാൻവേണ്ടിമാത്രംവരുന്ന പെണ്ണുങ്ങളും ആൺവേശ്യകളും ഫിജറാകളും മറ്റും കാണപ്പെടുന്നു. ബോംബെയിലെ അതിവിചിത്രമായ ലൈംഗികചുരുത്തിൽ അവർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി നിർബ്ബാധം തുടരുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ ഷോ - പീസ് (show — piece) എന്ന് ബോംബെയെ വിളിക്കാം. ബോംബെയെന്ന് ഇന്ത്യയുടെ — ആദ്യം— ഏഷ്യയുടെതന്നെ — ഹബ്ബ്; വിനോദം, ഫാഷൻ, ആഡംബരം എന്നിവയുടേയും സ്വർണ്ണം, പകിട്ട് കീർത്തി എന്നിവയുടേയും ശക്തി, ഉല്ലാസം, പ്രൗഢി എന്നിവയുടേയും വീരത്വം, ധനം, സ്ത്രീകൾ എന്നിവയുടേയും ആൺകുട്ടികൾ, സുന്ദരികൾ, സൗന്ദര്യം എന്നിവയുടേയും പ്രൊഫസ്സർമാർ, രാഷ്ട്രീയക്കാർ, അഭിസാരികൾ എന്നിവയുടേയും മന്ത്രിമാർ,

ഭാസന്മാർ, മുറിയെടുത്തവർ എന്നിവയുടേയും ആധാരകിലും ഈ നഗരത്തെ നോക്കൂ.

മെച്ചപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നിക്കുന്നതും എന്നാൽ അങ്ങിനെല്ലാത്തതുമായ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ നടുക്ക് — അത്രയേറെ പകിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യത്തു — വളരെ പകിട്ടുള്ള ഒരു പട്ടണമാണെന്നു തോന്നൽ ബോംബെ സൂഷിക്കുന്നു. ഇന്ന് എല്ലാ റോഡുകളും ബോംബെയിലേക്കുള്ളതാണ്. ചെലവുകൾക്കു മനോഹരവുമായ ഒരു സ്ഥലമെന്ന നിലയിൽ ബോംബെ നഗരത്തിന്റെ ആകർഷണീയത വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇന്ത്യക്കാർ മാത്രമല്ല സമ്പന്നരായ ഓറന്റൽ പേർഷ്യക്കാരുടേയും ജപ്പാൻ, ലബനൻ, യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവരും ഈ നഗരത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

പ്രായംചെന്ന കന്യകകൾക്കും ചെറുപ്പക്കാരികളായ വിധവകൾക്കും യുവാക്കളായ ലക്ഷ്യപ്രഭുക്കൾക്കും വൃദ്ധരായ ഭിക്ഷാദേഹികൾക്കും പഴയ വിദേശപ്രതിനിധികൾക്കും യുവാക്കളായ ഇന്ത്യൻ ചെങ്കുത്താക്കും സ്കൂളിൽപോകുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കും കലാശാലാവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഉന്നതരായ ബിസിനസ്സ് എക്സിക്യൂട്ടീവുകൾക്കും അമസികരായ ഡയറക്ടർമാർക്കും ബോംബെ മഞ്ഞുകാലത്തു വെയിലുകൊള്ളാനുള്ള സ്ഥലവും (sunny spot) വേനൽക്കാലത്തു തണൽകൊടുക്കുന്ന കമാനചീമിയുമാണ്.

ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് ഇന്ത്യയുടെ ഗേറ്റ് വേ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ബോംബെ ഇന്ന് ചാഞ്ചാട്ടുകാരുടെ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കുള്ള ഗേറ്റ് വേയാണു്. ഇന്ത്യയിലെ എററും പകിട്ടുള്ള റസ്റ്റോറന്റുകൾ, സിനിമശാലകൾ, ഫ്രെയ്ഡുകൾ, വൈൻഷോപ്പുകൾ, മിൽഷേറുകൾ, വ്യവസായപ്രമുഖരുടെ മണിമേടുകൾ എല്ലാം "അതിവിചിത്രമായ ഈ നഗരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവിടെ സെക്സ് വിപുലവും വളർന്നുവരുന്നതും അത്യധികം ലാഭമുണ്ടാക്കുന്നതുമായ ഒരു വലിയ ബിസിനസ്സാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാത്രി ബോംബെയിലെ മിന്നിത്തളങ്ങുന്ന തെരുവീഥികളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുക, എത്ര പിന്യുകൾ നിങ്ങളുടെ

പഞ്ചനക്ഷത്രഹോട്ടലുകളിൽ അർദ്ധനഗ്നമാഹിനികൾ ബോംബെയിലെ രാത്രികളുടെ മരം

മേ കടന്നുപോകുന്നവനെ നോക്കുക. ഏതു പോക്കറ്റിനും എത്ര വൈകൃതത്തിനും അനുയോജ്യമായ സുഖസങ്കേതങ്ങളിലേക്കു വഴികാട്ടുന്നതിന് ഈ സെക്സ് — പാൻ (sex - pan) വ്യാപാരികൾ നിങ്ങളെ സഹായിക്കും.

ചിലരോടൊ, തെരുവീഥിയിൽവച്ചുതന്നെ സെക്സ് വിൽക്കുന്നു!

1931-ൽ ബോംബെയിലെ ജനസംഖ്യ 13, 87, 810 ആയിരുന്നു. 1971 - ൽ അത് 59, 68, 546 ആയി. അവിടെ ന്യൂതലത്തിൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ 80 ശതമാനം വർദ്ധനവാണ് ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ ബോംബെയിലെ വർദ്ധനവ് 367 ശതമാനമാണ്. ഈ ജനസംഖ്യാവിസ്ഫോടനം ബോംബെ നഗരത്തെ

ചു. ഏകാന്തതകാണാം മരിക്കൽ താൻതന്നെ തെക്കെത്തട്ടെ നശിച്ച ആ ജീവിതത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ രേവൽ ആഗ്രഹിച്ചു. എത്ര ആശ്വാസപ്രദമാണു് ഏകാന്തത എന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. അതിന്റെ മണ്ണു് എത്ര ഫലഭൂയിഷ്ഠമാണെന്നും. തുടന്നു് അവർക്കു് മാത്രമായി ഉറക്കമില്ലാതായി. ഏതോ ഒരുതരം ചൂടു് അവളുടെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ തിളച്ചുവീണു. അവളുടെ അവസ്ഥ അവൾക്കിരിക്കാനാണു്. ഭർത്തൃഹൃത്തിലുള്ള വർശിച്ചതു്. അവൾക്കു് യഥാർത്ഥത്തിൽ മാനസികസമസ്യ തീർന്നുവെങ്കിലും അവളിൽ അക്രമാസക്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുവാൻ തോന്നു് കരുതിയതു് അവർ വെറുമൊരു അപസ്മാരരോഗി ആണെന്നാണു്. തുടന്നു് കഞ്ഞിനെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അവർ ഒരു മനോരോഗവിദഗ്ദ്ധനെ അയച്ചു കണ്ടുതു് കൊണ്ടുവന്നു. അവർക്കു് മരുന്ന്കളും ഇലക്ട്രിക് ചോക്കും നൽകപ്പെട്ടു അവർ കൊഴുത്തു തടിച്ച്, സുന്ദരി ആയിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ അവളിൽ ഒരു സംഘർഷവുമില്ലെന്നു തോന്നും കണ്ടാൽ. പക്ഷേ അവളുടെ ഉൾക്കരുണപലത മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു; ചിരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും. ഉണ്ടെങ്കിൽ കളം ലജ്ജയുമായി മററാത്തസ്ത്രീയെപ്പോലെ, നഗ്നം കാണാൻവന്ന ഒരു ഗ്രാമീണസ്ത്രീയെപ്പോലെ, അവർ എന്റെ മുന്നിൽ ഇരുന്നു. എന്റെ അലമാങ്കളിൽ അനേകം പുതിയ കവിതാപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവർ മരിക്കലേങ്കിലും അവ നോക്കാൻവേണ്ടി എണ്ണീറില്ല. "അവർ ഏതോട്ടു് ചോദിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു, ഞാൻ കഞ്ഞിനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ പോവുകയാണോ എന്നു്" ഒരു വരണ്ട ചിരിയോടെ ഷീല പറഞ്ഞു, "അതിനെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നല്ല, മോടണമെന്നുപോലും എനിക്കില്ലായിരുന്നു. എനിക്കിതിനോടു യാതൊരുവികാരവും തോന്നിയിരുന്നില്ല."

"നീ നിന്നെത്തന്നെ നോവിക്കാനേ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ." ഞാൻ പറഞ്ഞു, ഷീല തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു.

(തുടരും)

—o—

അന്നും പതിവുപോലെ വിറകുവെട്ടുകാൻ കഞ്ഞിരാമൻ കാട്ടിൽ വിറകുവെട്ടാൻപോയി. നദിയിലേക്കു ചാഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന മരം. കഞ്ഞിരാമൻ അതിൽ കയറി. തോളത്തുനിന്നും പഴയ കോടാലിയെടുത്തു പൊക്കി വെള്ളത്തിലൊക്കു്. ഭൂം. തുടർന്നു് കരയ്ക്കിറങ്ങി കഞ്ഞിത്തൂണു് തലയ്ക്കു് കൈവെച്ചു് ഉറക്കേ കരഞ്ഞു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

"അയ്യോ! എന്റെ കോടാലി! കോ — ഓ — ലി!"

മുഖ്യനപോലെ നദിദേവത കഞ്ഞിരാമന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷയായി തിരിഞ്ഞുനിന്നു. കാരണം കഞ്ഞിരാമന്റെ ഇ

കോടാലി
സൂക്ഷ്മ

രിച്ച് അങ്ങനെയായിരുന്നു. കഞ്ഞിരാമൻ എണ്ണീറാപ്പോൾ ദേവത നേരേനിന്നു ദേവത ചോദിച്ചു.

"അല്ലയോ മനുഷ്യാ, നീ എന്തിനാണോ വോ കരയുന്നതു്?"

"നീനെ കല്യാണംകഴിക്കാൻ" എന്നാണു് കഞ്ഞിരാമൻ അവളുടെ സന്ദർശം കണ്ടപ്പോൾ പറയാൻ തോന്നിയതു്. പക്ഷേ കോടാലിയുടെ കഥ ഓർമ്മിച്ചപ്പോൾ തല്ലാലം ആ അഭിലാഷം മാറിവെച്ചിട്ടു് പറഞ്ഞു —

"ഒരുമറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുപോലെ, കൊച്ചുകുട്ടി!"

"ഇല്ല മനുഷ്യാ, ഞാനറിയുകയില്ല. പറയൂ."

"കോടാലി."
"വെള്ളത്തിൽവിടണോ?"
"പിന്നില്ലേ?"
"ശരി. ഞാനെടുത്തുതരാം."
ദേവത മുങ്ങിപ്പോക്കി.
"നോക്കൂ, ഇതാണോ നിന്റെ കോടാലി?"

കഞ്ഞിരാമൻ മടിയിലെ കണ്ണടയെടുത്തു മുക്കിൽവെച്ചു് കോടാലിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. എടി കള്ളി! അവൾ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു് തന്റെ പഴയ കോടാലിതന്നെയാണു് അവൻ കോപംവന്നു. തലവെട്ടിച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു.

"അല്ല."
"സൂക്ഷിച്ചുനോക്കൂ."

"എന്തോന്നത്രയ്ക്കു്" നോക്കാൻ? എന്റെ കോടാലി എനിക്ക് കണ്ടാൽ അറിഞ്ഞുകൂടേ?"

"എന്തിനും കള്ളംപറയുന്നു മനുഷ്യാ?"

"ദേ, പെമ്പിറന്നോരേ! വേണ്ടാതിനും പറഞ്ഞാലൊണ്ടല്ലോ? ഞാൻ ദേവതയാ

കോടാലിയുടെ കഥ

ണെന്നോന്നും നോക്കുകയില്ല. കേട്ടോ?"
ദേവത പൊട്ടിപ്പൊട്ടി ചിരിച്ചു. കഞ്ഞിരാമൻ കോപം ഇരട്ടിച്ചു. അവൻ ചോദിച്ചു.

"എന്തെ വേലയിറക്കുവാനോടി നീ? ആ സപ്തസ്തത്തിലേയ്ക്കും വെള്ളിയിലേയ്ക്കുമൊക്കെയുള്ള കോടാലികൾ നീ നിന്റെ മററവന്മാർക്കു കൊണ്ടുകൊടുത്തോ?"

ദേവതയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ കോപംവന്നു. അവർ കഞ്ഞിരാമനെ വെള്ളമൊഴിച്ചു് ശപിച്ചു.

"എടോ കോടാലി! അലപലാതി! നീ കോടാലിയാൽ ഉണ്ടായ ഒരു ഭൂവിദഗ്ദ്ധനായ്ക്കു് ചെന്നു പറിക്കുകയും, നീയും നിന്റെ വംശവും മറ്റുള്ളവരുടെ വിറകുവെട്ടുകയും അവർക്കു് വെള്ളംകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുകയും ആരുടെ കോടാലിക്കയ്ക്കായി മാറാനും

നിനക്കു് യാതൊരു ലജ്ജയുമില്ലാതെ വരുകയും, ഒട്ടവിൽ നിനക്കു് നീതന്നെ കണ്ടു കോടാലിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അന്നും, അന്നുമാത്രം നിന്റെ ശാപമോക്ഷം."

മേമ്പൊടി

തുടർച്ചയായി പന്ത്രണ്ടു് ഇൻജക്ഷൻ സൂചികൾ ഒടിഞ്ഞപ്പോൾ വിധർമ്മമായിട്ടു ഡോക്ടർ വിനിതനായി രാഷ്ട്രീയനേതാവിനോടു് പറഞ്ഞു —

"ക്ഷമിക്കണം സാർ. തങ്കളുടെ തൊലിയിൽ ഇഞ്ചക്ഷൻ ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. വിമോചനല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളിലേക്കു് മരുന്നു കഴിക്കാം."

△△

വിശിഷ്ട സമ്മാനം
ട്രാൻസിസ്കാൻഡിന്റെ വിനോദത്തിൽ പദ്ധതി

13	18	11	16
22	7	20	9
15	14	17	12
8	19	10	21

ഒന്നാം സമ്മാനം
മുഴുവൻത്തരവും ശരിയാകുന്നവർക്ക് 1000 രൂപ കാഷ്
രണ്ടാം സമ്മാനം
മുകളിലത്തെ മൂന്നുവരിയിലെ ഉത്തരങ്ങൾ
ശരിയായാൽ 500 രൂപ കാഷ്
മൂന്നാം സമ്മാനം

ഏതെങ്കിലും ഒരുത്തരം ശരിയാകുന്ന ഇരുനൂറ്റോ അതിനു മുകളിലോ ഉള്ള പ്രവേശനം 270 രൂപ വിലയുള്ള സോണി 3 ബാൻഡ് ആൾവേർഡ് ട്രാൻസിസ്കാൻഡ് പകുതിവിലയ്ക്ക് നൽകുന്ന!

മാതൃക ആകെ 58

ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക

1. വെള്ളപേപ്പറിൽ കോളങ്ങൾ വെച്ച് 8 മുതൽ 23 വരെയുള്ള അക്കങ്ങളുപയോഗിച്ച് എങ്ങനെ കൂട്ടിയാലും 62 കിട്ടുംവിധം പൂരിപ്പിക്കുക. 2 ഉത്തരങ്ങൾ മുദ്രവച്ച് ഓഫീസിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതും മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ ശരിയുത്തരം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുമാണ്.
3. ഓഫീസിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ശരിയുത്തരവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ഉത്തരങ്ങളാണ് കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിലും സാദൃശ്യമുള്ള ഉത്തരങ്ങളായതും ഒന്നും രണ്ടും സമ്മാനങ്ങൾക്കർഹമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ്.
4. മൂന്നാംസമ്മാനം നേടുന്നവർ പോസ്റ്റ്റോളും മാറ്റം നൽകേണ്ടതാണ്.
5. മൂന്നാംസമ്മാനാർഹർക്ക് കാഷ് സമ്മാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.
6. ഫലപ്രഖ്യാപനം അറിയിക്കുന്നതിനും മാറ്റമായി 45 പേസയുടെ സ്റ്റാമ്പുകൾ അയയ്ക്കുക.
7. ഒരാൾക്ക് ഒരു പ്രവേശനം മാത്രം നിയമനടപടികൾ അലിഗർ സിവിൽ കോർട്ടിൽ മാത്രം.

അവസാനത്തീയതി 24 - 5 - 77

ഫലപ്രഖ്യാപനം 26-5-77

MAYUR TRADERS (M Q- 62)
Jalgaon ALIGARH - 30

കഥ

മേഘക്കിറുകൾ കരിംപു ചുക്കളല്ലോ
ലെ മുണ്ടളും മഴ ആരംഭിച്ചതും പൊട്ടുന്നതെങ്ങനെയെന്നും വേഗം നടന്നാൽ വീട്ടിലെത്താമെന്നു കരുതി. അതിനുമുമ്പ് മഴ പക്ഷേ, പൊട്ടിയൊലിച്ചുവീണു. വഴിയാത്രക്കാർക്കൊക്കെയും അയാളും കടത്തിയ്ക്കയുടെ സമരക്ഷണംതേടി.

അടഞ്ഞുകിടന്ന കടയുടെ വാതിൽപ്പൊളിയിൽ കാരറ്റ് മഴത്തുള്ളികളെ ഊതി തെറിപ്പിച്ചു.

അയാൾ അപ്പോൾ ഓർത്തത് സുമിത്രയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു, അവൾ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടുണ്ടാകുമോ? അതോ, മഴനന്മയുകയായിരിക്കുമോ? അവൾ പോകുമ്പോൾ കട കരുതിയിരുന്നില്ല.

നേർത്ത തണുപ്പുതട്ടിയാൽപോലും ജലദോഷം പിടിപെടുന്നവളാണ് സുമിത്ര.

സുമിത്ര പറയും.

“കോശമില്ലാത്ത ദൈവസ്ഥ മനുഷ്യക്കുണ്ടാവില്ലല്ലോ. പിന്നെന്താ?”

“എന്നാലും നാം കരുതിയിരിക്കേണ്ട?”

“എനിക്ക് കോൾഡ് വന്നാൽ അതിന്റെ ക്ഷീണം ബാലേട്ടനാണു്, അല്ലേ?”

ഒരിക്കൽ അങ്ങിനെയായിരുന്നു. സുമിത്രയുടെ വേദനകൾ, ആഫ്ളാദങ്ങൾ എല്ലാം തന്റേതായിരുന്നു. അവളില്ലാത്ത ഒരു ജീവിതം തനിക്കു് അസാധ്യമെന്നുവരെ കരുതി. അവൾക്കു് നിസ്സാരമായ അസുഖം ബാധിച്ചാൽപോലും എത്ര വേഗലാതിപ്പെട്ടുമായിരുന്നു താൻ.

ഇപ്പോഴും അതിനു് മാറ്റമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

സ്വപരവേർച്ചയുടെ ചരടുകൾ പക്ഷേ, എവിടെയാണു് പൊട്ടിപ്പോയതു്?

സുമിത്ര ചോദിച്ചു:

“ബാലേട്ടനു് ഒരറക്ക കഴിയാൻ വിഷമം തോന്നുമോ?”

“നിനക്കോ?”

“ഞാൻ എന്നും ഒരറക്കെ ആയിരുന്നിട്ടുള്ളു്.”

ബാലേട്ടൻ ഈ വീട്ടു് വിട്ടുകൊടുത്തോളു്. അവൾ പറഞ്ഞു. എന്തിനാണു് ഇത്രയും വാടകകൊടുത്തു് ഇവിടെ കഴിയുന്നതു്? ലോഡ്ജുകുറിയലേക്കു് മാറിയാൽ മതിയല്ലോ. ഫർണിച്ചർ വിറ്റാൽ

നല്ലൊരു തുകകിട്ടും. അയാൾ ഒരു കേൾവിക്കാരൻ മാത്രമായിരുന്നു.

സുമിത്രയുടെ മനസ്സു് അയാൾക്കു് ഒരു കടങ്കഥയായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പിൽ അയാൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉത്തരംകിട്ടാതെ മിഴിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ മനസ്സു് വായിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളൊക്കെ വെറുതെയായി. പുതിയ അലകൾപോലെ അവളുടെ വിചാരങ്ങൾ മാറിമാറിവന്നു.

മഴയുടെ ശക്തി നിലച്ചു. കരറല്ലെ ചാറുന്നതേയുള്ളു. ഇനിയും കാത്തുനിന്നാൽ ചിലപ്പോൾ മഴ വീണ്ടും ഇറച്ചുപെന്തേക്കാം. അതിനുമുമ്പ് എത്തണം. സുമിത്ര കാക്കുന്നുണ്ടാകാം.

അയാൾ നനഞ്ഞ നിരത്തിലിറങ്ങി നടന്നു.

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്കു് നനഞ്ഞൊലിച്ചിരുന്നു, കാരറിനൊപ്പം മഴ വീണ്ടും ശക്തമായി ഇരമ്പി. ജനൽവാതിലുകൾ കൊട്ടിയടഞ്ഞു വെൻഡിലേറ്ററിലൂടെ മഴത്തുള്ളികൾ കിടക്കുമുറിയലേക്കു് തെറിച്ചുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു.

സുമിത്ര സെററിയിൽ തടിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ താളുകളിലായിരുന്നു പുതുമായി വാങ്ങിച്ചതായിരിക്കുമോ ഈ പുസ്തകം? റിസർച്ചിനുള്ള പഠിത്തം ഇപ്പോഴേതുടങ്ങിയോ?

അയാൾ വസ്ത്രം മാറിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴും

ബാലകൃഷ്ണൻ; മാങ്ങാട്ടു്

അവൾ അതേ ഇരിപ്പുതൂണും.

“സുമിത്ര എന്താണു്” ചെറുതെയിരിക്കുന്നതു്; നിനക്കു് പോകണ്ടേ?”

“എന്നെ പറഞ്ഞതുകാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഇത്ര ധൃതിയായോ?”

അവളുടെ കൺമുനകളിൽ ക്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ സ്വരം ചിലമ്പിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ചുനിമിഷങ്ങൾ അയാൾ മിണ്ടാതിരുന്നു.

“നിന്റെ ഒരുക്കങ്ങളൊന്നും കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. വണ്ടിതെറ്റും അതാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.”

ചുറ്റുകാരും കോട്ടുപൊള്ളിക്കുന്ന കണ്ണാടിപ്പോലെയായിരുന്നു ജീവിതം. അവിടെ കനിക്കും സുമിത്രക്കും ഇടയിൽ ഏതോ മതിൽ ഉയർന്നുപോലെ. അന്യോന്യം അലിഞ്ഞുചേരാൻ കഴിയാതെ അസ്വസ്ഥ്യം കടിച്ചുലിയിക്കുമ്പോൾ സുമിത്രതന്നെയാണു് പറഞ്ഞതു് എന്നെ ഇതുകേൾക്കുന്നതു് മോചിപ്പിച്ചുകൂടെ? ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചിട്ടു് എന്താണു് കാര്യം? നമുക്കിതേൽ ഏതോഒരുശാപമുണ്ടു് അതിനെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണു് ഞാൻ എന്നും ആലോചിക്കുന്നതു്. എന്നിക്കിതിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടണം. എന്നിക്കു് തുടന്നു് പഠിക്കണം.

ഉപ്പോൾ സുമിത്ര തന്റെ തീരുമാനത്തിൽനിന്നു് പിൻവാങ്ങുമെന്നു് ഒരുവേള അയാൾ ആശിച്ചു. താൻ പോകുന്നില്ലെന്നു് അടുത്തനിമിഷം അവൾ പറഞ്ഞാൽ അതു് തന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രകാശം പരത്തുമോ? പക്ഷെ നാളെമുതൽ അപസ്ഥിരങ്ങളും കുറ്റാരോപണങ്ങളും വീണ്ടും തുടങ്ങിയാലോ?

അങ്ങിനെ ഓർത്തിരിക്കെ, അവൾ എഴുന്നേറ്റു. തോൽപ്പെട്ടുകളിൽ സാരികളും മാസികകളും അടുക്കിവെച്ചു. അയയ്ക്കൽ നിന്നു് വസ്തുങ്ങൾ വലിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ തന്റെ അരികിൽനിന്നു് അവളുടെ അടിവയറിന്റെ ഭംഗി അയാളുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടു. വിശുദ്ധത്തിന്റെ അവിടെ പതുക്കെ തലോടാൻ വിചാരിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകളിലെ ഭാവം അറിഞ്ഞു് അവൾ സാരി നേർക്കെട്ടിട്ടു് അവിടെ ഇറച്ചു.

അയാൾപിന്നെ നിൽക്കുന്നപ്പോഴു് മഴയിൽ കളിൻ മേച്ചില്ലുകളിൽ നോക്കിയിരുന്നു.

“ഈ മഹാളർ ആരുടേതാ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

അയാൾ മുഖം പകുതി തിരിച്ചു് നോക്കി. മഴക്കാലത്തും മഞ്ഞുകാലത്തും അവൾ ഇടയ്ക്കു് ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന നീല മഹാളർ. എവിടെനിന്നാണു് അതു് വാങ്ങിച്ചതെന്നുപോലും മറന്നു. അന്നു് സുമിത്രയുമുണ്ടായിരുന്നോ കൂടെ?

“അതു് സുമിത്ര എടുത്തോളൂ. കാത്രിയിലെ യാത്രയല്ലേ; തണുപ്പുണ്ടാകും”

“വേണ്ട” അവൾ മഹാളർ അയലിലേക്കുറിക്കുന്നു. “എന്തൊരുല്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ എന്തിനാണു് എന്നിക്കു്?”

അയാളുടെ മനസ്സു് അവിടവിടെ നറുങ്ങി. സുമിത്ര തീത്തും അന്യയായിരിക്കുന്നതന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവൾക്കു് ഇടമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. തനിക്കവൾ തികച്ചും അപരിചിത.

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഇത്രയധികം അകൽച്ചവെച്ചു് നാം പെരുമാറേണ്ടതുണ്ടോ?”

ഒരു മിന്നൽപോലെ അവളുടെ മിഴികൾ അയാളുടെ നേക്കു് മിന്നിവന്നു.

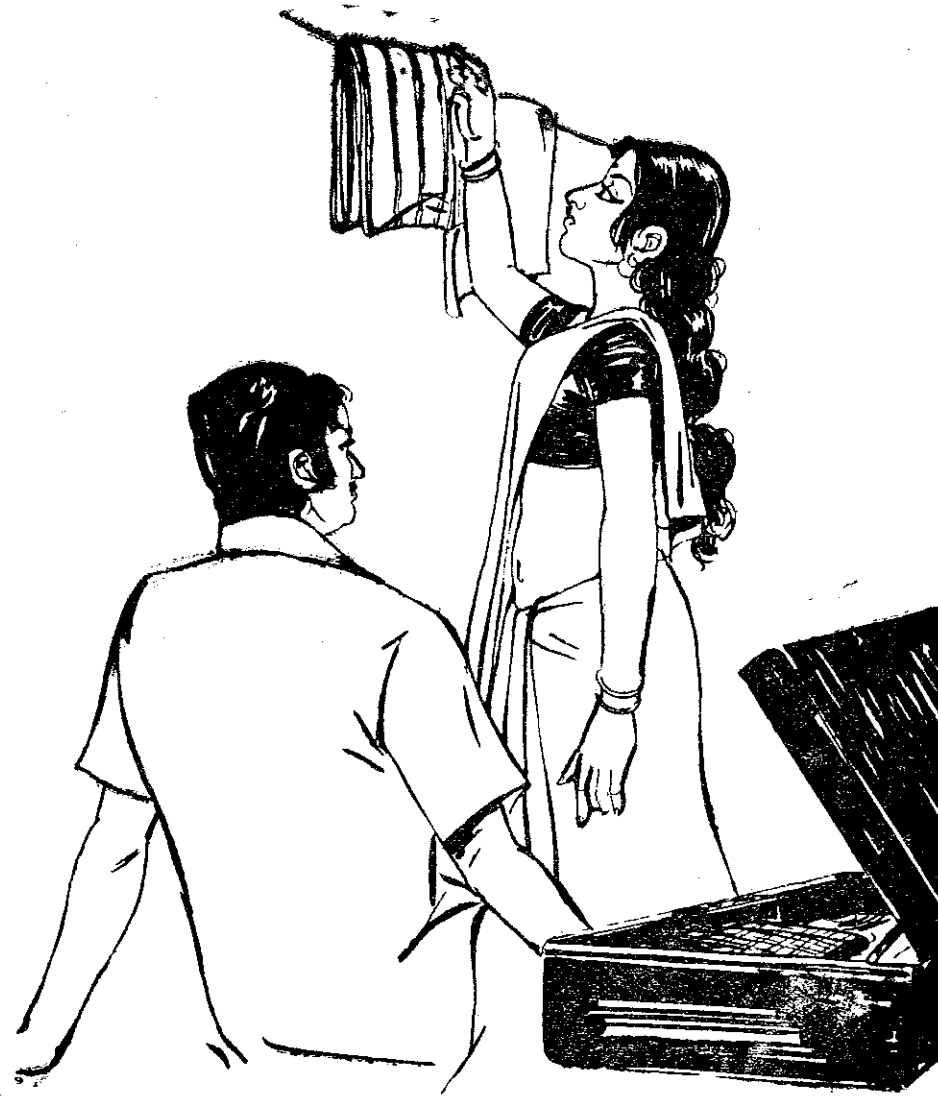
“ഞാനാണു് തെറ്റുകാരിയെന്നു് ബാലേട്ടൻ കരുതുന്നുണ്ടോ?”

“പിന്നെ ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തോ?”

“ബാലേട്ടനെ ഞാൻ കുറ്റപ്പെടുത്തില്ല. കുറ്റം ആരുടേതു്. ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, നമുക്കിടയിലെ ശാപം—”

അയാൾ മിണ്ടാതിരുന്നു. അയാൾ ഓർക്കുകയായിരുന്നു. ആദ്യമായി അവൾ ഈ വീട്ടിലേക്കു് കയറിവന്ന ദിവസം. കർക്കിടകമഴയിൽ നഗരമാകെ വിറങ്ങലിച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. മനസ്സിൽ മധുരവികാരങ്ങളുടെ ഇളം ചുട്ടു്. ബന്ധുക്കൾ പിരിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ വലിയ ആഹാളാദത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

നാം എത്ര യാദൃച്ഛികമായാണു് കണ്ടു മുട്ടിയതു്. ഒരു സത്രത്തിൽ കയറിച്ചെല്ലുന്ന മണ്ണുപേർ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഭടന്തിൽ കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ തനിച്ചാകപ്പെട്ട മണ്ണുപേർ പരിചയപ്പെടുന്നത്ര യാദൃച്ഛികമായിരുന്നല്ലോ നമ്മുടെ അടുപ്പം. അതിൽ പിന്നീടു് എന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചു. എത്ര കാലം സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു. എത്ര വേടിപ്പു—

ആ യാദൃച്ഛികത പിന്നെ പല കാര്യങ്ങളിലും അനുഭവപ്പെട്ടു.

— സെയിക്സ് കോൺഫറൻസുകഴിഞ്ഞു് അന്നു് വീട്ടിലെത്താൻ അൽപ്പം താമസിച്ചു. സുമിത്ര ഉടുത്തൊരുങ്ങി കാ

ത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്നു. തന്നെ കാണുക അവൾ മുഖം വീർപ്പിച്ചു പരുഷശബ്ദത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഫിലിമിനുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഇപ്പോഴാണോ വരുന്നതു്?”

അയാൾക്ക് അവളുടെ സ്വഭാവം ഇഷ്ടമായില്ല.

“നേരത്തെ വരാൻ പററിയില്ല.”

“എന്നാൽ പറഞ്ഞിട്ട് പോകാമായിരുന്നില്ലേ?”

ഷീണിതനായി കിടക്കയിലിരുന്ന് ഷൂസിന്റെ ലേസുകൾ അഴിക്കുമ്പോൾ അളമാറയിൽ സാമീകരിക്കിവെക്കുകയായിരുന്ന അവളുടെ കൈതട്ടി ആഹ്റർഷേവിങ്ങ് ലോഷന്റെ കപ്പി താഴെവീണ ചിതറി. അവളുടെ മുഖത്ത് നേരിയ പരിഭ്രമം പോലുമില്ല. അങ്ങിനെ ഒരബദ്ധം പിണഞ്ഞതായേ അവൾക്ക് ഭാവമില്ല.

അയാളുടെ തെരുവുകളിൽ എന്തോ അരിച്ചു.

“നിനക്ക് ദേഷ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് എന്നെ എറിയാമായിരുന്നില്ലേ?”

“ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് തട്ടിവിട്ടില്ല എന്നാണോ പറയുന്നത്?”

“അതുകൊണ്ട് നിന്റെ ദേഷ്യം എനിക്കറിയാം.”

“എന്നെ ഇഷ്ടമില്ലാത്തൊട്ടാണു് ഇങ്ങിനെയാക്കെ പറയുന്നത്.” അവളുടെ ശബ്ദം വല്ലാതെ ചിലമ്പിയിരുന്നു.

“ഇഷ്ടമില്ലെന്നു് അറിയാമെങ്കിൽ പിന്നെ അതു വിളിച്ചുപറയുന്നതെന്തിനു്?”

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞുവന്നു. അവൾ ഏങ്ങിയെങ്ങി നിന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ സാമീകരണപ്രയത്നത്തി അവൾ മുഖം തുടച്ചു ആശ്വസിപ്പിക്കാനോ, ആ കണ്ണിന് തുടച്ചുകൊടുക്കാനോ തോന്നിയില്ല. അയാൾ കട്ടിലിൽ വെറുതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു.

പിന്നെ അവളുടെ മുഖത്ത് ചിരി വിടാൻ എത്രയോ ദിവസങ്ങൾ കഴിയേണ്ടിവന്നു—

സമീപ തുരങ്കപ്പെട്ടിടകൾ അടുക്കിവെച്ചു. അവളുടെ മിഴികൾ മേശപ്പുറത്ത് സ്റ്റാൻഡിംഗിൽ നിൽക്കിയിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോവിളായിരുന്നു. അവൾ ഇവിടെ വന്നുചേർന്നതിന്റെ പീറ്ററററു് ഒരുമിച്ചു എടുത്ത പടം.

അവൾ ആരാഞ്ഞു:

“ഇതിൽനിന്നു് എന്തൊരു ഞാൻ വെട്ടിയെടുത്തോട്ടെ?”

“വേണമെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ എടു

ക്കാമല്ലോ.”

“വേണ്ട. ബാലേട്ടന്റെ ഫോട്ടോ എന്തിനാണു് എനിക്കു്? ബാലേട്ടനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾതന്നെ എന്റെ മനസ്സിൽ കണക്കിലേറെ ഉണ്ടു്.”

മുമ്പായി ഇളക്കിമാറ്റി പടം കീറി മുറിച്ചപ്പോൾ അവൾ ക്രമമായ ഏതോ സംതൃപ്തി അനുഭവിക്കുന്നപോലെ തോന്നി. അവൾ പകരം വീട്ടുകയാണോ? ആരോട്? എന്തിനു്?

അവൾ സ്റ്റാൻഡിംഗ് മേശപ്പുറത്ത് തിരികെ വെച്ചു. അതിലെ കീറിയിരുന്ന വികൃതമായി തുറിച്ചുനിന്നു.

തുരങ്കപ്പെട്ടിടകൾ കിടക്കയും ഓക്സിയിൽ കയറിവെച്ചപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ അയാളുടെ നേക്കു് വിടർന്നു. അവൾ മന്ത്രിച്ചു:

“സോ ഐ റേക്കു് ലിവു്—”

—ഞാൻ യാത്രചോദിക്കുന്നു.

സ്റ്റാൻഡിംഗ് വരെ ഞാനും വരാം.”

“ബാലേട്ടൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു്—”

അനുവാദത്തിനു കാത്തുനിൽക്കാതെ അയാൾ കയറിയിരുന്നു. ഓക്സിനിനിങ്ങി. അതു് തെരുവിലെ തിരക്കിൽ ലയിച്ചു. അവളുടെ നിയോൺവിളക്കുകൾ ഉറക്കം തെട്ടിയിടുന്നു.

അവൾ പറഞ്ഞു:

“ബാലേട്ടൻ ആരോഗ്യം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇപ്പോൾ വല്ലാതെ ഷീണിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ആരെങ്കിലും കൺസൾട്ട് ചെയ്തേക്കാം.”

അയാളുടെ ശ്രദ്ധമറ്റൊങ്ങോട്ടായിരുന്നു. വണ്ടിയാപ്പിസ്റ്റിൽ കാത്തുനിന്നപ്പോഴും അയാൾ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു.

“സുമിത്ര, ലൂയിനിൽ അവൾ കയറിയിരുന്നപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു: “ഇനി എന്താണു്?”

“ഇനിയും കാണണോ?”

“നിന്റെ ഇഷ്ടം.”

“ഭാഗ്യമുണ്ടെങ്കിൽ കാണാം.” അവൾ പതുക്കെ പറഞ്ഞു: “പക്ഷേ, നാം എന്തായിത്തീരമെന്നു് പറയാൻവയ്യല്ലോ; സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഒഴുക്കു് നമ്മെ എവിടെയാണു് കൊണ്ടെത്തിക്കുക എന്നും—”

അവളുടെ കവിളിലൂടെ കണ്ണുനീർ ഒലിച്ചിറങ്ങുകയായിരുന്നു. അയാൾ കണ്ടില്ലെന്നു മട്ടിൽ തിരിച്ചുനടന്നു. പുറത്തു് കനത്ത ഇരുട്ടു് അയാളെ കാത്തുനിന്നു. △△

തിയതിൾ

(13-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

“ഈ ശ്രാന്ത കണ്ടുമരുന്തി, മറിയ വിത്തുകൾക്കായി കേറിവന്നു് ചെറുപ്പക്കാരന്റെ കയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. അവൾ അയാളെ വലിച്ചു പുറത്തുറക്കി. പുറകെ കഷ്ടപ്പെടാതെ നടന്നു.

അവൾ തെരുവിലൂടെ നടന്നു. ഒരു നീണ്ട കാടു് അവരുടെ സമീപം നിന്നു. താഴിയും മുടിപ്പും നിറഞ്ഞ ഒരു മുഖം കാരിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി. താടിക്കാൽ കഷ്ടപ്പെടാതെ വിളിച്ചു, “വളാ ദിമർ ഇലിച്ചു!”

“നമസ്കാരം”, കഷ്ടപ്പെടാതെ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“ഇന്നലെ പാടിസിലെത്തിയതിൽപ്പിന്നെ തന്നെത്തിരുന്നു നടക്കുകയായിരുന്ന ഞാൻ”, താടിക്കാൽ പറഞ്ഞു. “ഇവടെ കണ്ടുകിട്ടിയതു ഭാഗ്യം. സംഗതി ഇതാണു്: ഞാൻ ഇനി ആ പുസ്തകത്തിനു് ട്രിപ്പണിയെഴുതേണ്ടു്.”

“വേണ്ടേ?” ഒരുല്ല പകിരുന്നതോടെ കഷ്ടപ്പെടാതെ ചോദിച്ചു.

“വേണ്ട. കാരണം, ഞാൻ ആ പുസ്തകം എഴുതിയില്ല എന്നതുകൊണ്ട് ന്യായാർക്കു് ഹെർഡ് ട്രിബ്യൂണിന്റെ ലണ്ടൻ ലേഖകനായി അവരെ നന്നാക്കിയ സമരപ്പട്ടത്തിൽ തിരികെകൊണ്ടു്. നല്ല ശമ്പളവും, വീട്ടും നേരമ്പോക്കും. ഇനി ഞാനെന്തിനു് “മുലയനം” എഴുതാൻ പാടുപെടണം?”

കഷ്ടപ്പെടാതെ ചോദിച്ചു. “അപ്പോൾ ഞാൻ സാമ്രാജ്യത്വകാലഘട്ടത്തിലെ മാർക്സിസത്തിന്റെ വിശദീകരണകർത്താവല്ല, അല്ലേ?”

“തന്നിട്ടു ശ്രാന്താണോ?” താടിക്കാൽ ചോദിച്ചു. “മാർക്സിസം എന്ന ഒന്നു് ഉണ്ടെങ്കിലല്ലേ അതിനൊരു വിശദീകരണകർത്താവിന്റെ ആവശ്യമുള്ളൂ?”

കഷ്ടപ്പെടാതെ തിരിച്ചുനിന്നു. അവരെ പ്ലമാറിയപ്പോൾ നെഞ്ചുത്തടിച്ചു നിലവിളിച്ചു.

“എന്താ കാൾമാർക്സി ചതിയാ!” അയാൾ അലറി. “നീ എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. നീ ആ പുസ്തകമെഴുതിയില്ല. പിന്നെ എന്റെ ട്രിപ്പണിയെവിടെ? വിപ്ലവ

വരമവിടെ?”

“എവിടെയുമില്ല”, താടിക്കാൽ അലട്ടിപ്പോലെ പറഞ്ഞു.

“ചതുവത്തിയുടെ ഭരണം തുടരമോ? അതോ ആ ചെരുപ്പനക്കി കെറുപ്പി ഭരിക്കുമോ?”

തന്റെ താടിയിൽനിന്നുയർന്ന ഇത്തിമം മുടൽമഞ്ഞിനെ താടിക്കാൽ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. അയാൾ പറഞ്ഞു, “ആരുവേണെങ്കിൽ ഭരിക്കട്ടെ. എനിക്കു യാതൊരു താല്പര്യവുമില്ല.”

“ദാദാമാനന്ദോതികവാദത്തിൽ താല്പര്യമില്ലേ?”

“ഇല്ല. എനിക്കെന്റെ ജോലി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിട്ടു്.”

“ദാദാമാനം—”

“ഞാൻ നാളെ ലണ്ടനിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചുപോവുന്നു. ഇനിയൊന്നും ചെയ്യാനിടയില്ല. കാണാം.”

(തുടരും)

നിലാവുതേടുന്ന ജാലകങ്ങൾ

(14-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

മിണ്ടാതെയിരുന്നു് ഡെലവ് ചെയ്യുന്ന അയാളെ അവൾ നോക്കിയിരുന്നു. കവലയായപ്പോൾ അവൾ വേഗം പറഞ്ഞു.

“ഇവിടെ നിൽക്കേണ്ട. ഞാനിറങ്ങിക്കൊള്ളാം.”

കാർ പെട്ടെന്നു നിന്നു. ഡോർ തുറന്നവൾ ഗൃതിയിൽ ചുറ്റും നോക്കിക്കൊണ്ടിറങ്ങുമ്പോൾ വേദനകലർന്ന ചിരിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

“യമുന യെപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ വീട്ടു് മനസ്സിലാക്കിയാലും എപ്പോഴും വന്നു് ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല.”

അവൾക്ക് ദുഃഖം ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി.

അവൾ ഡോറടച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ആ പെൺകുട്ടി ആരാണെന്നു ചോദിച്ചില്ലേ, അവൾ എന്റെ ഭാര്യയാണു്!”

പെട്ടെന്നു് കുതിച്ചുപാഞ്ഞ ആ വലിയ കാറിന്റെ പുറകിലുയർന്ന പൊടിപടലത്തിൽ കണ്ണുനട്ടു് യമുന നിശ്ചലയായി നിന്നു.

(തുടരും)

—o—

‘കൃഷ്ണൻ കുട്ടിച്ചേട്ടൻ ഉടൻ വരണം; ഒരു തമാശ കാണാം.’

എല്ലാരുടെയും കട്ടനായ വയലാർ രാമ വർമ്മ ഫോണിലൂടെ പറഞ്ഞതാണ്. വരണം സ്ഥലം എ. കെ. ജിയുടെ വീടാണെന്നും പറഞ്ഞു. മദിരാശി എ. കെ. ജി, എന്താവെച്ചാൽ എ. കെ. ഗോപാലൻ, ഇഞ്ചിനീയർ. കിണ്ടാക്റ്റർ. ആശാൻ സ്മാർക്കകാർദ്ദശി. ഞാൻ എന്റെ സുഗലനെന്ന സ്റ്റേഫർഡ് അ വകാശപ്പെട്ട വ്യക്തി. എന്നെ എന്തുംകനും ആരാധിക്കണമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ഗോപാലൻ. അയാളുടെ വീട്ട് എന്റെയൊന്നും. അവിടെപ്പോകുന്നതും അവിടെ ആഹരിക്കുന്നതും അവിടെ വിശ്രമിക്കുന്നതും എന്നിങ്ങനെ പ്രേമകർമ്മങ്ങളാണ്. ഞാൻ ചെന്നു. ഗോപാലന്റെ വീട്ടിൽ നാലഞ്ചാറുപേർ ഇരിക്കുന്നു. കട്ടനാണു

ടാവും. ഞാൻ കൗതുകപൂർവ്വം നോക്കി. കട്ടൻ പറഞ്ഞു പരിചയപ്പെടുത്തി ഞാൻ ആരാണ്. എന്നിട്ടും ആ അത്ഭുതമനുഷ്യന്റെ മുഖത്തു ഒരു ഭാവഭേദമില്ല! എന്നെപ്പോലെ പ്രശസ്തനായ ഒരാളെ ആദ്യമായി കാണുമ്പോൾ ഒന്നു തൊഴാൻ വയ്യേ? ഒന്നും വേണ്ട; പ്രായക്കൂടുതലേകിലും പരിഗണിക്കേണ്ട? എന്നെ തൊഴാത്ത ആളെ ഇന്നോളം ഞാൻ തൊഴുതിട്ടില്ല. തൊഴുകുമില്ല. അത്ര ധിക്കാരമോ? കയ്യിലിരിക്കട്ടെ.

വളംവേണം. പച്ചവെള്ളം. കടിക്കാൻ — അത്ഭുതമനുഷ്യൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പച്ചവെള്ളം ഗ്ലാസ്സിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. മേശപ്പുറത്തിരുന്ന് ഗ്ലാസ്സിലേക്കു മെല്ലെ കൈയ്ക്ക് ചെന്നു. മെമ്മ! ഈ വെള്ളമാണോ എന്നിരിക്കെ കടിക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നത്! അദ്ദേഹം ചീറി. ആ ഗ്ലാ

ഇത്ര അത്ഭുതമനുഷ്യനെ പരിചയപ്പെട്ടു

ഡോക്ടർ എസ്. കെ. നായർ

നേതാവു്. അതല്ലെങ്കിലും അങ്ങനെയൊന്നല്ലോ. എവിടെയൊക്കെയും കട്ടൻ തലയുയർത്തും; ശബ്ദമുയർത്തും. അതിനുമേലേ തലയും ശബ്ദവും ഉയർത്താൻ കട്ടന്റെ കൃഷ്ണൻ കുട്ടിച്ചേട്ടനായ എന്നിക്കേ അർഹതയുള്ളൂ; അഹന്തയുമുള്ളൂ.

ഇതും, ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു പരിചയപ്പെടുത്താനാണ്. കൃഷ്ണൻ കുട്ടിച്ചേട്ടനെ വിളിച്ചു. അത്ഭുതമനുഷ്യൻ! — കട്ടൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ നോക്കി അത്ഭുതമനുഷ്യനെ. നല്ല മധുരനാണെന്നു നിറം. അത്ര വലുതോ അത്ര ചെറുതോ അല്ലാത്ത കണ്ണുകൾ. കറുത്ത ചുരുണ്ട തലമുടി. പ്രസന്നമല്ലാ മുഖം. ഗൗരവത്തിന്റെ മടുപ്പടം ഇട്ടിട്ടുണ്ടോ? അസ്സൽ പട്ടുളവാ. പ്രായം മുപ്പതിനും നാല്പതിനും ഇടയ്ക്കു്. അടുപ്പം മുപ്പതിനോ

സ്സിലെ വെള്ളത്തിൽ കൊഴുകുകയാ ചെഞ്ചോര അലിഞ്ഞുതാഴുന്നു!

അത്ഭുതമനുഷ്യൻ തന്നെ! എന്റെ അനാദരത്തിന്റെ അങ്കവസ്ത്രം മെല്ലെ ഉടൻ റങ്ങിത്തുടങ്ങി.

വേറെ വെള്ളംകൊണ്ടുവന്നു. പച്ചവെള്ളം. അതെല്ലാം എന്നിരിക്കെ നീട്ടി. കടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ആദ്യം കേറപ്പോകുന്നി, ഉം; കടിക്കു് ചേട്ടാ — എന്നായി എനോട്ട് ആ അത്ഭുതമനുഷ്യൻ. ആയ്! കൊള്ളാമല്ലോ. അത്ഭുതമനുഷ്യൻ എന്നെക്കേറി, കണ്ടുപോടേ ചേട്ടാനു വിളിക്കുന്നു. എന്റെ അങ്കവസ്ത്രം നിശ്ശേഷം ഉരിഞ്ഞു പോയി, അനാദരത്തിന്റെ! എന്റെതായ സാക്ഷാൽ ഉടുപ്പുവേയെ എന്നിരിക്കട്ടെ അപ്പോൾ. ഞാൻ ആ പച്ചവെള്ളം എടുത്തു കടിച്ചു. ഒന്നാംതരം മുന്തിരിച്ചാറു്!

ആരിതു്? ഭഗവാൻ യേശുക്രിസ്തുവോ? പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ വെറും കഥയായി. പച്ചവെള്ളത്തിനെ മുന്തിരിച്ചാറാക്കിയ ഭഗവാന്റെ കഥ. അദ്ദേഹമാണോ എന്റെ മുന്നിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നതു്?

എനിക്കൊരു ഒരു പുതുതൊരു കിട്ടി; കേതി സുരഭിലവും സ്നേഹവാത്സല്യമസൃണവും ആയ ഒരു പുത്തൻ ഉടയാടെന്ന; അതാ അദ്ദേഹം എന്നെ സമീപിക്കുന്നു, എന്റെ നെററിക്കു് തള്ളിവിടുകൊണ്ടു് ഒരു ഗോപി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തള്ളവിരലിൽ ചുട്ടുചോര. ചെഞ്ചോര. ഞാൻ നെററിയിൽ തടവി.

എന്റെ കൈയ്ക്കും പററി ചോര. അതെന്റെ ചോരയാണു്. ഞാൻ ഉൾക്കിടിലംകൊണ്ടു്. സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് യേവും വെറുപ്പും കടിയായിച്ചായോ?

കുന്നിക്കോട്ടു തങ്ങളെന്ന ഒരു ഫിലിം പ്രൊഡ്യൂസറെയാണു് കട്ടൻ പരിചയപ്പെടുത്തിയതെന്നു പിന്നീടേ മനസ്സിലായുള്ളൂ. അതിനിത്തപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ആകെ സംശയമായി. ഈ ദിവ്യമനുഷ്യൻ എന്നിനാണു് സിനിമാ പിടിക്കുന്നതു്? യുവാവും സുന്ദരനും പരിഷ്കാരിയും ആയ തങ്ങൾക്കു് സിനിമാ പിടിക്കാം; പച്ചവെള്ളത്തെ മുന്തിരിച്ചാറാക്കാനുള്ള ദിവ്യത്വം നേടിയ തങ്ങൾ പ്രൊഡ്യൂസറാകുന്നതിന്റെ രഹസ്യമോ ഒഴുചിതയോ എന്നിരിക്കെ പിടികിട്ടിയില്ല; സംശയങ്ങൾ ഒന്നോടൊന്നു വെട്ടുകി.

ചേട്ടത്തി എന്നൊരു പെണ്ണാണു് തങ്ങൾ അപ്പോൾ പിടിക്കുന്നതു്. തങ്ങൾക്കു ചില പാർഷദന്മാരുമുണ്ടു്. ശിവൻ ഭൂതഗണങ്ങൾപോലെ. എല്ലാതരം പടം പിടിച്ചിൽ സഹായിക്കുന്നവർ. എന്റെ വി

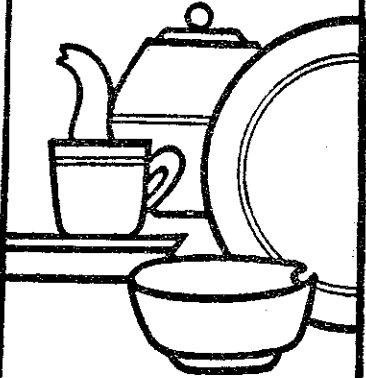

ടിനട്ടത്തു് തങ്ങൾ വാടകയ്ക്കു ഒരു കെട്ടിടമെടുത്തു് താമസമായി. ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ ചേട്ടാ എന്ന് വിളിച്ചതിന്റെ രുചിതൃവും പ്രയോജനവും പിന്നീടു മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്തു് ആരും ആരെയുംകേറി ചേട്ടൻ ചേച്ചി അനിയൻ അനിയത്തി എന്നു വിളിച്ചുകൂട്ടും, ഒരർത്ഥമില്ലാത്ത വിളി. അതാണോ ഈ വിളിയുടെ പിന്നിലും ഉള്ളതു്? ആവോ? അനുഭവിച്ചറിയാതെയാണു്.

ദിവസവും വെളിച്ചിന്ത തങ്ങൾ ഏകദേശം വീട്ടിൽ വരും. ചേട്ടാ, പാലു്. അല്ലെങ്കിൽ ചേട്ടത്തി പാലു്! നേരെ അടുക്കളയ്ക്കകത്തുകയറും, രാമകൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചു നസാധികാരിയെ സമീപിക്കും. കറന്നപടിയൊന്നെങ്കിൽ അതങ്ങനെയൊന്നു വാങ്ങിക്കൂടിക്കൂടും. കാച്ചിയതാണെങ്കിലും സാമില്ല. പഞ്ചസാര ഇട്ടാലും ഇട്ടില്ലെങ്കിലും കാണക്കാരും, കടിയും കഴിഞ്ഞു് ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഇറങ്ങിപ്പോകും. അപ്പോൾ തോന്നും, ഈ മനുഷ്യൻ പണ്ടു നമ്മളെ ഒരിക്കലും കണ്ടിരിക്കാൻ ഇടയില്ലല്ലോ എന്ന്. മഹാഗൗരവം, മുഖവും വീർപ്പി

കേരള സിറാമിക്സ്

ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും നല്ല ക്രോക്കറി

ലോകപ്രസിദ്ധമായ കണ്ടറ ചൈനാ ക്ലേയിൽ നിന്നും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്

ച്ചു് അങ്ങനക്കും. എന്നിങ്ങനക്കുന്നു നോൾ ഇറവന്റും. ഇരക്കൊരു മനുഷ്യൻ! അങ്ങനക്കുന്നു?

അതുപോയിക്കഴിയുമ്പോൾ പാലേ അഭിപ്രായം മാറ്റും. വീട്ടിൽ വരുന്നവരോടല്ലാം ഞാൻ പറയും. എന്നിങ്ങനക്ക ഒന്നിയൻ ഉണ്ടെന്നും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുത കൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദമായിപ്പറയും. കേൾക്കുന്നവർ കേൾക്കുന്നവർ ആ അനിയനെ ഒരുക്കണ്ണു കാണാനുള്ള കൗതുകം പ്രകടിപ്പിക്കും. ഞാൻ അടുത്ത വീട്ടിലേക്കു ആളയയ്ക്കും. വന്നാൽ വന്നു; അത്രേയുള്ളു. പലപ്പോഴും വരില്ല. എങ്ങനെ ദേഷ്യം വരാതിരിക്കും? ഒന്നിയൻ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതേ!

എത്ര ദേഷ്യം തോന്നിയാലും നേരിട്ടുകണ്ടാലും ആ ഒന്നിയൻ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുകയായി. പരിഭവം പറയാൻ, വഴക്കുപറയാൻ, ചീത്തപറയാൻ പോലും ഒരങ്ങിയിരുന്ന എന്റെ ജീവിതഗ്രന്ഥിലൂടെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുടെ മാധുര്യം പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങും. അതെന്റെ ദുർബലമോ തങ്ങളുടെ ബലമോ എന്ന് ഇന്നും തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല; രണ്ടുമാവാം. അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വേളയിൽ തങ്ങൾ ഒരു മൃഗമായി മാറിക്കൊണ്ടാരുണ്ട്. ആ മുഖം വല്ലാതെ ചുവക്കും. തുടക്കം. മുഖത്തെ പേശികൾ വിറയ്ക്കും. ചുരുളൻ മുടികൾ എഴുന്നണിളും. കണ്ണിൽ തീപ്പൊരി പാറും.

അന്നു തിരുവോണമാണു്. തങ്ങളേയും ഫിലിംനിർമ്മാണസഹായികളേയും താൻങ്ങളേയും എന്റെ വീട്ടിലേക്കു ഊണിനു ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ധർമ്മ! ഇൻറർനാഷണൽ കഥകളിക്രേറ്റം കാര്യകേൾശി ശിവശങ്കരമേനോനും, പത്മിമണിയും, കുട്ടികളും എന്റെ ഭവനത്തിൽ അതിഥികളായുണ്ടായിരുന്നു. പതിവുപോലെ തങ്ങൾ രാവിലെ പാലുകുടിക്കാൻ വീട്ടിൽവന്നു. ശിവൻചേട്ടനെ— ശിവശങ്കരമേനോനെ— ഞാൻ പരിചയപ്പെടുത്തി, ഭയങ്കര മുറുക്കുകാമനാണു ശിവൻചേട്ടൻ. (അന്നു ഞാനും ഒട്ടുംമോശമല്ലായിരുന്നു!) ഓണവും ശിവൻചേട്ടനും ഒത്തുവന്നപ്പോൾ രണ്ടുമുന്നുകൈയ്ക്ക് വെററിലയും സാമാന്യം വലിയ ഒരിലപ്പൊതി നിറയെ വെള്ളച്ചുണ്ണാനും “തകുപസം” പുകയിലയും ചിവൻപാ

ക്കും വാങ്ങി മേശപ്പുറത്തുവെച്ചിരുന്നു. നിന്നിറങ്ങി താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കുപോയി തങ്ങൾ വന്നവഴിക്കു ഇതെല്ലാം കണ്ടു. ശിവൻചേട്ടനെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞ ഉടൻ, അതിനു പ്രത്യേകത വാക്കിലോ പ്രതികരണം മുഖഭാവത്തോലോ തരാതെ, “ഇക്കേന്തിനാചേട്ടാ ഇത്രയും വെററും ചുണ്ണാനും?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതെല്ലാംകൂടെ വാരി ചുരുട്ടിക്കുട്ടി വായിലാക്കി. കുട്ടിയായ വായപൊളിച്ചു് പനയോല ചവച്ചുതിന്നുന്ന രൂപം എന്റെ മുമ്പിൽ വിളങ്ങി. വെററില തിന്നോട്ടേ; സാരമില്ല. ആ വലിയ ഇലപ്പൊതിക്കകത്തെ പച്ചച്ചുണ്ണാനും വെണ്ണപോലെ സ്വാദോടെ കഴിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കാഴ്ചക്കാർ ഞെട്ടി. എന്നു ചോദി പല ഹാടും ഇവിടെ എന്നായി അടുത്തു്. ഇഡ്ഡലി, രാമകൃഷ്ണൻ ഇഡ്ഡലി കൊണ്ടുവന്നു. പത്തോ, പതിനഞ്ചോ. ചടങ്ങിയും, പീണ സാമ്പാറും. മതിയായില്ല: മുപ്പതോ, നാല്പതോ അകത്താക്കി കണ്ടു നിന്നവർക്കെല്ലാം കൗതുകാത്മകങ്ങൾ. എനിക്ക് ഭയവും. എന്റെ കുട്ടികൾ പട്ടിണിയാകുമോ? അതിഥികളുടെ പ്രാതൽ മുടങ്ങുമോ? ഇഡ്ഡലി തീരാറായി. ഈ ഗണപതി വച്ചതെല്ലാം തിന്നുതീർന്നു. ചട്ടണി തീർപ്പോൾ സാമ്പാറിലേയ്ക്കായി ശ്രദ്ധ. ഓണമുണിനു സാമ്പാറു ശേഷിക്കില്ലെന്നായി. ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു—പൊന്നനിയാ, ഒന്നു മതിയാക്കണം. ആ കണ്ണും മുഖവും അപ്പോൾ ഒന്നു കാണേണ്ടതാണു്; കവിളിൽനിന്നു ചോര ഒരൊക്കുന്നുണ്ടോ? കണ്ണിൽനിന്നു തീപ്പൊരി പാറുന്നുണ്ടോ? എല്ലാവരും ഞെട്ടുമാറു് ചാടി എണീറ്റു. അതാ മുററത്തേക്ക് ഒരു ചാട്ടം. എന്റെ വീട്ടുണ്ടായതു മുതൽ മുററംമുഴുവൻ കളിത്ത തണൽവിരിച്ചുനിന്നിരുന്ന ആര്യവേപ്പിന്റെ കൊമ്പു് ചായ്ച്ചു് അതിന്റെ ഇലകൾ ഊരിയുരി വാക്കുകത്താക്കിത്തുടങ്ങി ആ മഹാഗണപതി. ആ സമയത്തു് തങ്ങളുടെ രൂപം ഒരു കുട്ടിയായോളം വളർന്നെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. മതി, മതി. നിർത്തു. നിർത്തു എന്താ ഞാൻ. ആരു കേൾക്കാൻ? രണ്ടുമുന്നുകൈയിലെ ഇലകൾ സ്വാദിഷ്ടമായി അദ്ദേഹം ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നതു നോക്കി നിന്നു് വിയർക്കാനേ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പെട്ടെന്നു് എന്റെ വീട്ടിൽ

അദ്ദേഹം. പിന്നാലെ ഞാൻ കൊള്ളെവിട്ടു; എന്നാണു സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് ഒന്നറിയണമല്ലോ. ചെന്നവഴിക്കു മുറിയിൽക്കയറി കൂർക്കംവലിച്ചുകിടന്നുറങ്ങുകയായിരുന്ന തങ്ങൾ. കൃത്യം ഒരക്ഷണിയായപ്പോൾ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മട്ടിൽ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഭാണസ്സദ്യ ഉണ്ണാൻ ഇലയുടെ മുമ്പിൽ വന്നിരുന്നു. മറ്റൊരു ദിവസം. ഏതാണു് പാതികയായിക്കൊണ്ടും. കതകിൽ മുട്ടോട്ടുമുട്ടു്. വേലക്കാർ വാതിൽ തുറന്നു. എവിടെ ചേട്ടൻ? എനിക്കുടൻ കാണണം—എന്നായി ഞാൻ എണീറ്റുചെന്നു. എന്റെ ഭാര്യയും കൂടെവന്നു. (തുടരും)

സാഹിത്യവാർത്ത

(7-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

കൊടുത്തതെ കടംവാങ്ങിയവനായി ഒരറിവുവരികുന്നു. എല്ലാവരും അങ്ങനെ ധരിക്കുമ്പോൾ കടംവാങ്ങാത്ത ആ മനുഷ്യൻ കടംവാങ്ങിയവനാണെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇനി വേറൊന്നും. പ്രസവത്തിനു സ്ത്രീ ആതുപ്രതിയിലേത്തുന്നു. കരോക്കഴിയുമ്പോൾ സാമ്പാറിലേയ്ക്കായി മിഡ്വൈഫിന്റെ കാലുകൾക്കിടയിൽ ഒരു ശിശു. കലാകൗമുദിയിൽ ഇത്തവണ അദ്ദേഹമെഴുതിയ “കഴി” എന്ന കഥ വായിക്കുക! കോളറ പിടിച്ചു മരിച്ച ഒരുത്തനെ മദ്യംകുടിച്ചു് ലക്കില്ലാതെയായ രണ്ടുപേർ കഴിച്ചു മുടാൻ തുടങ്ങുന്നു. കഴി പൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുത്തൻ അതിൽ കയറിക്കിടക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾ അവനെ മണ്ണിട്ടു മുടുന്നു. ഇമ്മട്ടിലുള്ള “ട്രിപ്പ്”-റും ആവർത്തനവും അസഹനീയമാണു്. ശ്രീ. കണ്ണമ്പു് ഉള്ള ഈ രീതികയ്യാണു് മാറ്റിയാൽ നന്നായിരിക്കും. കൂടുതൽ പറയാൻ എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹവും ബഹുമാനവും തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ശ്രീ. മുണ്ടൂർ സേതുമാധവൻ ഭേദപ്പെട്ട കഥാകാരനാണു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വീക്ഷണം വാരികയിലേഴുതിയ “അണികൾ” എന്ന “കഥ” ഉപന്യാസംപോലിരിക്കുന്നു. സർഗ്ഗാത്മകതപരമെന്നതു് മാത്രം

കുതുമാവഹിക്കുന്നതാണ്. അതു് എപ്പോഴും കലാകാരന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കാറില്ല. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവർ പേന കൊടാതിരിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്.

മുൻപൊരിക്കൽ ശ്രീ. മനസ്സുപത്മനാഭൻ, ശ്രീ എം. പി. മന്മഥൻ ഇവരോടു കൂടി ഞാനൊരു മീറ്റിങ്ങിനുപോയി. സമ്മേളനത്തിനു മുൻപു് ഒരു നായർപ്രമാണിയുടെ വീട്ടിൽ ഉണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. മനസ്സുപത്മനാഭൻ മനസ്സുപത്മനാഭനെക്കുറിച്ചു് കേൾക്കുമായ സദൃശ്യ വിളമ്പാൻ ഗൃഹനായകൻ തന്നെ വന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു കാലിലും അറപ്പുതോന്നിക്കുന്ന മത്തു്. മാത്രമല്ല, അതു പൊട്ടിയൊലിച്ചു് നാറ്റം നാസാമുന്ധങ്ങളെ ആകുലിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഓക്കാനം. എന്തു ചെയ്യാൻപറ്റും? ഗൃഹനായകൻ വിള

മ്പോട്ടു വിളമ്പുകയെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവന്മാർ എന്തുചെയ്യേണ്ട എന്നറിയാതെ വിഷ്ണുവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ സഹികെട്ടപ്പോൾ അവർ മുന്നോട്ടുവന്നു് അയാളെക്കുറിച്ചു് കൈയീർന്നു പാത്രവൃതവിയും പിടിച്ചുവാങ്ങി "അമ്മാവോ ഇനി ഞങ്ങൾ വിളമ്പാം, അമ്മാവൻ ഒരിടത്തു ഇരിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അമ്മാവൻ മാറിനിന്നു. ഞങ്ങൾക്കു് ആശ്വാസമാവുകയുണ്ടായതു്. സാഹിത്യത്തിന്റെയും കലയുടെയും മാഷു് ഭവ്യവഹാരത്തിന്റെയും സമുദായസേവനത്തിന്റെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും മണ്ഡലങ്ങളിൽ മത്തു പൊട്ടിയൊലിക്കുന്ന അമ്മാവന്മാർ വിളമ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനന്തരവന്മാരേ! അവരുടെ കൈയീർന്നു പാത്രമൊന്നു പിടിച്ചുവാങ്ങിക്ക. നിങ്ങൾ വിളമ്പു

ആകർഷണീയമായ സമ്മാനങ്ങൾ നേടുക, പ്രവേശനഫീസില്ല

5	20	17	8
15	10	11	14
12	13	16	9
18	7	6	19

സമ്മാനങ്ങൾ

വാച്ചുകൾ, ക്യാമറകൾ, ട്രൈപ്പിറക്കോർഡറുകൾ, റിക്കോർഡ് പ്ലേയറുകൾ,

പ്രൊൽസാഹനസമ്മാനങ്ങൾ

അമേരിക്കൻ ഡിസൈൻ സാങ്കികൾ, ജപ്പാൻ മോഡൽ ട്രാൻസിസ്റ്ററുകൾ മിതവിലയ്ക്കു് വിറ്റഴിക്കൽ പദ്ധതി, രക്ഷാധികാരികളുടെ തീരുമാനം അവസാനത്തേതായിരിക്കും.

ഒരു മാതൃക.

ആകെ — 50

അവസാനത്തീയതി 15 - 6 - 77

ഒരു വെള്ളക്കടലാസ്സിൽ 16 കോളങ്ങൾ വെച്ചു് 8 മുതൽ 23 വരെ എങ്ങനെ കൂട്ടിയാലും 62 കിട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ അക്കങ്ങളെഴുതുക. ഓരോ അക്കവും ഒരു പ്രാവശ്യമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. ഫലപ്രഖ്യാപനമായാലുടൻ വിജയികളെ വിവരമറിയിക്കുന്നതും അവർ പോസ്റ്റ് റോജ്, പാക്കിംഗ് ചാർജ്ജ് അയച്ചുതരേണ്ടതുമാണു്. സമ്മാനങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നവിധം വിശദമായി വിജയികളെ അറിയിക്കുന്നതാണ്. ഒരു കുടുംബത്തിനു് ഒരു പ്രവേശനമാത്രം ആദ്യം അപേക്ഷയയ്ക്കുന്നയാളിനു് 101 രൂപയുടെ വിശേഷാൽ സമ്മാനം നൽകുന്നതാണു്.

M. P. RASTOGI (MQ)
P. B. No. 1264, Delhi - 110006.

ഭാരതീയഭാഷാചിത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുമ്പികം മുതൽമുടക്കു് ആവശ്യമുള്ളതു് ഫിന്റാണു്. കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന സെറുകളിലാണു്, മനോരമയെന്ന മാസികയെ നികളാണു് ഫിന്റാസിനിനെയുടെ നിലനില്പു്. അതോടൊപ്പം ഉല്പാദന ധാന്യമുണ്ടു് സ്മാറണ്ടിനും സ്മെൽസിനും സംഗീതത്തിനും. മനുഷ്യന്റെ ശുദ്ധവികാശങ്ങളേയോ, യുക്തിയേയോ വിവേകത്തോടോ തൊണ്ണൂറ്റിയൊമ്പതുശതമാനം ചിത്രങ്ങളിലും മാതിരിക്കപ്പെട്ടുനില്പു. ഒരു ഭാരതീയന്റെ മൈനോറിയറ്റിയിലായിട്ടുള്ളതും ചിത്രങ്ങൾക്കു് യാതൊരു അട്ടപ്പുറമില്ല. വിദേശങ്ങളിലെ ചിത്രങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചാണു് ഇവർ മുന്നോട്ടുപോകുന്നതു്. ഒരു പ്രത്യേകതയെടുത്തുപറയാനുള്ളതു് സാങ്കേതികമായി ഫിന്റാചിത്രങ്ങൾ വളരെയധികം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നതാണു്. ഇന്ത്യയിലിതുവരെ പ്രാർശ്യാപിച്ച എല്ലാചിത്രങ്ങളുടേയും പ്രദർശനരേഖാർഡുകൾ തകർത്ത "ഷോലെ" എന്ന ഉദാഹരണമായിത്തീർന്നു. ഒരു മുന്നോട്ടും ഫിന്റാസിനിനെയെന്നതു്. പക്ഷേ സാങ്കേതികമായി ഈ ചിത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു് സാമ്യംനില്പാൻ ഇന്ത്യയിൽ മറ്റൊരു ചിത്രവുമില്ല. കാഴ്ചക്കാർ സംഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഈ മായാവലയത്തിൽനിന്നും മുക്തി നേടി ഒരുനിമിഷം ചിന്തിക്കുമെങ്കിൽ, ഏറ്റവും വലിയ മാധ്യമമായ സിനിമയെ ഇവർ എങ്ങനെ വ്യഭിചരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഹാസ്യത്തിലെ ഈ മായാവലയത്തിനുള്ളിൽ അകപ്പെടാത്ത നിർമ്മാതാക്കളാണു് എൻ. സി. സിപ്പിയും ഇഷ്ടികേശ്വരൻമുഖർജിയും. ആഗർവാദ്, മേമേണപ്നേ, കോഷ്ഠി, അചാനക്, മിലി തുടങ്ങിയ അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കൂ. മനുഷ്യനേയും, അവന്റെ വികാരങ്ങളേയും, അവന്റെ നന്മയെയും മാത്രമാണവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അസംഭാവകത ഇവരുടെ ചിത്രങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായിരിക്കും. ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ലാഭം ഈ നിർമ്മാതാക്കളുടെ ഉദ്ദേശമല്ല; വർണ്ണശബളിമയില്ലാതെ, ലക്ഷങ്ങൾ മുടക്കിയുള്ള സെറുകളില്ലാതെ, കാബറേ നൃത്തങ്ങളില്ലാതെ, അർദ്ധനഗ്നമേനികളുടെ മാദകതപഃ കാട്ടാതെ, സൂണ്യല്ലാതെ, ഹരഃപിടിച്ചിരിക്കുന്ന

നൂറുകണക്കിനു് സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെ ബഹുളങ്ങളോടു കൂടിയ പാട്ടുകളില്ലാതെ, നിങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന നൃത്തങ്ങളില്ലാതെ ശുദ്ധമായ സിനിമ ഇവർനിർമ്മിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ മാഗ്നാമെന്റാളെ ഈ ചിത്രങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനില്പുന്നു. സാധാരണ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടുതീരുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സു് ഇന്ത്യമാവുകയാണു് പതിവു്. പക്ഷേ സിപ്പിമുഖർജിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടുതീരുമ്പോൾ അനിർവചനീയവികാശവിചാരങ്ങൾകൊണ്ടു് നമ്മുടെ മനസ്സു് നിറയുന്നു. ഫിന്റാ

സിനിഗി

അഭിനയത്തിനു് ഒരിന്ത്യൻ റെക്കോർഡു കൂടി

— മംഗലശ്ശേരി

ചിത്രങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായേ ഇതു സംഭവിക്കാറുള്ളൂ. സിപ്പിമുഖർജിസിനിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ ചിത്രമായ "സിനിഗി" ഈ അപൂർവ്വതയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ഉദാഹരണമാണു്. അഭിനയത്തിൽ ഒരിന്ത്യൻറെക്കോർഡ് കൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന സിനിഗി ഫിന്റാസിനിനെയുടെ മുമ്പാകെയായി വിജയമാകു മാറ്റംവരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വളരെ ലളിതമായ ഒരു കഥയാണു് സിനിഗിയുടേതു്. ആദർശശാലിയും സത്യസന്ധനും നിഷ്കളങ്കനുമായ ശുക്തജിയുടേയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ, ഭർത്താവു്

ഭൈവമെന്നു കരുതുന്ന സഹധർമ്മിണി സരോജിനേറയും അന്ത്യകാലജീവിതത്തിലേ തുടിച്ചുനിൽക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം ശ്രവിക്കുന്ന ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ

അസുഖഭോഗിയോടു ചിത്രീകരിക്കുക മാത്രമാണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. സത്തുഷ്ടമായ, മാതൃകാപരമായ ഒരു കളംബമാണു് തുകുളജിയുടേയും സരോജിനേറയും.

മണ്ണു് ആണമകൾ, അവരുടെ ഭാര്യമാർ, കുഞ്ഞുങ്ങൾ, ഒരു മകൾ. ഒരു മരുമകൻ മക്കളും മരുമക്കളും തുകുളജിയേയും സരോജിനേയും മറ്റുള്ളവർക്കു് അസുഖപകടം വിധം സ്നേഹിച്ചു, ആരാധിച്ചു. തുകുളജി ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന വലിയൊരു തുകയിൽ ആ സ്നേഹവും ആരാധനയും അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരുന്നതെന്ന് എല്ലാമിലും നന്മമാത്രം കാണുന്ന തുകുളജി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തങ്ങളെക്കൊല്ലാം വളർത്താനും പഠിപ്പിക്കാനും പ്രിയങ്കരനായ പിതാവു് സ്വന്തം വീട്ടുകാരി പണയപ്പെട്ടതിനിടന്നുവെന്നുള്ള സത്യം മക്കൾക്കും അറിയുമായിരുന്നില്ല കിട്ടിയതുക മുഴുവൻ കടക്കാക്കു് പങ്കുവെച്ചിട്ടു് വെറുംകയ്യോടെ വീട്ടിലേക്കുവന്നപ്പോൾ, മക്കളുടേയും മരുമക്കളുടേയും ഭാവങ്ങൾ മാറി. മുപ്പതുവർഷക്കാലം തന്റെ ആത്മാവുകൾ സഹധർമ്മിണിമാരും പറഞ്ഞു, "അങ്ങു് ചെയ്തതു് എത്ര നല്ല കാര്യമാണു്", തുകുളജി നെടുവീർപ്പിട്ടു് ആശ്വാസത്തോടെ, പക്ഷേ, മണിക്കൂറുകൾ, ദിവസങ്ങൾ

"പ്രേമിക്കാരുള്ള പ്രായമായല്ലോ... എന്തേ നിവരാത്തതു്..." മനോജിയുടേ കാജേഷ്യം.

"ഈ ദുഃഖത്തിലും ആനന്ദത്തിന്റെ എത്രയെത്ര മുത്തുകൾ" —മാലാസിൻ ഹയും സജീവകുമാരും.

കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്റെ സത്തുഷ്ടകളും ബം ചത്തവീടിന്റെ പ്രതീതി ജനിച്ചപ്പോൾ ആ നഷ്ടകളെങ്കിലും തെട്ടിപ്പോയി. മുത്തമകൻ ബോംബെയിൽ ജോലികിട്ടി പോകുമ്പോഴാണ് തുകുളജി ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും അർത്ഥശൂന്യതയും മനസ്സിലാക്കിയതു്. മുപ്പതുവർഷക്കാലം അന്നോടൊത്തു് സ്വന്തം നിശ്വാസമായി പിന്തുടർന്ന സഹധർമ്മിണി വേർപെട്ടപ്പോഴും, സിംഗപ്പൂർ വാങ്ങാൻ പണത്തിനുവേണ്ടി ഇളയ മകനോടു് യാചിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോഴും തുകുളജി എല്ലാം മനസ്സിലാക്കി കിട്ടിമർത്തിനിന്നു. തന്റെ എല്ലാമായ സരോജി മുത്തമകന്റെ വീട്ടിൽ വീട്ടുവേല ചെയ്യുന്നതു കണ്ടിട്ടും ആ ആദർശശാലിക്കു് തന്റെ കണ്ണിർക്കണങ്ങളെ മരവിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, മകൻ കൈക്കൂലിക്കാരനോ എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. നൈനിറ്റാലിലെ ബോർഡിംഗു് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന മകൾ സീമയെത്തിച്ചേരുമ്പോൾ ആഴികൾ കത്തിയെരിയാനാമടിക്കുന്നു. മുത്തമകൻ പ്രള ലോകത്തെ മുഴുവൻ

തെളിക്കാത്ത ആവേശത്തോടെ മുന്നോട്ടുവന്നു. പക്ഷേ, ആ നിസ്സഹായൻ എത്ര

ചെയ്യാൻ. എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും മുറിച്ചുറിഞ്ഞു് സരോജിനോടൊത്തു് ഒരേകാന്ത ജീവിതത്തിനു് തുകുളജി തുടക്കമിടുന്നു.

പക്ഷേ, കെട്ടുവീണത്തെ ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നുറന്ന വാത്സല്യവും, പശ്ചാത്താപവും, സ്നേഹവും, തേറ്റുതിരുത്തലും ഒക്കെക്കൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന അമൃതയാശിൽ മുങ്ങിക്കിടച്ച് ജീവിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് അർത്ഥം ഉന്നയിക്കുന്നു. ശുക്ലജിയെ തിരശ്ശീലയിൽ നിറച്ചുകൊണ്ട് ചിത്രമവസാനിക്കുകയാണ്.

അഭിനയത്തിൽ ഒരിന്ത്യൻ റെക്കാർഡുകൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന സിന്ധു സഞ്ജീവ് കമാറിന്റെ ചിത്രമാണ്. തിരശ്ശീലയിൽ വീഴുന്ന നിഴലുകളാണെന്ന പൂർണ്ണ ബോധ്യത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രേക്ഷകരെപ്പോലും, ശുക്ലജിയിലൂടെ സഞ്ജീവ് കമാർ എത്രപ്രാവശ്യം കരയിപ്പിക്കുന്നുവെന്നോ? നിങ്ങളുടെ കണ്ണു നനയിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, ഈ അഭിനയനം, നിങ്ങളുടെ ഏഴുവൻ വികാരങ്ങളെയും ഈ നടൻ രണ്ടരമണിക്കൂർ കൊണ്ട് സമ്പന്നമാക്കുന്നു. യാത്രയയപ്പുരംഗത്തു ഗദ്ഗദ്കാണുന്നതിനിടയിൽ നയനങ്ങളോടെ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ശുക്ലജിയുടെ മുഖാവദൂരങ്ങൾ മറ്റൊരാൾ നടനിലും കാണാനാവില്ല; യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും സങ്കല്പത്തിന്റെയും അതിർവരമ്പുകൾ ഇവിടെ അലിഞ്ഞുപോവുന്നു. ബോംബെയിൽ മുത്തുകൊണ്ടൊതു താമസിക്കുന്ന സരോജുമായി ശുക്ലജി ഫോണിലൂടെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ നാം എങ്ങിനെയാകുന്നു. ആദ്യമായി മുത്തുകൾ വീട്ടിലെത്തിയ ശുക്ലജി, മുറി തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കുന്ന മുപ്പത്തുവയസ്സായിട്ടു തന്റെ എല്ലാമായ സരോജത്തെ, കരയിക്കുന്ന ചിരിയിലൂടെ നോക്കിക്കാണുന്ന രംഗം ആകും മറ്റൊന്നാവില്ല. തീർത്ഥാടകനിൽ ആദ്യമായി സൂചിപ്പിക്കാൻ കേൾക്കാവുന്ന നിശ്ശബ്ദത പരക്കുമ്പോൾ എത്രയെത്ര നമസ്കാരങ്ങൾ തന്റെ ജീവനിൽ ജീവനായ മക്കളെ ഇടകണ്ണിട്ടുനോക്കുന്ന ശുക്ലജി, കൂന്തമായ തീർത്ഥാടകനിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്ന മരവിക്കുന്ന ശുക്ലജി, “എന്റെ എല്ലാമായ സരോജിനിയെ കാണാൻ നിങ്ങൾക്കെന്തൊ യോഗ്യത” എന്ന് ചോദിച്ചു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശുക്ലജി ഇന്ത്യൻസിനിമയ്ക്ക് ഓരോമണമാണ്. സഞ്ജീവ് കമാർ ശുക്ലജിയിലൂടെ അഭിനയത്തിൽ ഒരിന്ത്യൻ റെക്കാർഡുകൂടി സൃഷ്ടിച്ചു.

ശുക്ലജിയുടെ സഹധർമ്മിണിയായി വരുന്നത് മാലാസിൻ ഫയുണ്ണാണ്. ഫിനിസിനിയയുടെ വസന്തമായിരുന്ന ആ നടനിലൂടെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭരണഭാരം അനശ്വരമായ മിനാകാരിയായാണ് അഭിനയത്തിൽ, ഉൾപ്പെടെ ചലച്ചിത്രലോകത്തു ഭരണഭാരമായി ഇന്നു നില്ക്കുന്നത്. മിനാകാരിയുടെ ശേഷം, എന്നെ ഈ നടനിലൂടെ ചിത്രത്തിൽ അതരമകരമായി മോഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു, സ്വാഭാവികത ഇത്രയധികം സ്വന്തം കാവലാളാണെങ്കിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ മാലാസിൻ ഫയുണ്ണെന്ന്, അവരുടെ കഴിഞ്ഞകാല അഭിനയജീവിതം മാറ്റിനിർത്തേണ്ടതാണ്, അതിരുകളായി തോന്നിപ്പോകുന്നു.

മുതലി വാറ്റാൻ, അർക്ക, അരുണാളാണി, അനീൽവർമ്മ, രാജേഷ് പാണ്ഡെ, വിനോദ് മേഹ്റാ ഇവർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നടിനടന്മാർ “സിന്ധുഗി”യിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാം തങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച കഥാപാത്രങ്ങളോടു ആഴത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നുവെന്ന് കേൾക്കാൻ പക്ഷേ പക്ഷേ കണ്ടുതീർന്നുവെന്ന് കണ്ടു മുഖങ്ങളെ മുന്നിൽ നിറയെ ശുക്ലജിയുടെ സഹധർമ്മിണിയും — സഞ്ജീവ് കമാറും മാലാസിൻ ഫയുണ്ണും. ഈ അപൂർവ്വതകൊണ്ട് മാറ്റമില്ലാത്ത നടിനടന്മാർ ആവിയാചി മാറിപ്പോകുന്നു.

വളരെനധികം രംഗങ്ങളിൽ സിന്ധുഗി ഡ്രാഗ് ചെയ്യുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും. സാഗർ ഷർമാദിയുടെ അതിർവരമ്പായ സംഭാഷണമാണ് അതിനു കാരണം. അതുലയനമായ സഞ്ജീവ് കമാറിന്റെ വിലയേറിയ പല നിമിഷങ്ങളും കാഴ്ചയെന്ന സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ, സാധാരണ ഫിനിസിനിയയിൽ കാണുന്ന അപകടങ്ങൾ ഈ ചിത്രത്തിലില്ല. പക്ഷേ അല്പം സാവകാശമെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഒഴിവാക്കാനായിരുന്ന പോരായ്മകൾ ചിലതുണ്ടായിരിക്കും. മകൻ മഹാസുധായി നമ്പ്യാകുന്നതെങ്കിലും കൈകളിലെ ആദ്യമായി കാണുന്ന അയാളുടെ പരാധീനത എളുപ്പമല്ല സ്വാഭാവികമായില്ല സ്വന്തം അമ്മയേയും അച്ഛനേയും ഇത്രയധികം നിശ്ചിതമായോടെ കണക്കാക്കുന്ന മ

കളുടേ മനോനിലയിൽ കൃത്രിമതപരതന്റെ വർണ്ണമാണെന്നും. അമ്മ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് തെരുവിലേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ, മകൻ അമ്മേ എന്നൊന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ വിടർത്തുന്ന നിശ്ചിതമാണ്. ഇവിടെയും തെരുവിലേക്കിറങ്ങുന്ന മാർജിനില്ല. മറ്റു ചിത്രങ്ങളിലും, അവയേയും പെട്ടെന്നുള്ള മനോഹരവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഈ പോരായ്മകളുടെ രൂപം ഭീമാകാരമായി മാറുന്നതുകൊണ്ടും. സഞ്ജീവ് കമാറിന്റെയും മാലാസിൻ ഫയുണ്ണെയും റെക്കാർഡുസൃഷ്ടിച്ച അഭിനയത്തിന്റെ പ്രകാശമാറ്റത്തിൽ ഈ പോരായ്മകൾ ഒഴുകിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.

ആകെ മൂന്നു ഗാനങ്ങളാണ് ഇതിലുള്ളത്. കേട്ടിരിക്കാൻ ഇമ്പമുള്ളവയാണ് മൂന്നും. അർജുനേശ്വരിയ “ഉത്രേ പൂർവ്വകർണേ കി ആയി അരേ രേ ബാബാദേ—” എന്ന ലതയും കിഷോറും പാടുന്ന ഗാനവും അമിതവന്ന ചിത്രലതാമരകൾക്കു പാടിയ “മേഘം നമ്പോൽ നമ്പോൽ നമ്പോൽ മേഘം” എന്ന ഗാനവും ഇതിനകം ഹിറ്റുകളായവയാണ്. മൻമോഹൻ തലവന്റെ “ലാ—ലാ—ലാ മാമാജി ഓ മാമാജി” എന്ന കിഷോർകമാറിന്റെ ഗാനം തീയേറ്ററിനുള്ളിൽ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ ജന്മിപ്പിക്കും. രാജേഷ് റോഷൻ ഈ മൂന്നു ഗാനങ്ങളെയും പ്രേക്ഷകരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ഗാനങ്ങളാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

സംവിധാനത്തിൽ പുതിയ മാനങ്ങളാണു് ഈ ചിത്രത്തിൽ രവിതാസ്തൻ തേട്ടുനില്ക്കുന്നത്. കഥയോടൊപ്പം കഥയുടെ ആത്മാവിനോടൊപ്പം സംവിധായകൻ എല്ലാം മറന്നു ഇഴുകിച്ചേർന്നുണ്ട്. പല സംവിധായകരും ഈ സമർപ്പണം സാധ്യമാവാറില്ല സംഭാഷണത്തിന്റെ അതിരുകൾക്കു അകത്തു സംവിധായകനെ പല രംഗങ്ങളിലും ഒരുവരും കാഴ്ചക്കാണാക്കി മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അൻപത് സിറാജിന്റെ ക്യാമറയും സംവിധായകന്റെ കാര്യത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചു കോട്ടവുമ്പോഴുള്ളതെന്തിനൊരു സൗന്ദര്യം ക്യാമറയിലേക്ക് പകർത്തിയ നിമിഷങ്ങളിൽ സി

റാജ് ഒരു മാത്രീകനായി മാറിത്തു പോലെ ഭോന്നി. മൊത്തത്തിൽ ചിത്രത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, രവിതാസ്തൻ, സിറാജ്, ചിത്രസംയോജകനായ—വാമൻ ബോംബേയ്ക്കും ഗുരുദത്തും ഒന്നുചേർന്നു സൃഷ്ടിക്കുന്ന സംഗീതം മറ്റു ഫിനിഷിങ്ങുകളിൽ നിന്നും റെക്കാർഡുമാണ്.

ഫിനിഷിലെ ചിത്രരംഗം ഇന്ന് ഒരു മാറ്റത്തിന്റെ വക്കിലാണ്. ദശകണക്കിന് ലക്ഷങ്ങൾ മുടക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ, കൈവിരലിലെണ്ണാവുന്നവയെ മക്കുപ്പെടുത്തുക. ചെപ്പാടും ബഹളവും സൃഷ്ടിച്ചു ഉത്സവങ്ങളായി പുറത്തുവരുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽ അഭിനയത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം വളരെക്കുറച്ചുവെങ്കിലും. പക്ഷേ, നിത്യജീവിതത്തോടു മനുഷ്യനോടു നീതി കാട്ടുന്ന ചിത്രങ്ങൾക്കു ഇനി നിലനില്ക്കില്ല എന്ന സത്യത്തിലേക്ക് ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മൂന്നു വർഷമായി ഫിനിഷിലെ ചിത്രരംഗത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സിപ്പി പ്രിന്റിംഗ് ടിം കലയുടേയും വ്യവസായത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കുള്ള വിഭവ് നികത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ വിജയം നേടി വരികയാണ്. വിക്രം മൂവീസ് ഇൻറർനാഷണലിനുവേണ്ടി അവർ നിർമ്മിച്ച “സിന്ധുഗി” ആ ശ്രമത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ വിജയനാമമാണ്. അഭിനയത്തിൽ ഒരിന്ത്യൻ റെക്കാർഡുകൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന സിന്ധുഗി, ഫിനിസിനിയയിലെ നൂറുകണക്കിന് ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നും എന്തും റെക്കാർഡു സ്മരണയായി നിലനില്ക്കുന്ന തീർച്ച.

